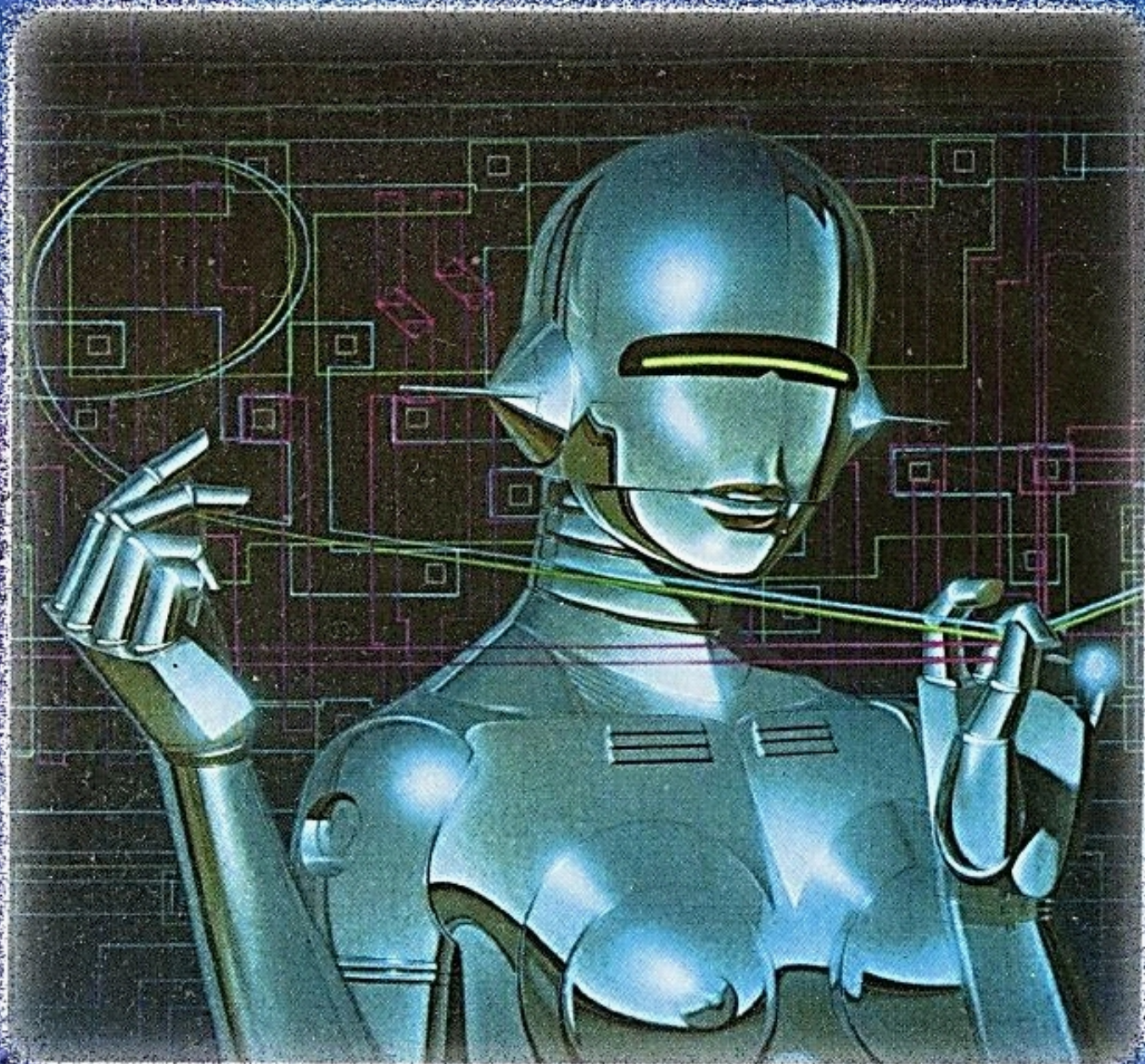

**Isaac
ASIMOV**

**ROBOTUL DE
PE JUPITER**

Editura **LUCMAN**

Issac Asimov

**ROBOTUL DE PE
JUPITER**

Versiunea 2.0

Traducere de: Virgiliu Păcurețu și Dorin Preisler

Titlul original: Lucky Starr and the Moons of
Jupiter

Editura LUCMAN

PARTEA I

SPIONUL

1. NECAZURI PE JUPITER NOUĂ

Jupiter forma un cerc aproape perfect de lumină albicioasă, având cam jumătate din diametrul aparent al Lunii văzută de pe Pământ, dar cu o luminozitate de șapte ori mai mică, din cauza distanței mari față de Soare. Chiar și așa, era o imagine frumoasă și impresionantă.

Lucky Starr se uita la ea gânditor. Luminile din sala de control erau stinse iar Jupiter era centrat pe ecran, a cărui lumină palidă făcea ca Lucky și însoțitorii săi să pară niște umbre. Lucky spuse:

— Dacă Jupiter ar fi gol pe dinăuntru, Bigman, ai putea să bagi în el o mie trei sute de planete de mărimea Pământului și tot n-ai reuși să umpli tot spațiul. Cântărește mai mult decât toate celelalte planete la un loc.

Joe Bigman Jones, care nu îngăduia nimănui să-i spună altfel decât Bigman, deși avea doar un metru cincizeci și șase, și asta dacă se ridica un pic pe vârfuri, avea o aversiune față de tot ce era mare, cu excepția lui Lucky.

— Și la ce bun toate astea? întrebă el. Nimeni nu se apropie de această planetă.

— Probabil că nu vom asoliza niciodată pe ea, spuse Lucky, dar vom ajunge cât se poate de aproape de îndată ce navele Agrav vor fi puse la punct.

— Atâta timp cât cei de pe Sirius se ocupă de treaba asta, spuse Bigman încruntându-se în întuneric, va fi nevoie să ne asigurăm noi înșine că așa va fi.

— Ei bine, Bigman, vom vedea.

Bigman lovi cu pumnul său mic în palma mâinii stângi:

— Pe nisipurile marțiene, Lucky, cât mai trebuie să așteptăm aici?

Se aflau în nava lui Lucky, Shooting Starr, care gravita pe o orbită în jurul lui Jupiter, după ce-și sincronizase viteza cu cea a lui Jupiter Nouă, micul satelit al planetei, aflat pe orbita cea mai îndepărtată.

Satelitul plutea nemișcat la o mie de mile depărtare. Oficial, purta numele de Adrastea, dar exceptându-i pe cei mai mari și pe cei mai apropiați de planetă, sateliții lui Jupiter erau mai cunoscuți după o titulatură numerică. Jupiter Nouă avea un diametru de doar o sută patruzeci și cinci de kilometri, abia cât un asteroid, dar părea mai mare decât îndepărtatul Jupiter, aflat la douăzeci și patru de milioane de kilometri distanță. Satelitul era o stâncă colțuroasă, cenușie și ostilă în lumina slabă a Soarelui, și abia dacă prezenta vreun interes. Atât Lucky, cât și Bigman văzuseră sute de asemenea priveliști în centura de asteroizi.

Totuși, într-un fel, era deosebit. Sub crusta sa, o mie de oameni și echipamente în valoare de câteva miliarde de dolari lucrau la construirea unor nave care să fie imune la efectele gravitației.

Cu toate acestea, Lucky prefera să privească la Jupiter. Chiar și la o asemenea depărtare de navă (cam trei cincimi din distanța dintre Venus și Pământ în punctul de maximă apropiere), Jupiter se înfățișa ca un disc suficient de mare pentru a-și etala zonele colorate. Erau niște dâre roz-pal și verzui-albastrii, de parcă un copil și-ar fi înmuiat degetele în acuarele, trecându-și-le apoi peste imaginea lui Jupiter.

Frumusețea planetei aproape că-l făcu pe Lucky să uite lipsa totală de viață de pe aceasta. Bigman fu nevoit să-și repete întrebarea cu glas mai tare.

— Hei, Lucky, cât o să mai trebuiască să așteptăm aici?

— Știi foarte bine care-i răspunsul, Bigman. Până când comandantul Donahue vine să ne ia.

— Mersi de informație. Eu voiam să știu de fapt de ce trebuie să-l așteptăm?

— Pentru că așa ne-a cerut.

— Nu zău! Dar cine-și închipuie individul ăsta că e?

— Șeful proiectului Agrav, răspunse cu răbdare Lucky.

— O fi el șef, dar nu trebuie să faci ce-ți cere.

Bigman înțelesese în mod profund care erau limitele puterii lui Lucky. Membru “plin” al Consiliului Științei, acea instituție generoasă și minunată care lupta cu inamicii Pământului din interiorul și din afara Sistemului Solar, Lucky putea să facă după cum îl tăia capul, chiar și față de cei mai mari șefi.

Dar Lucky nu era dispus să procedeze astfel. Jupiter era un pericol cunoscut, o planetă otrăvită și cu o gravitație de nesuportat. Dar situația de pe Jupiter Nouă era și mai periculoasă deoarece nu erau cunoscute punctele exacte generatoare de pericol. Până când afla mai multe, Lucky își croia drum cu multă prudență.

— Ai răbdare, Bigman, spuse el.

Bigman mormăi ceva și aprinse luminile.

— Doar n-o să ne chiorâm toată ziua la Jupiter, nu?

Se duse la mica vietate venusiană care plutea în cușca ei umplută cu apă din colțul sălii de pilotaj. Se uită cu duioșie la ea, cu fața înseninată de un zâmbet de plăcere. Broscuțele venusiene aveau mereu un astfel de efect asupra lui Bigman și, de fapt, asupra oricui.

Broasca-V provenea din oceanele venusiene, o făptură minusculă care părea uneori că e alcătuită numai din ochi și picioare. Corpul ei verde, ca de broască, avea doar cincisprezece centimetri lungime. Cei doi ochi mari și bulbucați păreau două afine, iar ciocul ei ascuțit și puternic curbat se închidea și se deschidea la intervale neregulate. În acel moment, avea cele șase picioare retrase, așa

încât stătea culcată pe fundul cuștii, dar când Bigman bătu în capacul de sus, acestea se întinseră ca niște catalige.

Era o arătare urâtică foc, dar Bigman se simțea bine în apropierea ei. Era o senzație căreia nu i se putea împotrivi. Oricine altcineva ar fi simțit la fel, căci broscuța-V avea grijă de asta.

Bigman verifică cu atenție cilindrul de dioxid de carbon care menținea apa din cușcă bine saturată și sănătoasă și controlează temperatura apei, care trebuia să fie de 35 de grade. (Oceanele calde de pe Venus erau saturate de o atmosferă alcătuită din azot și dioxid de carbon. Oxigenul liber, inexistent pe Venus cu excepția orașelor-cupolă de pe fundul oceanelor construite de oameni în zonele cu ape puțin adânci, ar fi fost cât se poate de dăunător pentru broscuța-V.)

Bigman spuse:

— Crezi că proviziile de buruieni sunt suficiente?

Ca și cum i-ar fi auzit replica, broscuța reteză cu ciocul un fir de buruiănă verde venusiană, care plutea prin cușcă, și începu s-o mestece încet.

— O să țină până ajungem pe Jupiter Nouă, spuse Lucky, și deodată amândoi tresăriră la auzul semnalului de recepție inconfundabil.

După ce degetele lui Lucky reglă parametrii necesari, pe ecran apăru un chip sobru, îmbătrânit.

— Aici Donahue, rosti o voce vioaie.

— Da, comandante, răspunse Lucky. Te așteptam.

— Atunci, eliberați siguranțele pentru atașarea tubului.

Pe fața comandantului se putea citi îngrijorarea – o expresie limpede de parcă ar fi fost scrisă cu litere mari cât niște meteoriți de clasa I.

În ultimele săptămâni, Lucky se obișnuise să citească o asemenea expresie pe fețele oamenilor. Ca de exemplu, pe chipul consilierului șef Hector

Conway. Pentru acesta, Lucky era aproape ca un fiu, față de care nu simțea nevoia să se prefacă.

Fața rozalie a lui Conway, de obicei mai abilă și inspirând siguranță de sine sub claia de păr alb, exprima îngrijorarea.

— De luni de zile aștept prilejul să-ți vorbesc.

— Necazuri? întrebă liniștit Lucky. Abia se întorsese de pe Mercur de o lună și timpul scurs de atunci și-l petrecuse în apartamentul său din New York. N-am primit nici un apel de la dumneata.

— Meritai și tu o vacanță, răspunse Conway ursuz. Mi-ar fi părut bine să-mi pot permite să te mai las liniștit o vreme.

— Spune-mi despre ce e vorba, unchiule Hector?

Ochii consilierului șef priviră stăruitor în cei ai tânărului înalt și zvelt din fața lui, părând să-și găsească liniștea în ochii aceia căprui și calmi.

— Sirius! spuse el.

Lucky simți un fior de emoție, provocată de gândul la o posibilă confruntare cu marele inamic. Să fie oare posibil, în sfârșit?

Trecuseră secole de când primele expediții terestre colonizaseră planetele celor mai apropiate stele. Noi societăți se dezvoltaseră pe acele planete din afara sistemului solar. Societăți independente care abia își mai aduceau aminte de originea lor pământeană.

Pe planetele siriensiene se aflau cele mai vechi și mai puternice dintre acele societăți. Societatea se dezvoltase pe planete noi unde ultimele realizări ale științei fuseseră aduse pentru a transforma resursele nevalorificate. Nu era un secret pentru nimeni că siriusienii, care nutreau convingerea că reprezintă “crema” omenirii, așteptau cu nerăbdare momentul când ar putea prelua stăpânirea asupra oamenilor de pretutindeni. Ca și faptul că ei considerau Pământul, bătrâna planetă mamă, cel mai mare dușman al lor.

În trecut, făcuseră tot ce le stătuse în puteri ca să-i ajute pe inamicii Pământului, așa cum se întâmplase cu pirații de pe asteroizi, dar niciodată nu se simțiseră îndeajuns de puternici pentru a risca un război fățiș.

Dar acum?

— Ce-i cu povestea asta legată de Sirius? întrebă Lucky.

Conway se lăsă pe spătarul fotoliului, bățând darabana pe tăblia mesei.

— Sirius devine tot mai puternică în fiecare an. Dar planetele sale sunt subpopulate: abia numără câteva milioane de locuitori. Chiar și acum sunt mai mulți oameni în sistemul nostru solar decât există în tot restul galaxiei. Avem mai multe nave și mai mulți savanți; încă mai deținem o anumită superioritate. Dar, pe Spațiu, această superioritate riscă să dispară dacă lucrurile vor continua să evolueze ca și până acum.

— În ce fel?

— Siriusienii încep să afle anumite lucruri. Consiliul are dovezi indubitabile că Sirius deține informații aduse la zi despre cercetările din cadrul proiectului Agrav.

— Cum!? Mare Galaxie, cum de s-a întâmplat una ca asta?

Lucky era pe bună dreptate surprins. Proiectul Agrav era unul dintre cele mai secrete programe terestre. Țsta fusese și motivul pentru care operațiunile de construcție propriu-zisă se realizau pe unul din sateliții lui Jupiter.

Conway zâmbi cu amărăciune.

— Tocmai asta-i întrebarea: cum de s-a întâmplat una ca asta? Tot soiul de informații se scurg către ei și nu știm cum. Informațiile legate de Agrav sunt dintre cele mai importante. Am încercat să le oprim. N-a mai rămas nici un om din cadrul proiectului care să nu fi fost verificat riguros în privința loialității. Am luat toate măsurile de precauție. Și totuși informațiile

continuă să se scurgă. Am plantat date false și totuși au ajuns la ei. Știm asta de la serviciul nostru de spionaj. Am strecurat date în așa fel încât să nu poată ajunge la ei, și totuși au ajuns.

— Cum adică, “să nu poată ajunge la ei”?

— Le-am răspândit în așa fel încât nimeni – cu excepția a cinci șase persoane – să nu le sesizeze. Și totuși au fost depistate. Ar însemna că mai mulți oameni cooperează într-o operațiune conjugată de spionaj, ceea ce e de necrezut.

— Sau că un singur om are acces pretutindeni, remarcă Lucky.

— Ceea ce e la fel de imposibil. Trebuie să fie vorba de ceva nou, Lucky. Pricepi care sunt implicațiile? Dacă Sirius a pus la punct o metodă nouă pentru a ne sonda creierele, nu mai suntem în siguranță. N-am mai fi în stare să organizăm o defensivă împotriva lor. N-am mai putea să facem nici un fel de planuri împotriva lor.

— Stai puțin, unchiule Hector. Mare Galaxie, acordă-ți o clipă de răgaz. La ce te-ai referit când ai spus că ne sondează creierele?

Lucky își fixă privirea tăioasă asupra bătrânului. Consilierul șef roși:

— Pe Spațiu, Lucky, mă cuprinde disperarea. Nu găsesc altă explicație. Siriusienii trebuie să fi dezvoltat o formă de citire a gândurilor, ceva de genul telepatiei.

— Și de ce ți-e jenă să sugerezi o asemenea posibilitate? Presupun că e posibil. Cunoaștem cel puțin un mijloc practic de telepatie: broaștele de pe Venus.

— În regulă, spuse Conway. Și eu m-am gândit la asta, dar ei nu au broaște venusiene. Știu ce s-a întâmplat în cercetările legate de broaștele de pe Venus. E nevoie de câteva mii de asemenea vietăți care să lucreze în combinație pentru a face posibilă telepatia. Ca să ții câteva mii de broaște oriunde altundeva în afară de Venus, ar fi teribil de incomod și foarte ușor de detectat. Și, fără

broaștele de pe Venus, nu există nici o modalitate să stăpânești telepatia.

— N-am găsit noi nici o altă modalitate, spuse Lucky încet. Până acum, cel puțin. Nu-i exclus ca siriusienii să ne-o fi luat-o înainte în cercetările legate de telepatie.

— Fără broaște venusiene?

— Chiar și fără ele.

— Nu cred, replică Conway cu violență. Nu pot să cred că siriusienii au putut rezolva vreo problemă dintre cele în fața cărora Consiliul Științei a rămas complet neajutorat.

Pe Lucky, mândria bătrânului legată de organizația sa aproape că-l făcu să zâmbească, dar trebui să admită că aici era vorba nu numai de mândrie. Consiliul Științei reprezenta cea mai selectă adunare de intelectuali din toată galaxia și de un secol până și cea mai mică fărâmbă de progres științific de oriunde din galaxie provenea de la Consiliu.

Cu toate acestea, Lucky nu-și putu reține o mică înțepătură.

— Sunt înaintea noastră în robotică.

— Nu tocmai, replică prompt Conway. Numai în aplicații. Pământenii au inventat creierul pozitronic care a făcut posibilă crearea omului mecanic modern. Nu uita lucrul ăsta. Pământului i se pot atribui toate dezvoltările fundamentale. Atâta doar că Sirius a construit mai mulți roboți și a perfecționat unele detalii de inginerie.

— Am constatat asta pe Mercur, spuse Lucky cu un ton sumbru.

— Da, știi, Lucky. A fost o experiență îngrozitoare.

— Dar a trecut. Să ne concentrăm pe ce avem acum în fața noastră. Situația stă cam așa: siriusienii spionează într-o veselie iar noi n-avem cum să-i oprim.

— Da.

— Iar proiectul Agrav este afectat foarte puternic.

— Da.

— Și bănuiesc, unchiule Hector, că ceea ce vrei de la mine este să merg pe Jupiter Nouă și să văd dacă pot afla mai multe în privința asta.

Conway încuviință posomorât:

— Asta vreau să te rog. E nedrept pentru tine. Am ajuns să te consider asul meu, atuul meu, un om căruia pot să-i încredințez orice problemă, fiind sigur că o va rezolva. Și totuși, ce-ai putea să faci aici? Nu există metodă pe care Consiliul să n-o fi încercat și cu toate astea n-am depistat nici un spion și nici o metodă de spionaj. Ce am putea aștepta de la tine?

— Nu e vorba numai de mine. Voi avea ajutor.

— Bigman? Conway nu-și putu reține un zâmbet.

— Nu numai el. Dă-mi voie să-ți pun o întrebare. Din câte cunoști, a ajuns vreo informație legată de cercetările privind broaștele venusiene pe Sirius?

— Nu, spuse Conway. Din câte cunosc eu, nu a ajuns nici o informație.

— Atunci voi cere să-mi fie încredințată o broască.

— O broască venusiană? O singură broască?

— Întocmai.

— Dar la ce ți-ar folosi? Câmpul mental al unei singure broaște e teribil de mic. N-ai să poți citi gândurile numai cu ajutorul ei.

— Adevărat, dar s-ar putea să prind emisii de emoții puternice.

— E posibil, zise Conway gânditor. Dar la ce ți-ar folosi?

— Încă nu sunt sigur. Totuși, va fi un avantaj pe care anchetatorii de dinaintea mea nu l-au avut. O izbucnire emoțională neașteptată din partea cuiva de acolo ar putea să-mi fie de folos, ar putea să-mi

ofere motive de suspiciune, ar putea sugera o nouă pistă în desfășurarea investigației. În plus...

— Da?

— Dacă cineva posedă puteri telepatice, dezvoltate natural sau prin mijloace artificiale, aş putea detecta ceva mult mai puternic decât o adiere emoțională. S-ar putea să detectez chiar un gând conturat, înainte ca individul respectiv să afle destule din gândurile mele pentru a-și proteja mintea. Înțelegi ce vreau să spun?

— Dar și el ți-ar putea detecta emoțiile.

— Teoretic, da, dar, ca să zic așa, eu aş asculta emoțiile, pe când el nu.

Conway se însenină la față:

— E o speranță slabă, dar, pe Spațiu, e o speranță! Am să-ți obțin o broască venusiană... Dar nu uita un lucru, David.

Numai în momentele de profundă îngrijorare Conway folosea numele adevărat al lui Lucky, cel cu care fusese cunoscut în toată copilăria sa.

— Vreau să apreciezi cum se cuvine importanța acestei misiuni. Dacă nu aflăm cum procedează cei de pe Sirius, înseamnă că într-adevăr sunt înaintea noastră. Iar asta înseamnă că războiul nu mai poate fi amânat multă vreme. De asta atârână războiul sau pacea.

— Știu, răspunse Lucky încetișor.

2. SUPĂRAREA COMANDANTULUI

Și astfel s-a întâmplat că Lucky, pământeanul, și micul său prieten, Bigman Jones, marțian get-beget, au pornit într-o călătorie dincolo de centura de asteroizi, spre marginea sistemului nostru solar. Și acesta era motivul pentru care îi însoțea un “băștinaș” de pe Venus, nicidecum un om, ci o mică făptură care știa să citească și să influențeze gândurile.

Acum pluteau la câteva mii de kilometri deasupra satelitului Jupiter Nouă și așteptau să fie conectați de nava comandantului prin intermediul unui tub transportor flexibil. Tubul făcea legătura între sasurile navelor formând un culoar de trecere pe care oamenii îl puteau folosi fără a mai fi nevoiți să-și îmbrace costumele spațiale. Aerul din cele două nave se amesteca, iar un om obișnuit cu spațiul, profitând de absența gravitației, putea străbate întreg tubul în urma unui impuls inițial, corectându-și traiectoria în locurile unde tubul se curba cu ajutorul câte unui cot bine plasat.

La deschiderea sasului, primul lucru vizibil fură mâinile comandantului. Acestea apucară marginile deschiderii și împinseră în așa fel încât comandantul făcu un salt și coborî în câmpul de gravitație artificial localizat pe Shooting Starr (sau, cum i se mai spunea, câmpul pseudo-gravitațional), abia clătinându-se un pic. Manevra fusese efectuată cu precizie și Bigman, care era foarte exigent față de toate tehnicile folosite de astronauti, încuviință din cap aprobator.

— Bun găsit, consilier Starr, mormăi Donahue ursuz.

Era întotdeauna dificil să alegi între a spune “bună dimineața”, “bună ziua” sau “bună seară” în

spațiu unde, în sensul strict al termenilor, nu exista nici dimineață, nici după-amiază, nici seară. “Bun găsit” era termenul neutru adoptat de către astronauti.

— Bine ai venit, comandante, spuse Lucky. Există oarece dificultăți privind asolizarea noastră pe Jupiter Nouă care ar explica această întârziere?

— Dificultăți? Păi, depinde cum privești lucrurile. Se uită în jur și se așază pe unul din scaunele pentru piloți. Am luat legătura cu cartierul general al Consiliului, dar mi-au spus că trebuie să tratez cu tine personal, de-aia am ajuns aici.

Comandantul Donahue era un bărbat slab dar vânjos, care dădea impresia unei permanente încordări. Avea fața brăzdată de riduri, iar părul cărunt prezenta urme care aminteau de culoarea sa castanie de altădată. Vene albastrii îi ieșeau în evidență pe spatele mâinilor. Vorbea într-o manieră explozivă, “mitraliindu-și” frazele într-o succesiune rapidă de cuvinte.

— Ce anume să tratezi personal cu mine, domnule comandant? întrebă Lucky.

— Un singur lucru, domnule consilier. Vreau să te întorci pe Pământ.

— De ce?

Comandantul evită să-l privească direct pe Lucky în timp ce vorbea.

— Avem o problemă legată de starea morală. Oamenii noștri au fost anchetați, anchetați și iarăși anchetați. De fiecare dată s-a constatat că sunt “curați”, și de fiecare dată s-a declanșat o nouă anchetă. Nu le place chestia asta și nici duminică nu ți-ar plăcea. Nu le place că asupra lor planează permanent suspiciunea. Iar eu sunt întru totul de partea lor. Nava noastră antigravitațională este aproape gata și nu e momentul potrivit ca oamenii mei să fie deranjați. I-am auzit vorbind despre o grevă.

Lucky răspunse cu calm:

— Chiar dacă oamenii dumitale au fost găsiți curați, scurgerile de informații continuă.

Donahue săltă din umeri.

— Atunci alta trebuie să fie cauza. Ar trebui...

Se întrerupse brusc și o neașteptată tonalitate prietenoasă își făcu apariția în vocea lui:

— Ce-i asta?

Bigman îi urmări privirea și se grăbi să-i răspundă:

— E broscuța noastră venusiană, comandante. Eu sunt Bigman.

Comandantul nu luă în seamă încercarea de prezentare. În schimb, se apropie de broscuță, privind fix la cușca umplută cu apă.

— Asta e o ființă de pe Venus, nu-i așa?

— Întocmai, spuse Bigman.

— Am auzit de ele. Totuși, e prima dată când văd așa ceva. Simpatică făptură.

Ușor amuzat, Lucky nu găsea deloc ciudat faptul că în mijlocul unei discuții cât se poate de serioase, comandantul găsisse de cuviință să-și exprime subita admirație pentru micuța creatură acvatică de pe Venus. Broscuța făcea ca acest lucru să fie inevitabil.

Acum, mica ființă se uita la Donahue cu ochii ei negri, legănându-se pe picioarele extensibile și clămpănind ușor din ciocul ca de papagal. În întreg universul cunoscut, mijloacele ei de supraviețuire erau unice. Nu avea nici un fel de arme defensive, nici un fel de armură. Nu avea gheare, dinți sau coarne. Putea mușca într-adevăr cu ciocul, dar nu putea face rău vreunei creaturi mai mari decât ea însăși.

Cu toate acestea se înmulțea liber pe suprafața acoperită de alge a oceanului venusian, fără a fi deranjată de vreunul din animalele de pradă ale abisurilor marine, pur și simplu pentru că broasca venusiană putea controla emoțiile. În mod instinctiv, făceau. astfel încât celelalte forme de viață să le îndrăgească, să nutrească față de ele

sentimente prietenoase, să nu aibă nici un fel de dorință de a le face rău. Și făceau mai mult decât atât: prosperau.

Acum era evident că această broscuță îl umplea pe Donahue de un sentiment de prietenie, așa încât comandantul arăta cu degetul spre ea prin cușca de sticlă și râse când o văzu aplecându-și capul într-o parte și retrăgându-și picioarele atunci când Donahue își mișcă degetul în jos.

— Presupun că nu știi dacă am putea să aducem câteva vietăți de-astea pe Jupiter Nouă, nu-i așa, Starr? întrebă el. Noi cei de-aici iubim foarte mult animalele, fiindcă ne aduc aminte de casă.

— N-ar prea fi practic, spuse Lucky. Broaștele venusiene sunt dificil de întreținut. Trebuie să li se asigure un sistem saturat cu dioxid de carbon. Oxigenul este otrăvitor pentru ele. Asta complică foarte mult lucrurile.

— Vrei să spui că nu pot fi păstrate într-un vas deschis cu apă?

— Uneori, pot fi ținute și așa. De exemplu, așa sunt ținute pe Venus, unde dioxidul de carbon se găsește din abundență și unde oricând pot fi aruncate la loc în ocean dacă par nefericite. Pe o navă sau pe un astru fără atmosferă, ar fi mult prea costisitor să pompezi în continuu dioxidul de carbon în jur, așa că un sistem închis e cel mai potrivit.

— Aha, făcu comandantul ușor melancolic.

— Revenind la subiectul inițial al discuției noastre, spuse brusc Lucky, sunt nevoit să-ți refuz sugestia de a mă întoarce pe Pământ.

Trecură câteva clipe până când comandantul se scutură de vraja aruncată asupra lui de broscuță. Se întunecă la față.

— Sunt sigur că nu înțelegi întreaga situație, spuse el întorcându-se brusc și privind în jos la Bigman. Să-l luăm de exemplu pe colaboratorul tău.

Micul marțian, îndreptându-și spatele, începu să se înroșească la față.

— Mă numesc Bigman, zise el. V-am spus înainte.

— Cu toate acestea, nu s-ar zice că ești un om foarte mare, spuse comandantul.

Și cu toate că Lucky așeză o mână liniștitoare pe umărul micului său prieten, nu fu de nici un folos, căci Bigman strigă:

— Măreția n-are nimic de-a face cu aspectul exterior, domnule. Mă numesc Bigman și sunt într-adevăr un om mare, față de dumneata sau față de oricine ai vrea să dai ca exemplu, indiferent ce spune rigla. Și dacă nu crezi... Își scutură viguros umărul stâng. Dă-mi pace, Lucky, te rog! Individul ăsta de-aici...

— N-ai vrea să te oprești măcar o clipă, Bigman? interveni Lucky. Hai să vedem ce vrea domnul comandant să spună.

Donahue se uitase cu surprindere la asaltul verbal, de altfel neașteptat, al lui Bigman, încât spuse:

— În orice caz, n-am avut nici o intenție rea cu remarca mea. Dacă v-am jignit, îmi cer scuze.

— Dacă m-ați jignit? spuse Bigman cu glas pițigăiat. Pe mine? Uite ce e, să știți un singur lucru despre mine, domnule comandant, eu nu-mi pierd niciodată cumpătul și, dat fiind că v-ați cerut scuze, vom uita acest incident.

Trase de centură și-și plesni palmele de cizmele din piele roșie și portocalie, înalte până la genunchi. Acestea erau moștenirea sa de pe vremea când fusese fermier pe Marte și nu se despărțea de ele niciodată (decât dacă le înlocuia cu altele care să aibă o combinație de culori la fel de stridentă.)

— Vreau să fiu foarte direct cu tine, domnule Starr, spuse Donahue întorcându-se din nou către Lucky. Am aproape o mie de subalterni aici, pe Jupiter Nouă, și toți sunt niște oameni duri. Așa

trebuie să fie, pentru că sunt departe de casă, fac o treabă dificilă și înfruntă riscuri mari. Au ajuns să aibă propria lor concepție despre viață și este o concepție aspră. De exemplu, nou-veniții sunt întâmpinați cu ostilitate. Uneori, aceștia nu suportă și se întorc acasă. Alteori, sunt răniți. Dacă reușesc să treacă cu bine de “inițiere”, totul e în regulă.

— E îngăduit oficial acest lucru? întrebă Lucky.

— Nu. Dar este permis neoficial. Într-un fel sau altul, trebuie să ne îngrijim de mulțumirea oamenilor și nu ne putem permite să-i alienăm amestecându-ne în distracțiile lor grosolane. Oamenii valoroși sunt greu de înlocuit aici. Să știi că nu sunt mulți cei dispuși să vină pe sateliții lui Jupiter. În plus, această inițiere este utilă și în procesul de “filtrare” a impostorilor. Cei care nu trec cu bine încercările, probabil că vor eșua până la urmă și în alte aspecte. Tocmai de aceea l-am pomenit pe prietenul dumitale.

Comandantul ridică grăbit mâinile.

— Să nu înțelegeți greșit. Sunt de acord că are un suflet mare și că este un om capabil și tot ce vreți voi. Dar va reuși să treacă cu bine de ceea ce-l așteaptă? Dar dumneata, domnule Starr?

— Te referi la procedura de inițiere?

— Va fi foarte dură, domnule consilier, spuse Donahue. Oamenii știu de venirea voastră. Veștile circulă într-un fel sau altul.

— Da, știu, murmură Lucky.

Comandantul se încruntă:

— În orice caz, ei știu că ați venit să-i investigați și nu se vor purta cu mânuși cu voi. Sunt într-o dispoziție oribilă, și vă vor răni, domnule Starr. Pentru binele proiectului, pentru binele oamenilor mei și pentru binele vostru, îți cer să nu asolizezi pe Jupiter Nouă. Acum ți-am spus ce-am avut de spus, cât am putut de direct.

Bigman se uită uimit la schimbarea care se petrecea cu Lucky. Înfățișarea sa de obicei calmă și bine dispusă dispăruse cu desăvârșire. Ochii săi

căprui-închis deveniseră duri și liniile drepte ale feței sale exprimau ceva ce Bigman văzuse rareori la el: mânie aprigă. Fiecare mușchi al corpului lui Lucky părea încordat.

Lucky spuse cu glas răsunător:

— Comandante Donahue, sunt membru al Consiliului Științei. Nu dau socoteală decât șefului consiliului și președintelui Federației Solare a Planetelor. Îți sunt superior în grad și prin urmare te vei supune deciziilor și ordinelor mele.

Consider avertismentul pe care mi l-ai dat ca fiind dovada propriei dumitale incompetențe. Nu spune nimic, te rog. Ascultă-mă până la capăt. Este evident că nu-ți stăpânești oamenii și că nu ești potrivit să comanzi. Vreau să-ți spun că voi coborî pe Jupiter Nouă și o să-mi desfășor ancheta. Dacă dumneata nu ești în stare, am să mă ocup eu de oamenii dumitale.

Se întrerupse în vreme ce celălalt rămăsese cu gura căscată și încerca în zadar să-și recapete glasul. Adăugă răspicat:

— M-ai înțeles, comandante?

Comandantul Donahue, cu fața congestionată, aproape de nerecunoscut, reuși totuși să zâmbească.

— O să ajung cu asta direct la Consiliul Științei. Nici un puștan arogant nu-mi vorbește așa, fie el membru al Consiliului sau nu. O să mă opun cu toată puterea mea de conducător oricărui reprezentant al Consiliului. Mai mult, avertismentul meu va fi de asemenea consemnat în raport și, dacă ți se va întâmpla ceva pe Jupiter Nouă, o să-mi asum bucuros riscul unei curți marțiale. Nu o să te ajut cu nimic. De fapt... sper să te învețe băieții de aici cum să te porți...

Încă o dată rămase fără cuvinte. Se întoarse pe călcâie spre sasul deschis de care era legat tubul dintre cele două nave. Reuși să intre dar nu se mai prinse de unul dintre mânere din cauza furiei și se împiedică rău.

Bigman urmări uimit cum călcâiele comandantului dispăreau prin tub. Furia celor doi fusese atât de puternică încât micul marțian o simțise în propria minte ca niște valuri de căldură care se repezeau asupra lui.

— Mamă, gagiul era într-adevăr nervos! L-ai cam scuturat, zise Bigman.

— Era nervos. Nu e nici urmă de îndoială, îl aprobă Lucky.

— Auzi, poate că el e spionul. El știe cele mai multe. El are cele mai mari șanse, gândi cu voce tare Bigman.

— Da, dar în același timp el a fost probabil investigat cel mai mult, așa că teoria ta nu e chiar așa solidă. Dar cel puțin ne-a ajutat la un mic experiment, așa că data viitoare când ne întâlnim cu el va trebui să îmi cer scuze.

— Scuze? întrebă înspăimântat Bigman, considerând cu strășnicie că scuzele sunt ceva pe care doar ceilalți trebuie să le ceară. De ce?

— Haide, Bigman, chiar crezi că eu am vorbit serios când i-am spus toate lucrurile alea?

— Deci nu erai nervos?

— Nu foarte.

— Vasăzică, ai jucat teatru?

— Da, ai putea să-i spui și așa. Am vrut să-l enervez, să-l enervez foarte mult, și am reușit. Mi-am putut da seama de asta imediat.

— Imediat?

— Tu nu? N-ai simțit și tu furia lui care se scurgea din el către tine?

— Pe nisipurile lui Marte! Broasca V!

— Te-ai prins. Ea a simțit furia lui și ne-a retransmis-o. A fost necesar să aflui dacă o singură broască V poate face asta. Am testat-o noi pe Pământ, dar până când nu am văzut și cum se comportă în condițiile date, nu puteam fi sigur. Acum sunt.

— A transmis totul cu fidelitate.

— Știu. Așa că se dovedește că avem o armă,
cel puțin una până la urmă.

3. CORIDORUL AGRAV

— Bună treabă, zise Bigman gata de luptă. Atunci suntem gata de plecare.

— Stai calm, replică Lucky. Ia-o ușor. Asta nu e o armă normală. O să simțim emoții puternice dar s-ar putea ca niciodată să nu simțim una care să ne ofere cheia misterului. E ca și cum ai avea ochi. Putem vedea, dar s-ar putea să nu observăm niciodată lucrul care ne interesează.

— Tu o să reușești! spuse încrezător Bigman.

Coborârea spre Jupiter Nouă îi reaminti foarte pregnant lui Bigman de niște manevre similare din centura de asteroizi. După cum îi explicase Lucky în celelalte călătorii, cei mai mulți dintre astronomi considerau Jupiter Nouă ca fiind un asteroid adevărat; un asteroid mai mare, care a fost capturat de imensa forță gravitațională a lui Jupiter cu milioane de ani în urmă.

De fapt, Jupiter a capturat atât de mulți asteroizi încât aici, la 200 de milioane de kilometri, se formase o mini-centură de asteroizi care aparținea doar lui Jupiter. Patru erau cei mai mari asteroizi-sateți, aveau un diametru de la 70 la 160 de kilometri și purtau numele de Jupiter Doisprezece, Unsprezece, Opt și Nouă. În plus mai erau și alte sute de sateți mai mici de un kilometru și jumătate în diametru care nu purtau nici un număr și erau aproape ignorați. Orbitele lor fuseseră cartografiate de-abia în urmă cu câțiva ani când Jupiter Nouă devenise centrul de cercetări antigravitaționale, iar necesitatea deplasării către și dinspre el a populației de acolo a cerut-o.

Satelitul care se apropia acoperise cerul și se arăta ca o lume dură, plină de vârfuri înalte și de canale pline de stânci neșlefuite de nici o undă de aer în milioane de ani de istorie.

— Până la urmă, Lucky, interveni Bigman dus pe gânduri, pe spațiu, de ce-i spune Jupiter Nouă? Nu e al nouălea de la Jupiter, cel puțin așa arată atlasul. Jupiter Doisprezece e chiar mai aproape.

Lucky zâmbi.

— Problema cu tine, Bigman, e că te-ai învățat prost. Doar pentru că te-ai născut pe Marte crezi că lumea a ajuns în spațiu încă de la crearea ei. Nu e chiar așa, doar de câteva mii de ani omul a construit prima navă spațială.

— Știu asta, replică indignat Bigman. Nu sunt un ignorant. Sunt și eu un tip școlit. Nu mai deversa deșteptăciune prin navă că începe să miroasă a creier încins.

Lucky zâmbi și apoi ciocăni de două ori în țeasta lui Bigman.

— Alo! Alo! E cineva acasă?

Bigman încercă să-i plaseze un pumn în stomac lui Lucky, dar acesta din urmă îl prinse și îl ținu nemișcat pe micuț.

— Fii atent, e chiar foarte simplu. Mai înainte de inventarea călătoriei în spațiu, oamenii erau constrânși să stea pe Pământ, și tot ce știau despre Jupiter era numai ceea ce vedeau prin telescop. Sateliții sunt numerotați în ordinea în care au fost descoperiți.

— Oh! oftă Bigman zmucindu-se. Săracii strămoși!

Apoi începu să râdă, așa cum făcea de obicei, la gândul că oamenii ar fi prinși într-o singură lume, tânjind după spațiu, dar în tot acest timp încercând să scape de strânsoarea lui Lucky.

Lucky continuă cu explicațiile.

— Cei patru sateliți mai mari ai lui Jupiter sunt numerotați Unu, Doi, Trei și Patru, dar numerele se folosesc destul de rar. Mult mai cunoscute sunt numele: Io, Europa, Ganymede și Calisto. Cel mai aproape de Jupiter și unul foarte mic este satelitul cu numele Jupiter Cinci, asta în timp ce sateliții mai îndepărtați sunt numerotați până la

Doisprezece. Cei care trec de Doisprezece au rămas nedescoperiți până când omul a ajuns în spațiu și a atins Marte și centura de asteroizi... Fii atent. Trebuie să ne pregătim de asolizare.

Era interesant, se gândi Lucky, cum poți să consideri o lume care are cincisprezece kilometri în diametru mică atunci când nu te afli în apropierea ei. Sigur, o asemenea lume e mică în comparație cu Jupiter, și chiar cu Pământul. Dacă ai așeza-o ușor pe Pământ atunci cu siguranță că s-ar potrivi perfect în statul Connecticut, aria ei fiind mai mică decât cea a statului Pennsylvania.

Și tot așa, atunci când ajungi pe o lume mică, când nava ta intră într-un hangar enorm și este direcționată de niște brațe (care acționează împotriva unei forțe gravitaționale aproape nulă, dar împotriva unei inerții depline), hangar care este situat într-o grotă destul de mare încât să încapă în ea sute de nave de dimensiunile lui Shooting Starr, lumea aceea nu mai pare a fi așa de mică.

Iar când te uiți și pe harta lui Jupiter Nouă care se află pe peretele unui birou și începi să studiezi rețeaua de caverne subterane în care se lucrează la un proiect important, acea lume începe să ți se pară chiar mare. Atât proiecția orizontală cât și cea pe verticală a lucrărilor ce se efectuau pe Jupiter Nouă apăreau pe hartă, și, cu toate că doar o mică parte a satelitului era folosită, Lucky își dădu seama că unele coridoare pătrundeau mai mult de trei kilometri în subsol și că altele se întindeau, chiar la suprafață, pe mai mult de o sută șaiszeci de kilometri.

— Foarte interesant, spuse el încet locotenentului care se afla lângă el.

Locotenentul Augustus Nevsky îl aprobă dând din cap. Uniforma lui era impecabilă. Avea o mustață mică, blondă, iar ochii mari și albaștri priveau ținută înaintea și cum tot timpul ar fi urmărit ceva.

— Și încă ne mai dezvoltăm, spuse el plin de mândrie.

Se prezentase cu un sfert de oră mai devreme, în clipa în care Lucky și Bigman coborâseră din navă, ca fiind ghidul lor personal desemnat de comandantul Donahue.

Lucky îl întrebase atunci amuzat:

— Ghid? Sau gardian, locotenente? Ești înarmat.

Pe fața lui nu se putea citi nici un fel emoție.

— Armele mele sunt regulamentare pentru un ofițer de serviciu. Și o să vă dați seama imediat că aveți nevoie de un ghid aici.

Dar părea să se relaxeze, și imediat se simți mândru atunci când vizitatorii își exprimară uimirea față de proiect.

— Bineînțeles, în cazul absenței aproape totale a gravitației sunt posibile niște șmecherii ingineresti care n-ar merge pe Pământ. Coridoarele din interior practic nu au nevoie de nici un sprijin.

Lucky dădu din cap și apoi zise:

— Am înțeles că prima navă Agrav este aproape gata să facă primul zbor.

Pentru o clipă locotenentul nu spuse nimic. Într-o secundă stilul rigid reveni ca și cum ar fi fost starea lui naturală. Apoi spuse bățos:

— În primul rând o să vă arăt unde o să locuiți. Se poate ajunge acolo foarte repede prin Agrav, asta dacă reușesc să vă conving să mergeți pe coridoarele Agr...

— Hei! Lucky, strigă Bigman bucuros. Fii atent la asta!

Lucky se întoarse. Nu era decât o pisicuță care avea acea privire de solemnitate tristă pe care o au de obicei pisicile, și cu spatele se arcuia către degetele lui Bigman. Începuse să toarcă.

— Comandantul mi-a spus că vă plac animalele aici. Asta e a ta, locotenente? întrebă Lucky.

Ofițerul roși.

— Toți avem câte o parte din ea. Mai sunt câteva pisici prin zonă. Uneori vin cu navele de aprovizionare. Avem și câțiva canari, un papagal, niște hamsteri, peștișori. Nu mai mult de atât. Nu avem nimic în genul “chestiei” pe care o aveți voi.

În clipa în care se uită la vasul de la subrațul lui Lucky în care se afla broasca V, ochii lui avură o scânteie de invidie.

Dar Bigman era concentrat asupra pisicii. Pe Marte nu exista nici un fel de viață animală și orice fel de animăluț de pe Pământ îl fascina.

— Hei, Lucky, motanului îi place de mine.

— E o “ea”, replică locotenentul, dar Bigman nu-i dădu nici un fel de atenție.

Pisica, cu coada ridicată ca o antenă, dar cu vârful puțin îndoit, trecu de Bigman, scăpându-i din mâini.

Dar imediat încetă să mai toarcă și prin mintea lui Bigman trecu un sentiment de puritatea cristalului care desemna foame și poftă.

Asta îl uimi pentru o clipă, dar apoi observă că pisica încetase să mai toarcă și adoptase postura de vânătoare dictată de instinctele vechi de milioane de ani.

Ochii ei verzi se uitau direct către broasca V.

Dar instinctul, oricât ar fi fost el de puternic, dispăru aproape instantaneu. Pisica veni către recipientul de sticlă pe care îl ținea Lucky, torcând plină de uimire.

Și pisicii îi plăcea broasca V. Trebuia să-i placă.

— Locotenente, spuneai că va trebui să ajungem la locul unde suntem cazați prin coridoarele Agrav. Ai vrea să ne explici ce înseamnă asta?

Locotenentul, care și el se uita plin de afecțiune la broasca V, rămase o clipă tăcut pentru a se aduna înainte de a răspunde.

— Da, e destul de simplu. Avem câmpuri gravitaționale artificiale ca pe orice alt asteroid sau ca pe toate navele spațiale, de fapt. Ele sunt plasate la capetele fiecărui coridor, astfel încât să poți să

cazi de-a lungul lor în orice direcție. E ca și cum te-ai arunca într-o groapă pe Pământ.

Lucky dădu din cap în semn că a înțeles.

— Dar cât de repede cazi?

— Ei, aici e șmecheria. În mod normal, gravitația acționează în mod constant și cazi din ce în ce mai repede...

— De asta te și întreb, interveni sec Lucky.

— Bun, asta nu se întâmplă în cazul Agrav. Agrav este într-adevăr A-grav, înțelegi? Agrav poate fi folosit pentru a absorbi energia gravitațională, pentru a o stoca și pentru a o transfera. Deci, de fapt tu pici repede, dar nu din ce în ce mai repede. Cu un câmp gravitațional din cealaltă direcție, poți chiar să și încetinești căderea. Un coridor Agrav cu două câmpuri pseudo-gravitaționale este simplu și a fost folosit ca punct de plecare în dezvoltarea unei nave Agrav, care funcționează cu un singur câmp gravitațional. Deci, locuințele inginerilor, unde vor fi și camerele voastre, sunt doar la un kilometru și jumătate de aici și calea cea mai scurtă este Coridorul A-2. Sunteți gata?

— O să fim în clipa în care o să ne explici cum funcționează Agrav.

— Asta nu e deloc o problemă.

Locotenentul Nevsky le dădu amândurora câte un harnașament ușor pe care îl ajustă la umeri și la brâu, verificându-i rapid echipamentul de control.

— Dacă mă urmați, domnilor, coridorul este la numai câțiva metri de aici, continuă el calm.

Bigman ezită la intrarea în coridor. Nu îi era frică de spațiu și nici de căderi. Dar toată viața lui fusese obișnuit să se prindă de niște mânere atunci când se afla sub influența gravitației marțiene, sau chiar a uneia mai mici. De data asta câmpul pseudo-gravitațional era fixat la gravitația de pe Pământ și, sub influența lui, coridorul era un hău luminat puternic, care se îndrepta aparent în jos, cu

toate că de fapt (cel puțin asta gândea Bigman) era paralel cu suprafața satelitului lui Jupiter.

— Asta e partea pe care vom merge către locuințele dumneavoastră. Dacă ar fi să venim din cealaltă direcție, “jos” ni s-ar părea în cealaltă direcție. Sau putem face “sus” și “jos” ajustând costumele Agrav pe care vi le-am dat, zise locotenentul după care se uită la expresia de pe fața lui Bigman și completă: O să te prinzi de șmecherie pe măsură ce exersezi. După aia o să ți se pară ceva normal.

Păși în interiorul coridorului și nu căzu nici măcar un centimetru. Era ca și cum ar fi stat pe o platformă invizibilă.

— L-ați setat la zero? întrebă locotenentul.

Bigman trecu imediat să facă ce i se spusese și într-o clipă toată senzația de gravitație dispăru. Păși alături de locotenent în coridor.

Locotenentul duse mâna la butoanele de la centură și apăsă repede, imediat începând să se scufunde luând din ce în ce mai multă viteză. Lucky îl urmă, și Bigman, care ar fi preferat să se arunce în coridor la o gravitație dublă și să fie zdrobit ca o prună stricată decât să admită că nu poate să facă ce face și Lucky, trase cu putere aer în piept și se lăsă să cadă.

— Treci pe zero, strigă locotenentul, și o să te miști cu o viteză constantă. Haideți, bucurați-vă!

Din când în când se apropiau și treceau de niște inscripții luminoase de culoare verde care spuneau: MERGEȚI PE BANDA ASTA.

Din când în când se vedea câte o străfulgerare pe lângă ei, care nu era de fapt decât un om care trecea (cădea) în cealaltă direcție. Toți cei care treceau pe lângă ei aveau o viteză mult mai mare ca a lor.

— Se mai întâmplă să se mai și ciocnească oamenii, locotenente? întrebă Lucky.

— Mai deloc, răspunse locotenentul. Cei mai experimentați sunt tot timpul atenți la cei care pot

veni peste ei sau la cei peste care pot da, și mai mult, e destul de ușor să încetinești sau să iei viteză și mai mare. Din când în când se mai întâmplă ca băieții să se lovească înadins. E un gen de distracție care se termină uneori cu vertebra cervicală ruptă, zise el uitându-se la Lucky. Băieții noștri joacă destul de dur.

— Am înțeles. Comandantul m-a avertizat, îi replică Lucky.

Bigman, care se uitase tot timpul în jos de-a lungul tunelului în care continuau să se scufunde, începu să strige ca un apucat:

— Hei, Lucky, asta e distracție mâna întâi, dacă te prinzi de chestie!

Și își reglă câmpul Agrav în sens pozitiv.

Începu să coboare din ce în ce mai repede, capul lui ajungând la nivelul picioarelor lui Lucky, apoi din ce în ce mai jos și din ce în ce mai repede.

Locotenentul Nevsky începu să strige alarmat.

— Oprește-te, descreieratule! Treci din nou pe negativ!

Lucky strigă și el autoritar:

— Bigman, încetinește!

Îl ajunseră din urmă și locotenentul se răsti la el furios:

— Să nu mai faci niciodată așa ceva! Sunt tot felul de bariere și întreruperi de-a lungul tunelelor și, dacă nu știi pe unde mergi, ai putea să te zdrobești de una chiar atunci când zici că nu ți se poate întâmpla nimic!

— Hei, Bigman, îl strigă Lucky. Ia ține tu broasca V. Asta o să-ți mai dea ceva responsabilitate și probabil că o să te facă să-ți dai seama cum să te porți.

— Ăă..., Lucky, replică Bigman. Mă distram și eu puținel. Pe nisipurile de pe Marte, Lucky...

— OK, nici o problemă, zise împăciuitor Lucky și Bigman redeveni la fel de fericit într-o clipă.

Bigman se uită din nou în jos. Să cazi la o viteză constantă nu era chiar același lucru ca și cum ai fi

căzut în spațiu. În spațiu ți se părea că nimic nu se mișcă. O navă spațială se putea mișca cu o viteză de sute de mii de kilometri pe oră și cu toate asta ar mai exista senzația de nemișcare. Stelele de la distanță păreau să nu se miște.

Aici, dimpotrivă, faptul că simțai mișcarea era totul. Luminile și deschizăturile, ca și o mulțime de alte accesorii care străjuiau de o parte și de alta coridorul, treceau pe lângă tine.

În spațiu, te aștepti să nu fie “sus” și “jos”, dar nici aici nu era, și asta nu prea era în regulă. Atâta timp cât te uitați în “jos”, dincolo de picioare ți se părea că este în “Jos” și era bine. Când te uitați în “sus”, era într-adevăr o senzație că “sus” era de fapt tot „Jos”, că stai cu capul în jos și cazi în “sus”. Bigman se uită repede spre picioare pentru a scăpa de acea senzație neplăcută.

— Nu te apleca prea mult în față, Bigman, îi zise locotenentul. Agrav funcționează pentru a te ține drept în direcția căderii, dar dacă te apleci prea mult o să începi să te rostogolești.

Bigman se îndreptă.

— Nu e fatală o rostogolire de felul ăsta. Toți cei care s-au obișnuit cu Agrav se pot îndrepta. E adevărat că începătorii nu vor reuși chiar așa de ușor. Acum o să încetăm. Treceți pe negative și stați acolo. În jur de minus cinci.

În timp ce vorbea locotenentul începuse să încetinească, picioarele ajungându-i chiar la nivelul ochilor lui Bigman.

Bigman atinse și el butoanele, încercând disperat să stea pe aceeași linie cu locotenentul. În timp ce încetinea “sus” și “jos” deveniră exact așa cum erau de fapt, dar invers. Stătea în cap.

— Alo! Îmi vine sângele în cap! zise Bigman.

— Sunt niște agățătoare pe marginea coridorului. Prinde-te de una cu vârful piciorului și apoi dă-i drumul repede, îi zise locotenentul.

Făcu asta în timp ce vorbea. Capul îi veni înaintea iar picioarele în poziție inversă. Continuă

să se rotească și se opri cu o scurtă lovitură cu mâna în zid.

Lucky îl urmă, iar Bigman care cădea cu picioarele sale scurte, reuși să prindă în cele din urmă o agățătoare. Se roti brusc și se lovi cu cotul de perete, un pic cam tare, dar se alinie și el.

În sfârșit era din nou cu capul în sus. Nu mai cădea, ci se ridica, ca și cum ar fi fost aruncat dintr-un tun, continuând să se ridice, dar cel puțin era cu capul în sus.

Când ajunseseră să se miște foarte încet, Bigman uitându-se către picioare, se gândi: o să cădem din nou. Dintr-o dată coridorul îi apărui ca un puț fără sfârșit și i se strânse stomacul de emoție.

Dar locotenentul spuse:

— Treceți la zero!

Dintr-o dată se opriră. Se mișcau în sus încet, ca într-un lift, până când ajunseră la o încrucișare de coridoare unde locotenentul prinse o agățătoare cu vârful piciorului și se opri ușor.

— Locuințele inginerilor, domnilor, îi anunță el calm.

— Da, adăugă Lucky ușor, și un comitet de primire.

În acel loc îi așteptau cel puțin cincizeci de oameni.

— Ai spus că le place să joace dur, locotenente, zise Lucky, probabil vor să se joace chiar acum.

Păși ferm pe coridor. Bigman, cu nările fremătând de enervare și fericit că se afla din nou pe o podea pseudo-agrav solidă, strânse bolul în care se afla broasca V și se așeză în spatele lui Lucky, cu fața către cei de pe Jupiter Nouă care îi așteptau.

4. INIȚIEREA!

Locotenentul Nevsky încercă să-și încarce vorbele de autoritate în timp ce își ducea mâna la mânerul blasterului.

— Voi, ce căutați aici?

Dinspre mulțime veni un murmur ușor, dar mare parte dintre ei rămaseră tăcuți. Ochii lor se îndreptau către cel care stătea în fața lor, ca și cum l-ar fi așteptat pe el să vorbească.

Liderul oamenilor de pe coridor zâmbea având o expresie aparent binevoitoare. Părul avea o tentă de portocaliu și îl purta drept, cu o cărare pe mijloc. Avea maxilarele mari și mesteca gumă. Era îmbrăcat în haine din fibră sintetică, la fel ca și ceilalți, dar spre deosebire de ei, cămașa și pantalonii lui erau ornamentați cu nasturi mari. Patru în față, doi pentru fiecare buzunar al cămășii, și patru pe fiecare parte a pantalonului. Se părea că nu aveau nici un fel de scop, erau doar pentru spectacol.

— Summers, zise locotenentul, întorcându-se către el, ce e cu oamenii ăștia aici?

Summers vorbi cu o voce calmă:

— Păi, locotenente, ne-am gândit că ar fi bine să-l întâmpinăm pe noul tip. O să vadă multe de la noi. O să ne pună tot felul de întrebări. De ce să nu-l cunoaștem acum?

Tot timpul cât vorbi stătu cu ochii pe Lucky Starr și pentru o clipă în privirea lui a fost ceva de gheață care a tăiat tot calmul aparent al discursului.

— Tu și cu oamenii tăi ar trebui să fiți acum la lucru! zise locotenentul.

— Ia-o mai ușor, locotenente, replică Summers mestecând gumă încet și parcă bucurându-se de situație. Am muncit. Acum vrem doar să urăm un bun venit.

Locotenentul nu prea era sigur care ar putea fi următoarea lui mutare. Se uită plin de îndoială către Lucky.

— Care sunt camerele noastre, locotenente? întrebă Lucky.

— Camerele 2A și 2B, domnule. Pentru a le găsi...

— O să le găsesc eu. Sunt sigur că unul dintre oamenii de aici mă va ajuta. Locotenente Nevsky, acum că ne-ai condus până aici, cred că ai îndeplinit ordinul. O să ne mai revedem.

— Nu pot să plec! zise locotenentul aproape șoptit.

— Cred că poți.

— Sigur că poți! interveni Summers, zâmbind mult mai larg decât înainte. Un bun venit nu cred că-i va face rău băiatului, continuă el fiind urmat de niște râsete din partea asistenței. Și mai mult, ți s-a spus să pleci.

Bigman se apropie de Lucky și murmură:

— Lucky, lasă-mă să-i dau broasca V locotenentului, nu pot să lupt și să am și grijă de ea...

— Tu doar ține-o, replică Lucky. Vreau să fie aici... la revedere, locotenente! Ești liber!

Locotenentul ezită și Lucky continuă pe un ton care, în ciuda calmului, tăie aerul ca un oțel:

— A fost un ordin, locotenente!

Imediat locotenentul Nevsky luă o poziție militărească rigidă și spuse tăios:

— Da, domnule!

Apoi, surprinzător, ezită pentru o clipă și se uită la broasca V care se afla în bolul de la subrațul lui Bigman.

— Aveți grijă de chestia aia mică.

Apoi se întoarce și din doi pași ajunse în coridorul Agrav, dispărând într-o clipă.

Lucky se întoarce cu fața către oameni. Nu-și făcea nici un fel de iluzie. Erau cu zâmbetul pe buze și gata să treacă la acțiune și, dacă el nu ar fi

reușit să-i înfrunte și să le arate că și el e gata de acțiune, misiunea lui s-ar fi redus la un cuțit bont în fața unei săbii bine ascuțite. Va trebui să-i învingă într-un fel.

Zâmbetul lui Summers devenise brusc un rânjel.

— Deci, prietene, băiețașul în uniformă a plecat. Acum putem sta de vorbă. Eu sunt Red Summers. Pe tine cum te cheamă?

Lucky îi zâmbi.

— Numele meu este David Starr. Numele prietenului meu este Bigman.

— Mi se pare mie sau ți s-a spus Lucky când v-ați tot șoptit acolo în spate?

— Da, prietenii îmi spun Lucky.

— Vai, nu-i așa că e frumos? Și vrei să fii norocos?

— Știi tu cum aș putea reuși?

— De fapt, Lucky Starr, cred că știu, zise el și imediat pe față îi apărură ura. Pleacă de pe Jupiter Nouă.

Din partea asistenței veni un strigăt de aprobare și câteva voci se făcură auzite:

— Să plece! Să plece!

Mulțimea începu să se apropie de el. Dar Lucky nu dădu nici un pas înapoi.

— Am un motiv destul de important să fiu aici, pe Jupiter Nouă.

— În cazul ăsta mă tem că nu ești prea norocos, zise Summers. Ești un începător și arăți cam slab, iar începătorii slabi dau de belea pe Jupiter Nouă. Ne facem griji în legătură cu tine.

— Eu cred că nu o să pățesc nimic.

— Asta crezi tu, ă? zise Summers. Armand, vino aici!

De undeva din spate se apropia un tip enorm cu o față rotundă, bine clădit, cu umerii mari și cu pieptul gol. Era mai înalt decât Lucky cu un cap și se uita către consilier cu un zâmbet care îi descoperea dinții galbeni și cu spații mari între ei.

Ceilalți începeau să se așeze pe jos. Strigau fericiți unul la altul, ca și cum s-ar fi pregătit să fie spectatori la un meci.

— Hei, Armand, ai grijă să nu calci pe copilaș! strigă cineva din mulțime.

Bigman scrută mulțimea din direcția vocii, dar nu reuși să-l identifice pe cel care vorbise.

— Încă mai poți să pleci, Starr, îi mai spuse Summers o dată.

— Nu am nici cea mai mică intenție să fac asta, mai ales acum când am impresia că pregătiți un fel de distracție aici.

— Da, dar nu pentru tine, replică Summers. Fii atent, Starr, noi suntem gata pentru tine. Am fost gata de când am aflat că o să ne vizitezi. Ne-am cam săturat de voi, funcționărașii de pe Pământ. Oamenii mei sunt la fiecare nivel. Vom afla imediat dacă are de gând comandatul să intervină, și dacă va interveni, atunci, pe Jupiter, suntem gata să intrăm în grevă. Așa e?

— Așa e! veni răspunsul mulțimii.

— Iar comandantul o știe, continuă Summers, și nu cred că va interveni. Așa că asta ne dă nouă șansa să-ți facem inițierea, după care te voi întreba din nou dacă vrei să rămâi. Asta dacă mai ești conștient.

— Te chinui pentru nimic, zise Lucky. Ce rău ți-am făcut?

— Nu o să ne faci nici un rău, veni și replica. Îți garantez eu asta.

Bigman sări și el la ceartă cu vocea lui subțire.

— Fii atent, șmechere, vorbești cu un consilier. Te-ai gândit vreo clipă ce se poate întâmpla dacă încerci să te dai în bărci cu Consiliul Științei?

Summers se uită la el mirat după care își puse pumnii în șolduri și dându-și capul pe spate începu să râdă.

— Fiți atenți, oameni buni, vorbește. Mă tot întrebam ce e chestia asta. Mi se pare că Lucky Fiță și-a adus cu el țâncul ca să-l protejeze.

Bigman se albi la față de enervare, dar sub acoperirea oferită de râsetele celor cincizeci de oameni de pe coridor, Lucky îi spuse fără să-și miște buzele:

— Treaba ta e să ai grijă de broasca V, Bigman. Eu o să am grijă de Summers. Și, pe galaxie, nu mai transmite furie. Nu pot să percep altceva de la broască decât furia ta.

Bigman înghiți în sec de trei ori.

— Acum, zise calm Summers, Consilierul Fiță, poate să manevreze în Agrav?

— Tocmai am făcut-o, domnule Summers.

— Păi, oricum va trebui să te testăm, asta ca să fim siguri. Nu ne permitem să avem pe cineva aici care nu a învățat toate șmecheriile din Agrav. E periculos. Nu-i așa?

— Da! strigară ceilalți.

— Armand, aici de față, zise Summers cu mâna pe umărul lui Armand, este cel mai bun profesor al nostru. O să știi tot ce se poate ști despre manevrele din Agrav când o să termini lecția cu el. Sau cel puțin cred că o să știi dacă reușești să nu-i stai în cale. Acum îți sugerez să intri în Agrav. Armand va veni și el după tine.

— Și dacă nu vreau? întrebă Lucky.

— Atunci oricum o să te aruncăm noi acolo și Armand o să vină după tine!

— Pari să fii hotărât, încuviință Lucky. Sunt ceva reguli în lecția asta pe care o să o primesc?

Urmă un hohot unanim, dar Summers își ridică mâinile pentru a potoli mulțimea.

— Doar să nu stai în calea lui Armand, consiliere. Asta e singura regulă pe care trebuie să ți-o amintești. Noi o să vă urmărim de pe marginea coridorului. Dacă încerci să ieși din Agrav înainte de terminarea lecției, o să te aruncăm înapoi, și ți-am mai spus, la alte nivele sunt tot oamenii noștri, gata să facă același lucru.

— Pe nisipurile de pe Marte, omul vostru e mai greu cu douăzeci și cinci de kilograme decât

Lucky și este și expert în Agrav! strigă Bigman.

Summers se întoarse către el cu o expresie de mirare mimată.

— Nu! Nu m-am gândit la asta! Ce rușine! spuse el arătându-se surprins, fapt ce declanșă râsetele asistenței. Haide, Starr! Intră în coridor, Armand. Și târăște-l și pe el dacă nu vrea să vină.

— Nu e nevoie, zise Lucky.

Se întoarse și începu să se îndrepte către coridorul Agrav. Când picioarele îi ajunseră în aer se prinse cu degetele de zid, întorcându-se încet și oprindu-se din rotire cu o altă atingere a zidului. Rămase acolo în aer cu fața către ei.

Manevra lui dădu naștere la un murmurat, încuviințat și de Armand, care vorbi pentru prima dată cu o voce de bas.

— Nu e rău deloc, mister.

Summers, cu dinții strânși și încruntat îl lovi pe Armand în spate.

— Nu vorbi, idiotule! Du-te după el și fă-l praf!

Armand înaintă încet zicând:

— Hei, Red, hai să nu facem mare lucru din asta!

— Treci acolo! replică Summers înfuriat. Și fă ce ți-am spus. Ți-am zis ce este cu el. Dacă nu scăpăm de el, o să ne trimită alții.

Ultimele vorbe rostite de Summers fiind o șoaptă care nu depăși raza lor de discuție.

Armand intră în coridor și veni față în față cu Lucky.

Lucky Starr îl aștepta aproape nefiind cu gândul acolo. Era concentrat la emoțiile pe care i le transmitea broasca V. Pe unele le putea recunoaște fără nici un fel de dificultate, atât natura cât și autorul lor. Red Summers era cel mai ușor de detectat: teamă și ură, ambele amestecate cu un sentiment anxios de triumf. Armand lăsa să se simtă un firicel de tensiune. Din când în când recepționa bucurie de la câte unul din cei prezenți, uneori putând chiar să identifice autorul pentru că

emoția se confunda cu vreun chiot. Toate astea trebuiau separate, bineînțeles, de furia lui Bigman.

Dar acum se uită în ochii mici ai lui Armand și își dădu seama că celălalt se mișca în sus și în jos la numai câțiva centimetri de el. Armand atinse butoanele de la piept.

Lucky era perfect concentrat. Celălalt alterna direcția gravitațională, jucându-se la butoane. Se aștepta să-l încurce pe Lucky?

Lucky știa că deși era familiarizat cu starea de imponderabilitate din spațiu, nu știa prea multe despre lipsa de gravitație pe care o genera Agrav, pentru că nu era una absolută, ca în spațiu, ci una care putea fi schimbată după voință.

Și dintr-o dată Armand căzu ca și cum ar fi călcat pe o trapă-capcană, dar căzu în sus!

În timp ce picioarele mari ale lui Armand treceau în sus de capul lui Lucky, se despărțiră ca și cum ar fi vrut să prindă capul lui Lucky.

Din reflex, Lucky își dădu capul pe spate, dar imediat ce făcu asta picioarele lui se mișcară înainte, corpul lui rotindu-se în jurul centrului de gravitație, și pentru o clipă, rămas fără echilibru, începu să cadă.

Lucky știa unde greșise. Ar fi trebuit să se folosească de gravitație. Dacă Armand mergea în sus, Lucky ar fi trebuit să meargă cu el sau să treacă în jos de el. Și acum va trebui să se folosească de forța gravitațională pentru a se îndrepta. La gravitație zero, s-ar fi rotit la infinit.

Dar înainte ca degetele să-i atingă butoanele, Armand deja trecuse de brâul lui și mergea din ce în ce mai repede în jos. În timp ce trecea din nou pe lângă Lucky, îl lovi cu cotul în coapsă. Armand se lăsă să cadă și mai mult și, în cădere, îl prinse cu degetele de gleznă, trăgându-l în jos după el. Armand trase cu putere încercând să-l prindă pe Lucky de umeri. Respirația lui îi suflă în păr.

— Ai cam multe de învățat, domnule, zise el.

Lucky ridică brațele deasupra capului și se despărți de celălalt.

Acționează asupra controalelor și își imprimă o mișcare în sus punând piciorul pe umărul celuilalt, accelerând dar în același timp încetinindu-l și pe Armand. I se părea că acum este cu capul în jos și că reacțiile îi erau încetinite. Sau nu cumva controalele Agrav nu răspundeau cum trebuie la comenzi? Le testă, dar lipsindu-i experiența necesară, nu găsi nimic în neregulă cu ele.

Armand era acum pe el, se arunca asupra lui, încercând să-și folosească enorma masă pentru a-l manevra pe Lucky înspre zid.

Lucky acționează asupra butoanelor pentru a încerca să schimbe direcția gravitației. Își pregătește genunchii pentru o săritură care să coincidă cu schimbarea și astfel să iasă din prinsoarea lui Armand.

Dar câmpul lui Armand fu primul care schimbă direcția, și Lucky ajunsese să fie aruncat din acea poziție.

Piciorul lui Armand se îndreaptă spre spate, lovind peretele coridorului, din recul ajungând pe celălalt perete. Lucky se lovi cu putere de zid și se rostogoli pe el până când glezna lui se prinse de unul din gardurile de metal, reușind să scape din strânsoare.

Armand îi șopti la ureche:

— Ți-a ajuns, mister! Spune-i lui Red că vrei să pleci. Nu vreau să te rănesc prea rău.

Lucky dădu din cap în semn că nu. Ciudat, se gândi el, câmpul gravitațional al lui Armand a fost un pic mai rapid decât al lui. A simțit mâna lui Armand acționând butoanele și era sigur că ale lui au fost acționate primele.

Rotindu-se rapid, Lucky îl lovi cu putere în stomac cu cotul. Armand se încruntă și în acea clipă Lucky își puse picioarele între ei și le îndreptă. Cei doi se despărțiră și Lucky era acum liber.

Se depărtă de el chiar în clipa în care Armand se apropia, și în următoarele minute Lucky se concentrează să stea departe de el. Învăța cum să folosească controalele și își dădu seama că erau mai încete. Numai cu ajutorul agățătorilor și al întoarcerilor rapide reuși să-l țină departe pe Armand.

Și în timp ce plutea ca un fulg, lăsându-l pe Armand să treacă pe lângă el, acționează butoanele de la Agrav și văzu că nu răspundeau. Nu era nici un fel de schimbare de direcție în câmpul gravitațional; nici un fel de senzație de accelerare sau decelerare.

Dar Armand veni peste el încruntat și Lucky fu lovit cu putere de peretele coridorului.

5. PISTOALE SONICE ȘI VECINI

Bigman era complet încrezător în capacitatea lui Lucky de a se descurca în orice situație cu o masă de carne, și cu toate că simțea furie din partea acelei mase de oameni care nu-i sufereau, nu simți nici un fel de frică.

Summers se apropiase de marginea coridorului alături de un altul, un tip tuciuriu care comenta tot ce se întâmpla în coridor cu o voce stridentă, ca și cum ar fi fost vreun meci pe subeterice.

Când Armand l-a izbit pentru prima dată pe Lucky de zid, s-au făcut auzite o mulțime de strigăte de bucurie. Bigman îi înțelegea. Cu siguranță că măscăriciul care comenta încerca tot timpul să îl înfunde pe Lucky. Stai un pic până se prinde Lucky de treaba cu Agrav; o să-l facă bucăți pe tipul ăla, Armand. Bigman era sigur de asta.

Dar când tipul tuciuriu strigă: “Armand l-a prins acum de cap. Manevrează pentru o a doua cădere, picioarele pe zid, retragere, extindere și iată izbitura, o frumusețe!” Bigman începu să nu mai fie așa sigur pe el.

Se apropie și el de marginea coridorului. Nimeni nu-i dădea nici un fel de atenție. Țsta era un avantaj al staturii lui. Oamenii care nu-l cunoșteau aveau tendința să nu-l ia în seamă ca pe un posibil pericol, ba chiar să-l ignore.

Bigman se uită în jos și-l văzu pe Lucky împingându-se de zid iar pe Armand trecând de el și apoi așteptând pentru un alt atac.

— Lucky! strigă el. Stai departe!

Strigătul se pierdu în hău, dar vorbele tuciuriului care acum își coborâse vocea pentru a-i spune ceva lui Red Summers ajunseră la Bigman.

— Dă-i niște putere, Red. Așa nu mai e nici un fel de distracție.

— Nu vreau distracție. Vreau ca Armand să termine treaba, veni răspunsul furios de la Summers.

Bigman nu se prinse de prima dată, dar în câteva secunde își dădu seama. Ochii lui erau acum îndreptați către Red Summers, ale cărui mâini, strânse la piept, manipulau un obiect pe care Bigman nu putea să-l identifice.

— Pe nisipurile de pe Marte! strigă Bigman sărind înapoi. Tu! Summers! Trișor nenorocit!

Asta era una din multele dăți când Bigman se bucura că poartă un pistol sonic chiar în ciuda dezaprobării lui Lucky. Lucky îl considera o armă pe care nu te puteai baza pentru că era foarte greu de ochit cu ea, dar Bigman mai degrabă se îndoia de faptul că e mic de înălțime decât de arta lui în mînuirea acestui tip de armă.

Când Summers nu se întoarse la strigătul lui Bigman, acesta strânse arma în pumn (din care nu se vedea decât un centimetru între al doilea și al treilea deget) și trase o dată.

Instantaneu urmă o strălucire la cincisprezece centimetri de nasul lui Summers. Nu era foarte impresionant. De data asta nu fuseseră ionizate decât molecule de aer. Summers sări, panicat, panică transmisă și de broasca V.

— Hei! strigă Bigman. Nu mișcă nimeni! Nu mișcă nimeni! Nenorociți cu gunoi în capete pătrate ce sunteți!

O altă descărcare din pistol lovi aerul chiar deasupra capului lui Summers, unde toată lumea o putea vedea fără probleme.

Foarte puțini oameni aveau asemenea pistoale, care erau scumpe și pentru care se obținea cu greu licență, dar toți știau cum arată o descărcare de la un pistol sonic, chiar dacă numai de la subeterice, și toți știau cât de mult rănește o asemenea armă.

Deodată, cei cincizeci de oameni rămaseră fără grai.

Bigman era acum năpădit de frica pe care o transmiteau cei cincizeci de oameni. Se lipi cu spatele de zid.

— Acum, fiți atenți cu toții! strigă Bigman. Câți dintre voi știu că acest șmecher de Summers umblă la controalele Agrav ale prietenului meu? Lupta asta e trucată!

Summers se apără disperat, dar tot plin de furie.

— Nu e așa, nu e așa.

— Da? Ești un tip curajos, Summers, când ai cincizeci de tipi împotriva a doar doi. Să vedem cât de curajos ești împotriva unui pistol sonic. Sigur, e greu de țintit cu el, și aș putea să greșesc.

Strânse din nou pumnul și de data asta descărcarea armei fu zgomotoasă și lumina îi orbi pe spectatori, mai puțin pe Bigman, acesta fiind singurul dintre toți care știa când să închidă ochii pentru o fracțiune de secundă.

Summers scoase un urlet. Era neatins, cu excepția unui nasture de la cămașă, care acum lăsase locul unei găuri.

— Bine ochit, zise Bigman, dacă mi se permite o autoapreciere. Dar cred că aici nu e vorba de noroc. Te sfătuiesc să nu miști, Summers. Gândește-te că ești o stâncă, șmechere, și dacă te-ai mișcat o să ratez și cred că mai rău doare să-ți pierzi o bucată de piele decât un nasture.

Summers închise ochii. Pe frunte i se scurgeau broboane de transpirație. Bigman calculează distanța și trase de două ori.

Pac! Pac! Încă doi nasturi de la cămașa lui Summers zburară cât colo.

— Pe nisipurile de pe Marte, asta e ziua mea norocoasă! Nu-i așa că e chiar bine că ai aranjat să nu ne deranjeze nimeni? Și acum hai să mai exersezi un pic la țintă...

De data asta Summers începu să strige de durere. În cămașă apăruse o gaură și prin ea se

putea vedea pielea înroșită.

— Hopa! Nu chiar la fix, zise Bigman. Acum sunt cam emoționat și cred că pe următoarele două o să le ratez cam la o distanță de vreo cinci centimetri... Asta dacă nu vrei totuși să ne spui ceva.

— Gata, strigă celălalt. E adevărat, am aranjat lupta.

— Omul vostru era mai greu, începu Bigman. Omul vostru avea experiență și cu toate astea nu puteai să lași să fie o luptă dreaptă? Nu vrei să riști nimic, nu-i așa? Lasă jos ce ai în mână... Și voi ceilalți să nu faceți nici o mișcare. De aici înainte, pe coridor va fi o luptă dreaptă. Nimeni nu se mișcă până nu apare vreunul din coridor.

Bigman se opri și începu să se uite la pumnul în care ținea pistolul, mișcându-l puțin într-o parte și în alta.

— Dar, dacă apare balonul vostru de slănină, cred că am să fiu un pic dezamăgit. Și când sunt dezamăgit, nu mai știu ce fac. S-ar putea să fiu atât de dezamăgit încât să o iau razna și să trag în mulțime, și nu cred că puteți face ceva să mă împiedicați să trag de zece ori. Deci dacă printre voi sunt zece tipi care s-au săturat de viață, n-au decât să spere ca băiatul vostru să-l învingă pe Lucky Starr.

Bigman așteptă disperat, ținând cu mâna dreaptă pistolul, și cu mâna stângă bolul în care se afla broasca V. Și-ar fi dorit să-i spună lui Summers să anuleze lupta, dar se temea să nu-l enerveze pe Lucky. Îl știa pe Lucky prea bine încât să-și dea seama că lupta nu trebuia să se termine decât în favoarea lui.

O siluetă trecu prin fața coridorului, apoi o alta. Se auzi apoi o bușitură, ca și cum cineva s-ar fi lovit de zid, apoi o a doua, și a treia. Apoi liniște.

O siluetă apăru din nou, ținând-o pe cealaltă de gleznă.

Prima apăru în deschizătura coridorului; cea care o urma căzu la pământ ca un sac de nisip.

Bigman strigă fericit. Cel care era în picioare era Lucky. Avea obrazul cam șifonat, dar Armand era cel inconștient.

Cu ceva dificultate reușiră să-l trezească pe Armand. La cap avea un cucui care semăna cu o mică portocală, iar un ochi era umflat și nu putea să-l țină deschis. Cu toate că buza de jos îi sângera, reuși să zâmbească și spuse:

— Pe Jupiter, puștiul e ca o pisică.

Se ridică în picioare și îl îmbrățișă pe Lucky.

— Mamă, era ca și cum m-aș fi luptat cu zece oameni acolo după ce s-a prins care e șmecheria. Puștiul e OK.

În mod surprinzător, toți începură să strige de bucurie. Broasca V începu să transmită în cele din urmă ușurare, apoi imediat bucurie.

Armand zâmbi și își șterse sângele de pe buză cu mâna stângă.

— Acest consilier e OK. Oricine mai are un dinte împotriva lui va trebui să lupte cu mine. Unde e Red?

Dar Red Summers dispăruse. La fel și acel aparat pe care îl aruncase la ordinele lui Bigman.

— Hei, mister Starr. Trebuie să-ți spun, nu a fost ideea mea, dar Red ne-a spus că trebuie să scăpăm de voi, altfel vom avea o mulțime de necazuri.

— Asta e o greșeală, zise Lucky ridicând mâna. Atenție, nu vor fi nici un fel de necazuri pentru toți cei care sunt loiali Pământului. Garantez asta. Lupta asta nu se menționează în raport. A fost ceva agitație, dar cred că putem să o uităm, nu? Data viitoare când ne întâlnim, toți vom fi calmi. Nu s-a întâmplat nimic. Da?

Toți începură să strige nebunește. Se auzeau strigăte de tot felul:

— Tipul e OK!

— Trăiască Consiliul!

Lucky se pregătea să plece când îl strigă Armand.

— Hei, stai un pic, zise el arătând cu un deget gros către broasca V. Ce e asta?

— Un animal de pe Venus, replică Lucky. E al nostru.

— E drăgălaș.

Urișul se aplecă spre el. Ceilalți se apropiau și ei pentru a se uita și pentru a face comentarii apreciative sau pentru a-i strânge mâna lui Lucky, spunându-i că au fost de la început de partea lui.

Bigman, nervos din cauza înghesuiei, începu să strige.

— Lucky, hai să mergem sau, pe Marte, jur că o să omor câțiva dintre tipii ăștia.

Imediat se făcu liniște și toți cei de față se dădură înapoi pentru a le face loc celor doi.

Lucky se dădu înapoi când Bigman îi puse o compresă cu apă rece pe obrazul învinețit după ce ajunseră în camera lor.

— Unii dintre cei de acolo, începu el, ziceau ceva despre pistoale sonice, dar în toată hărmălaia aia nu prea am prins toată povestea. Cred că îmi spui totuși ce s-a întâmplat.

Cu jumătate de gură, Bigman îi povesti tot.

— Mi-am dat eu seama că nu mai puteam să controlez câmpul Agrav, dar am presupus că e vreo defecțiune, mai ales după ce și-a revenit când am căzut a doua oară. Nu mi-am închipuit că tu și Red Summers vă luptați pentru mine.

— Ce naiba, Lucky, crezi că l-aș fi lăsat să facă o șmecherie ca asta? zise Bigman zâmbind.

— Ar mai fi existat și alte metode decât pistolul.

— Nimic altceva nu i-ar fi înghețat așa, zise Bigman. Ce-ai fi vrut, să le arăt degetul și să le spun că nu sunt cuminței? Mai mult, a trebuit chiar să-i fac să se scape în chiloți de frică.

— De ce? întrebă Lucky nervos.

— Ei, și tu, ai căzut de două ori când lupta era aranjată, și nu știam dacă mai ai destulă forță să o

duci la capăt. Urma să-i spun lui Summers să anuleze lupta.

— Asta ar fi fost rău. Nu am fi obținut nimic.

— M-am gândit eu la asta, dar am fost cam nervos.

— Nici o problemă. După ce controalele au început să răspundă la comenzi, lucrurile au mers chiar bine. Armand era sigur că m-a învins. Și când și-a dat seama că mai pot lupta, am avut impresia că nu mai reușea să se adune. Asta se întâmplă deseori cu cei care nu au pierdut niciodată. Când nu înving de prima dată, nu mai gândesc bine și nu mai înving deloc.

— Da, Lucky, zise Bigman zâmbind.

Lucky rămase tăcut pentru câteva minute apoi zise:

— Nu-mi place acel “da, Lucky”. Ce ai făcut?

— Păi, zise Bigman punând o ultimă pată de culoare de piele pe vânătaie și dându-se câțiva pași mai în spate pentru a-și admira lucrarea, nu m-am putut abține să sper că vei învinge, nu?

— Nu, cred că nu.

— Și le-am spus tuturor că în clipa în care învinge Armand o să împușc cât pot dintre ei.

— Cred că nu vorbeai serios.

— Poate că eram foarte serios. Oricum, cel puțin așa au crezut ei; apoi au fost siguri după ce i-am zburat patru nasturi de la cămașă lui Summers. Așa că erau vreo cincizeci de tipi, inclusiv Summers, care transpirau sperând ca Armand să piardă și tu să câștigi.

— Ah, deci asta e, zise Lucky.

— Păi, nu m-am putut abține dacă broasca V era acolo și-ți transmitea toate gândurile, nu?

— Deci Armand nu a mai luptat cum trebuie pentru că mintea lui era încărcată de dorințele celorlalți de a pierde, zise Lucky dezamăgit.

— Adu-ți aminte, Lucky, două căderi trișate. Nu a fost o luptă cinstită.

— Da, știu. Poate am avut nevoie de ajutorul ăsta.

Semnalul de la ușă licări pentru o clipă și Lucky își ridică sprâncenele.

— Cine o fi?

Apăsă butonul și ușa se deschise.

Un bărbat grăsuț, cu părul rar și cu ochii de culoare albastru-deschis, se uita la ei fără să clipească. În mână ținea o bucată de o formă ciudată dintr-un metal sclipitor pe care o tot rotea. Din când în când bucata îi dispărea printre degete, parcurgând distanța de la degetul mare la cel mic și înapoi ca și cum ar fi fost ceva viu. Bigman se uita la el fascinat.

— Numele meu este Harry Norrich, zise el. Eu sunt vecinul vostru.

— Bună ziua, zise Lucky.

— Tu ești Lucky Starr, iar el este Bigman Jones, nu-i așa? Vreți să veniți pe la mine pentru câteva minute? Faceți o vizită, bem ceva?

— Ești foarte amabil, zise Lucky. Suntem bucuroși să venim.

Norrich se întoarse cam țeapăn și merse înaintea lor pe coridor până la o ușă. Cu o mână atingea din când în când peretele. Lucky și Bigman îl urmau, ultimul ținând broasca V.

— Nu intrați, domnilor? zise el dându-se la o parte ca să le facă loc. Vă rog, luați loc. Am auzit o mulțime de lucruri despre voi până acum.

— Cum ar fi? întrebă Bigman.

— Cum ar fi lupta lui Lucky cu Big Armand și ce bun țintaș e Bigman. Povestea s-a împrăștiat repede. Mă îndoiesc că ar mai fi cineva pe Jupiter Nouă care să nu fi auzit de asta. ăsta e unul dintre motivele pentru care v-am chemat. Am vrut să vorbesc cu voi despre acest lucru.

Începu să toarne cu atenție în două pahare un lichior roșiatic. Pentru o clipă Lucky își ținu mâna la câțiva centimetri de pahar, așteptând să i-l

întindă, apoi se întinse și îl luă din mână lui Norrich. Lucky puse paharul lângă el.

— Ce e pe masa de lucru? întrebă Bigman.

Camera lui Norrich, pe lângă mobila normală, avea ceva care arăta ca o masă de lucru cu o bancă în fața ei. Pe masă se aflau împrăștiate o mulțime de piese iar în centru era o structură ciudată, înaltă de vreo cincisprezece centimetri, dar cu marginea inegală.

— Asta? întrebă Norrich trecând cu mâna peste suprafața mesei și ajunse la structura care se afla în mijloc. Este un 3-D.

— Un ce?

— Un puzzle tridimensional. Japonezii le aveau de mii de ani. Sunt la fel ca niște jocuri de puzzle simple, cu piese de diferite forme care se potrivesc. Asta, spre exemplu, când va fi gata, va fi un model al unui generator Agrav. Eu l-am conceput și tot eu l-am și construit.

Ridică o piesă de metal și o puse în interiorul structurii. Piesa se potrivi perfect.

— Acum iei o altă piesă.

Mâna stângă i se mișca încet deasupra structurii în timp ce dreapta căuta printre celelalte piese, de unde scoase una pe care o potrivi perfect la locul ei.

Bigman, fascinat, se duse către el, dar imediat sări înapoi când de sub masă se auzi un urlet de animal.

Un câine ieși de sub masă și își puse labele din față pe bancă. Era un ciobănesc german mare care se uita intens la Bigman.

— Hei, să știi că l-am călcat din greșeală.

— Ah, nu e decât Mutt, zise Norrich. Nu face nimănui nici un rău doar dacă îl calci pe coadă. E câinele meu. Și ochii mei.

— Ochii tăi?

Lucky interveni cu o voce joasă.

— Domnul Norrich este orb, Bigman.

6. MOARTEA INTRĂ ÎN JOC

Bigman se dădu un pas înapoi.

— Îmi pare rău.

— Nu are de ce să-ți pară rău, spuse Norrich vesel. M-am obișnuit și nu mai e nici o problemă. Sunt tehnician șef și mă ocup de construirea motoarelor experimentale. Nu am nevoie de nimeni să mă ajute, mai ales la aceste jocuri tridimensionale.

— Îmi închipui că sunt și un fel de antrenament foarte bun, zise Lucky.

— Adică vrei să spui că poți să assemblezi cheștiile astea fără să le vezi?

— Nu e chiar așa de greu pe cât îți închipui. Exersezi de câțiva ani buni și până la urmă eu le-am făcut și le știu toate șmecheriile. Fii atent, Bigman, am aici unul simplu. Are o formă simplă, de ou. Poți să îl desfaci?

Bigman luă ovoidul ușor și îl întoarse în mână uitându-se la piesele care se potriveau perfect.

— De fapt, continuă Norrich, singurul lucru pentru care am nevoie de Mutt este să mă conducă pe coridoare.

Se aplecă și-și mângâie câinele după ureche, iar câinele deschise gura într-un căscat dezvăluind niște colți albi și o limbă rozalie. Lucky putea simți dragostea lui Norrich pentru câine prin intermediul broaștei V.

— Eu nu pot să folosesc coridoarele Agrav, zise Norrich, din moment ce nu am cum să știu când să decelerez, așa că trebuie să merg pe coridoarele obișnuite, iar Mutt mă conduce. E cam lung drumul, dar e un exercițiu bun, și în felul ăsta Mutt și cu mine știm cel mai bine Jupiter Nouă, nu-i așa Mutt?... Ai reușit, Bigman?

— Nu, veni răspunsul, e dintr-o singură bucată.

— Nu e chiar așa. Dă-l înapoi.

Bigman i-l întinse iar degetele lui Norrich trecură peste suprafața ovoidului.

— Vezi pătratul ăsta mic de aici? Îl apeși și se desface. Apucă bucata care iese în capul celălalt și întoarce-o la 180 de grade în sensul invers al acelor de ceasornic, și în felul ăsta se va desface tot. Vezi? Acum și restul poate fi scos. Întâi asta, apoi asta, și așa mai departe. Aliniaza piesele în ordinea în care le-ai scos. Apoi pune-le la loc în ordine inversă. La sfârșit pune piesa-cheie și se va potrivi singură.

Bigman se uită cu îndoială la piesele separate și se aplecă spre ele.

— Cred că voiai să discutăm despre comitetul de primire de la sosirea noastră, domnule Norrich. Ai spus la un moment dat că vrei să vorbim despre lupta mea cu Armand.

— Da, consilier Starr, asta voiam. Vroiam să înțeleg. Am venit aici pe Jupiter Nouă de când a început proiectul Agrav. Unii pleacă atunci când se încinge atmosfera, alții rămân, lor li se alătură novicii; dar există ceva care îi caracterizează pe toți. Sunt foarte nesiguri.

— De ce?

— Din mai multe motive. În primul rând, este tot pericolul pe care îl presupune proiectul. Am avut o mulțime de accidente și am pierdut sute de oameni. Eu mi-am pierdut vederea acum cinci ani și într-un fel am fost norocos. S-ar fi putut să fiu mort acum. În al doilea rând, oamenii de aici sunt izolați de familie și de prieteni. Realmente izolați.

— Dar îmi închipui că sunt o mulțime de oameni aici care se bucură de o asemenea izolare, zise Lucky.

În clipa în care spuse asta zâmbi. Nu era un secret pentru nimeni faptul că oamenii care într-un fel sau altul intraseră cândva în conflict cu legea reușeau să găsească de lucru într-una din lumile-

pionier. Mereu era nevoie de oameni care să lucreze în domuri într-o atmosferă artificială și sub influența unor câmpuri pseudo-gravitaționale, iar cei care se ofereau voluntari nu prea erau întrebați foarte multe. Dar nu era nimic rău în asta. Asemenea voluntari au ajutat Pământul și omenirea în condiții vitrege, și într-un fel plăteau pentru faptele făcute.

Norrich încuviință la auzul vorbelor lui Lucky.

— Văd că nu ești deloc naiv, și mă bucur de asta. Lăsând la o parte ofițerii și inginerii specialiști, cred că jumătate din oamenii de aici au cazier pe Pământ, și o mare parte din cealaltă jumătate ar trebui să aibă cazier dacă poliția ar ști totul. Mă îndoiesc că unul din cinci își dă adevăratul nume. Oricum, îți dai seama ce tensiune se creează când apare investigator după investigator. Știm că este căutat un spion siriusian, dar fiecare dintre ei se teme că la iveală va ieși propriul păcat și că va fi târât înapoi în vreo închisoare pe Pământ. Toți vor să se întoarcă pe Pământ, dar vor să o facă anonim, nu cu cătușe electrice la mâini. Din cauza asta i-a stârnit Red Summers.

— Summers e șeful pe aici dacă el a luat conducerea? Are un cazier așa de încărcat pe Pământ?

Bigman își ridică ochii din puzzle și spuse dur:

— Poate vreo crimă, nu?

— Nu, veni replica energică a lui Norrich. Trebuie să înțelegeți ceva despre Summers. A avut o viață nefericită: probleme acasă, părinți vitregi. S-a înhăitât cu cine nu trebuia. A fost, într-adevăr, la închisoare, dar pentru infracțiuni minore. Dacă ar fi rămas pe Pământ viața lui s-ar fi pierdut în van. Dar a venit pe Jupiter Nouă. Și-a făcut o viață aici. S-a angajat aici ca un simplu muncitor dar a reușit să învețe multe. A învățat ingineria construcțiilor, mecanica câmpurilor de forță, și tehnica Agrav. A fost promovat într-un post cu

responsabilități și acolo face o treabă minunată. Este respectat, admirat, plăcut de toată lumea. Îi place să aibă un loc unde să fie respectat și să aibă o poziție și nu se sperie decât la gândul că s-ar putea întoarce pe Pământ la viața pe care o ducea înainte.

— Sigur, o urăște atât de mult, interveni din nou Bigman, încât a încercat să-l omoare pe Lucky trișând.

— Da, zise Norrich încruntându-se, am auzit că folosea un oscilator sub-fazic pentru a neutraliza controalele consilierului.

Asta a fost o prostie din partea lui, dar intrase deja în panică. Până la urmă tipul e tare de treabă. Când fostul Mutt a murit...

— Fostul Mutt? întrebă Lucky.

— Am avut un alt câine înaintea ăstuia căruia îi spuneam tot Mutt. A murit într-un scurtcircuit al unui câmp de forță care a mai ucis mulți oameni. Nu ar fi trebuit să fie acolo, dar uneori câinilor le place să se aventureze. Și ăsta face la fel atunci când nu îl folosesc, dar se întoarce de fiecare dată.

Se aplecă și îl bătu ușor pe câine într-o parte, iar Mutt închise un ochi și începu să lovească podeaua cu coada.

— Oricum, după ce primul Mutt a murit, am avut impresia pentru un timp că nu pot să primesc un alt câine înapoi și că va trebui să fiu trimis acasă. Aici nu sunt de nici un folos fără să văd. Asemenea câini nu se găsesc foarte ușor, tot timpul sunt liste de așteptare. Administrația de aici de pe Jupiter Nouă nu a vrut să tragă nici un fel de sfori pentru că nu erau chiar așa de dornici să se audă că angajau ca inginer un orb. În Congres, economiștii de-abia așteaptă o asemenea publicitate. Așa că Summers m-a rezolvat. S-a folosit de relațiile pe care le avea pe Pământ și mi l-a adus pe Mutt. Nu era chiar foarte legal, chiar a fost ceva care se numește trafic, dar Summers și-a riscat poziția de aici pentru a face unui prieten o favoare, și pentru

asta îi datorez multe. Sper că vă veți aminti că Summers poate face și astfel de lucruri și nu o să-i faceți probleme pentru ce s-a întâmplat mai devreme.

— Nu o să-i fac nimic, zise Lucky. N-aveam nici un fel de intenție să-i fac ceva nici înainte de conversația noastră. Cu toate astea, sunt sigur că adevăratul nume al lui Summers și cazierul lui sunt cunoscute Consiliului și o să verificăm toate faptele.

Norrich roși.

— Chiar te rog să faci așa. O să vezi că nu e chiar atât de rău.

— Sper și eu. Dar spune-mi altceva. Chiar dacă a avut loc tot tăărăboiul, nu a fost nici un fel de încercare din partea conducerii să intervină. Nu ți se pare asta ciudat?

Norrich începu să râdă.

— Deloc. Nu cred că lui Donahue, comandatul nostru, îi pasă dacă ești omorât, doar că asta trebuie să se facă fără “publicitate”. Are acum probleme mult mai mari decât tu și investigația ta.

— Probleme mai mari?

— Sigur. Șeful proiectului este schimbat o dată pe an; asta e politica de rotație a cadrelor în armată. Donahue e al șaselea șef pe care îl avem, dar este și de departe cel mai bun. Nu a încercat să facă din acest proiect o tabără militară. I-a lăsat pe oameni mai liberi și în felul ăsta a reușit să obțină și rezultate. Acum prima navă cu sistem Agrav e gata să plece din clipă în clipă. Unii spun că e doar o chestiune de zile.

— Așa de repede?

— Se prea poate. Dar problema e că Donahue urmează să fie eliberat din funcție în mai puțin de o lună. O întârziere acum poate însemna că nava nu va mai fi lansată sub conducerea comandantului Donahue, ci de-abia după ce va veni înlocuitorul. Succesorul lui va fi cel care se va bucura de toată

gloria, va intra în cărțile de istorie și Donahue va pierde tot.

— Nu mă mai miră că nu te vrea pe Jupiter Nouă, Lucky, zise Bigman. Nu mă mai miră că nu te vrea în preajmă, Lucky.

— Nu te enerva, Bigman, zise Lucky încruntându-se.

— Javra! continuă Bigman. Sirius poate ataca Pământul fără nici o problemă atâta timp cât el are șansa să meargă cu nava lui jechoasă.

Bigman strânse pumnul stâng și imediat se auzi un mârâit dinspre Mutt.

Norrich interveni repede.

— Ce faci, Bigman?

— Ce? întrebă Bigman uimit. Nu fac nimic.

— Faci un gest amenințător?

Bigman își lăsă repede mâna în jos.

— Nu chiar.

— Trebuie să ai grijă când ești în jurul lui Mutt. A fost antrenat să aibă grijă de mine... Fii atent, o să-ți arăt. Vino spre mine și fă-te că vrei să dai cu pumnul în mine.

— Nu e nevoie. Înțelegem, încercă să-i facă renunțe Lucky.

— Te rog, zise Norrich. Nu e nici un pericol. O să-l opresc pe Mutt la timp. De fapt, ăsta e și un antrenament pentru el. Toți de aici se poartă așa de frumos cu mine încât am impresia că Mutt nici nu-și mai aduce aminte ce a fost învățat. Haide, Bigman.

Bigman înaintă câțiva pași și-și ridică mâna. Dintr-o dată Mutt se ridică, deschise ochii și își arătă colții, mușchii fiind întinși ca un arc, iar din gât scoase un mârâit care nu prevestea nimic bun.

Bigman se dădu repede înapoi și Norrich spuse:

— Jos, Mutt!

Câinele se supuse. Lucky putea simți clar încărcătura de tensiune și relaxarea din mintea lui Bigman, apoi triumful lui Norrich.

— Cum stai cu jocul de puzzle, Bigman? întreabă Norrich. Micuțul marțian, cu o voce în care se putea citi exasperarea, replică:

— Mă dau bătut. Am pus două piese și asta e tot ce pot să fac.

Norrich pufni în râs.

— E o chestiune de practică, simplă. Fii atent.

Luă două piese din mâna lui Bigman și continuă:

— Nu e nici un fel de minune. Pe astea două le-ai pus greșit. Roti una dintre piese, apoi o uni cu cealaltă, adăugă o alta, apoi încă una, până când ajunse să țină în mână șapte piese care formau un ovoid cu o gaură în mijloc. Luă și cea de a opta piesă, o puse la locul ei, o roti jumătate de ax invers față de acele ceasornicului și completă ovoidul.

— Gata!

Luă oul complet și-l aruncă în aer după care îl prinse, în timp ce Bigman se uita la el nervos.

Lucky se ridică.

— Domnule Norrich, o să ne mai vedem. Să știi că o să țin minte remarcile la adresa lui Summers. Mulțumim și pentru băutură.

Băutura rămăsese neatinsă pe masă.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, zise Norrich strângându-le mâinile.

A trebuit să treacă ceva timp până când Lucky să poată adormi. Stătea întins în întunericul camerei, undeva la sute de metri sub suprafața lui Jupiter Nouă, ascultând sforăitul lui Bigman din camera alăturată și gândindu-se la tot ce se petrecuse în timpul zilei. Se gândea analizând și reanalizând tot ce se întâmplase până acum.

Ceva îl deranja! Ceva care s-a întâmplat și care nu ar fi trebuit să se întâmple; sau ceva care ar fi trebuit să se întâmple și totuși nu s-a întâmplat.

Dar era obosit și totul era ireal și ciudat în acea lume jumătate de vis și jumătate realitate. Ceva îi

veni totuși în minte, încercă să rețină, dar gândul fugi la fel de repede cum venise.

Și dimineată nu mai știa nimic.

Bigman îl strigă din camera lui pe Lucky în timp ce acesta din urmă se usca sub jetul de aer cald după ce își făcuse dușul.

Micuțul marțian striga cât putea de tare.

— Hei, Lucky, am reîncărcat rezerva de dioxid de carbon pentru broasca V și am pus și niște mâncare. O s-o iei cu tine la întâlnirea cu comandantul ăla nenorocit, nu?

— Sigur, Bigman, veni răspunsul.

— Atunci totul e aranjat. Ce zici dacă m-ai lăsa să-i spun comandantului ce cred eu despre el?

— Hei, Bigman.

— Fie! E rândul meu la duș acum.

La fel ca toți oamenii din sistemul solar care erau pe alte planete decât pe Pământ, Bigman se bălăcea în apă de câte ori avea ocazia, iar un duș pentru el era o adevărată plăcere. Lucky se pregăti sufletește pentru o sesiune de urlete de tenor pe care Bigman le numea cântece.

Intercomul sună în clipa în care Bigman era lansat într-un dubios fragment de piesă care era mai mult decât fals și Lucky tocmai terminase de îmbrăcat.

Lucky se apropie de consolă pentru a activa recepția.

— Aici Starr.

— Starr! se auzi vocea și pe monitor apăru fața comandantului Donahue. Avea buzele strânse și o expresie potrivnică pe față în timp ce se uita la Lucky. Am auzit ceva despre o luptă dintre tine și unul dintre cei care lucrează aici.

— Da?

— Văd că nu ai nimic.

— La fel și celălalt, zise Lucky zâmbind.

— Îți aduci aminte că te-am avertizat.

— Nu fac nici un fel de plângere.

— Din moment ce nu vrei să depui plângere, și fiind în interesul proiectului, vreau să te întreb dacă vei face vreun raport în ceea ce privește această problemă.

— Dacă nu se dovedește că are vreo legătură cu problema pentru care am venit eu aici, incidentul nu va fi menționat.

— Bine! exclamă dintr-o dată mai liniștit Donahue. Mă întreb dacă aş putea extinde această atitudine și asupra întâlnirii noastre de azi de dimineață. Poate fi înregistrată pentru un raport confidențial și aş prefera...

— Nu e nevoie să discutăm problema, comandante.

— Foarte bine! exclamă din nou comandantul, relaxarea lui transformându-se acum în cordialitate. Atunci ne vedem într-o oră.

Lucky era conștient că Bigman își terminase dușul și că tot cântecul lui nu mai era acum decât o mormăială. Acum se opri și mormăitul, și urmă un moment de tăcere.

— Da, comandante, foarte..., spuse Lucky în transmițător când Bigman izbucni într-un adevărat urlet.

— Lucky!

Lucky se ridică instantaneu și ajunse din doi pași la ușa care le separa camerele.

Dar Bigman era în fața ușii înaintea lui, cu ochii măriți de oroare.

— Lucky! Broasca V! E moartă! A fost omorâtă!

7. ROBOTUL INTRĂ ÎN JOC

Bolul de plastic în care se aflase broasca V era acum spart, iar podeaua era udă și plină de plante. Broasca V, pe jumătate acoperită cu ierburi, era într-adevăr moartă.

Acum că murise și nu mai putea controla emoțiile, Lucky se putea uita la ea fără să i se impună să o îndrăgească, la fel ca și ceilalți care intrau în raza ei de influență. Era totuși nervos, cel mai mult pe el, pentru că se lăsase păcălit.

Bigman, de-abia ieșit de sub duș, având pe el doar chiloții, strângea din pumni.

— E vina mea, Lucky. Numai vina mea. Am strigat așa de tare în baie încât nu am auzit pe nimeni venind.

Formularea “venind” nu era foarte potrivită. Ucigașul nu intrase pur și simplu. Butoanele de deschidere erau topite cu ceva ce părea să fie un proiector de energie de un calibru foarte mare.

Lucky se îndreptă către intercom.

— Comandante Donahue?

— Da, ce s-a întâmplat? E ceva rău?

— O să ne vedem într-o oră.

Întrerupse conexiunea și se întoarse la Bigman care era marcat de eveniment.

— E vina mea, Bigman, zise Lucky supărat. Unchiul Hector a spus că siriusienii nu au descoperit până acum capacitățile emoționale ale broaștelor V, iar eu am acceptat asta fără să mă gândesc. Dacă aș fi fost mai puțin optimist în ceea ce privește ignoranța siriusienilor, nici unul dintre noi nu am fi scăpat acea creatură din ochi, nici măcar pentru o secundă.

Locotenentul Nevsky strigă după ei în timp ce Lucky și Bigman își părăseau camerele.

— Sunt bucuros, domnule, începu el cu o voce joasă, că nu vi s-a întâmplat nimic ieri. Nu v-aș fi lăsat acolo dacă nu mi-ați fi ordonat așa de strict.

— Nici o problemă, locotenente, zise Lucky absent.

Mintea lui se tot întorcea la clipa de dinainte de a dormi, când un gând a reușit să iasă din subconștient, risipindu-se apoi. Dar cum nu mai putea să și-l amintească, și mintea lui Lucky trecu la alte probleme.

Intrară în coridorul Agrav și de data asta părea plin de oameni care circulau într-un flux aproape continuu în ambele direcții. Era o atmosferă de “început de zi de lucru”. Cu toate că oamenii lucrau în subteran și acolo nu exista zi sau noapte, ciclul de douăzeci și patru de ore mai era valabil. Omenirea adusese familiara rotație a pământului pe toate lumile pe care le colonizase. Și cu toate că oamenii lucrau în schimburi continue, cei mai mulți era desemnați să lucreze în “schimbul de zi”, de la nouă la cinci, Ora Solară Standard.

Acum era puțin înainte de orele nouă, iar în coridoarele Agrav era înghesuială din cauza tuturor celor care mergeau către posturile de lucru. Era un sentiment de “dimineață” aproape ca și cum soarele s-ar fi aflat la răsărit iar roua ar scălda iarba.

* * *

Doi oameni stăteau la masă în clipa în care Lucky și Bigman intrară în camera de conferințe. Unul dintre ei era comandantul Donahue, a cărui față purta masca unei tensiuni reținute. Comandantul se ridică și îl prezintă pe celălalt: James Panner, inginerul-șef și conducătorul civil al proiectului. Panner era un tip grasuț cu niște ochi negri și gâtul ca de taur. Purta o cămașă de culoare închisă, dar care nu avea nici un fel de emblemă și nici nu era încheiată la gât.

Locotenentul Nevsky salută și se retrase. Comandantul Donahue se uită cum se închide ușa și spuse:

— Fiind numai noi patru, cred că putem trece la discuții serioase.

— Noi patru și o pisică, zise Lucky uitându-se la creatura care se urcase pe masă și se uita la el solemn. Asta nu e pisica pe care am văzut-o ieri, nu-i așa?

Comandantul se încruntă.

— Poate că da. Poate că nu. Avem o grămadă de pisici pe aici. Oricum, presupun că nu suntem aici ca să discutăm despre animale de casă?

— Dimpotrivă, comandante, cred că asta va fi un subiect de discuție cu care o să începem și pe care l-am ales intenționat. Ți mai amintești de animalul nostru?

— Ah, micuța creatură venusiană? zise comandantul cu o căldură neașteptată. Îmi aduc aminte de ea. Era..., dar se opri ca și cum și-ar fi dat seama că în absența ei nu vedea motivul entuziasmului.

— Da, micuța creatură venusiană, replică Lucky, avea niște capacități ciudate. Putea detecta emoția, putea transmite emoția. Putea chiar și să impună o anumită emoție.

Comandantul făcu ochii mari, dar Panner spuse cu o voce puternică:

— Am auzit la un moment dat un zvon de genul ăsta, consilier. Am râs.

— Nu ar fi trebuit. Este adevărat. De fapt, comandante Donahue, scopul pentru care am cerut această întrevvedere a fost să aranjez ca fiecare persoană implicată în proiect să fie interogată de mine în prezența broaștei V. Voiam să fac o analiză emoțională.

Comandantul era încă pe jumătate uimit.

— Și ce ai fi putut să dovedești cu asta?

— Poate că nimic. Totuși aș fi vrut să încerc.

Panner interveni.

— Ai fi vrut? Folosești trecutul, consilier.

Lucky se uită solemn la cei doi oficiali ai proiectului.

— Broasca V a murit.

— A fost omorâtă în dimineața asta! interveni furios Bigman.

— Cine a omorât-o? întrebă comandantul.

— Nu știm.

Comandantul se lăsă cu spatele pe scaun.

— Atunci presupun că investigațiile tale iau sfârșit până când animalul poate fi înlocuit.

— Nu o să aștept nimic. Simplul fapt că broasca V este moartă îmi spune multe lucruri, iar problema devine mult mai gravă.

— Ce vrei să spui cu asta?

Toți se uitau la el. Chiar și Bigman se uita către Lucky absolut surprins.

— V-am spus că broasca putea transmite sau impune emoții. Chiar și tu, comandante, ai avut de-a face cu asta. Îți aduci aminte ce sentimente ai trăit atunci când ai văzut broasca V pe nava mea ieri? Erai foarte stresat, și cu toate astea, când ai văzut broasca, îți aduci aminte ce ai simțit?

— Da, parcă mă vrăjise, recunosc comandantul.

— Poți să spui de ce, gândindu-te acum la ce s-a întâmplat?

— Nu, nu-mi trece nimic prin cap. De fapt creatura era chiar urâtă.

— Da, și cu toate astea ți-a plăcut. Nu te-ai putut abține. Ai fi putut să-i faci vreun rău?

— Cred că nu.

— Eu sunt sigur că nu. Nici o faptură cu emoții nu ar fi putut. Dar cineva totuși a făcut-o. Cineva a omorât-o.

— Și ai de gând să ne explici acest paradox? interveni Panner.

— E chiar foarte simplu de explicat. Nici o faptură cu emoții. Un robot nu are emoții. Să

presupunem că undeva pe Jupiter Nouă se află un robot, un om mecanic în forma perfectă a unui om.

— Vrei să spui un umanoid? explică comandantul Donahue. Imposibil. Asemenea chestii sunt basme.

— Comandante, îl întrerupse Lucky, cred că nu ești pus la punct cu faptul că siriusienii sunt foarte pricepuți în construirea roboților. Cred că sunt în stare să folosească un om de pe Jupiter Nouă, unul loial, ca model; să construiască un robot având forma lui și apoi să îl înlocuiască. Un asemenea umanoid ar putea avea simțuri speciale, care l-ar face spionul perfect. Spre exemplu, ar putea să vadă în întuneric sau să simtă lucrurile dincolo de ziduri groase. Cu siguranță ar putea transmite informații prin undele subterice cu ajutorul unui dispozitiv încorporat.

Comandantul dădu din cap.

— Ridicol. Un om ar fi putut să omoare foarte simplu broasca V. Un om disperat ar fi putut să treacă peste acea influențare emoțională pe care o emitea animalul. La asta te-ai gândit?

— Da, zise Lucky. Dar de ce să fie un om așa de disperat, de ce să fie atât de sălbatic încât să omoare broasca V? Cel mai evident motiv este acela că broasca V reprezenta un pericol, chiar prin faptul că era inofensivă. Singurul pericol din partea ei ar fi fost că ar fi putut să transmită emoțiile ucigașului. Să presupunem că aceste emoții ar fi însemnat darea în vileag a ucigașului ca fiind spion?

— Dar cum se poate întâmpla asta? întrebă Panner.

Lucky se întoarse către el.

— Dacă ucigașul nostru nu ar fi avut deloc emoții? Un om fără emoții nu ar fi fost dat imediat de gol că este un robot?... Sau să mergem pe altă cale. De ce să omoare doar broasca V? Deja intrat în camerele noastre, riscând atât de mult, găsind pe unul dintre noi la duș și pe celălalt vorbind la

intercom, deci amândoi nepregătiți și descoperiți, de ce ucigașul nu ne-a omorât pe noi în locul broaștei V? Mai mult, de ce nu ne-a ucis pe noi și broasca V?

— Probabil că nu a avut timp, zise comandantul.

— E un alt motiv, parcă mai plauzibil, replică Lucky. Cunoști cele trei Legi al Roboticii, regulile de comportament pe care toți roboții sunt construiți să le respecte?

— Le știi la modul general, nu pot să le citez.

— Eu pot, zise Lucky, și cu permisiunea voastră am să o fac, asta pentru a-mi susține teoria. Prima lege este: Un robot nu poate răni o ființă umană sau, prin pasivitate, nu poate permite ca să fie pricinuit vreun rău unei ființe omenești. Cea de a doua lege este: Un robot trebuie să se supună ordinelor date de ființele umane cu excepția ordinelor care vin în conflict cu prima lege. Iar cea de a treia sună așa: Un robot trebuie să-și protejeze propria existență atâta timp cât acest lucru nu intră în conflict cu primele două legi.

Panner dădu din cap.

— Bine, bine, consilier, dar ce dovedește asta?

— Unui robot i se poate ordona să omoare broasca V, care este un animal. Își va risca existența, din moment ce protejarea ei este de-abia a treia lege, pentru a se supune ordinelor, care e legea a doua. Dar nu i se poate ordona să mă omoare pe mine sau pe Bigman din moment ce suntem ființe umane, iar prima lege este cea care are supremație asupra tuturor. Un spion uman ne-ar fi ucis pe noi și broasca V; un robot nu putea să ucidă decât broasca V. Toate indică același punct, comandante.

Comandantul se gândi un timp apoi spuse:

— Și ce propui să facem? Să trecem prin raze X pe toți oamenii din proiect?

— Nu, veni imediat răspunsul. Nu e chiar așa de simplu. Acțiunea de spionaj nu se face aici, ci în altă parte. Dacă aici se află un robot umanoid,

probabil că mai sunt și alții în altă parte. Cel mai bine ar fi să prindem cât mai mulți dintre ei; poate chiar pe toți. Dacă suntem prea dornici să-i prindem pe toți cei care sunt sub nasul nostru, ceilalți s-ar putea să fie scoși de aici și să fie folosiți altă dată.

— Atunci ce propui să facem?

— Să lucrăm încet. O dată ce suspectezi un robot, sunt multe feluri să-l faci să se dea de gol fără ca el să-și dea seama. Și nici nu încep chiar de la zero. Spre exemplu, comandante, știu că nu ești robot, din moment ce ți-am detectat emoțiile ieri. De fapt, în mod deliberat ți-am indus mânie pentru a-mi testa broasca V, și pentru asta îți cer să mă ierți.

Donahue se făcu negru la față.

— Eu, robot?

— Așa cum am mai spus, te-am folosit doar pentru a-mi testa broasca.

— Nu ai nici un motiv să te simți sigur în legătură cu mine, consilier, zise Panner. Eu nu am dat niciodată ochii cu broasca V.

— Asta așa e, zise Lucky. Nu ești încă curat. Scoate-ți cămașa.

— Ce? strigă indignat Panner. De ce?

— Gata, nu te mai suspectăm. Un robot ar fi trebuit să se supună ordinului.

Comandantul lovi cu putere biroul.

— Termină! Asta ia sfârșit aici. Nu o să te las să testezi sau să enervezi oamenii în nici un fel. Eu am o treabă de făcut pe acest satelit, consilier Starr; am o navă Agrav pe care trebuie să o ridic în spațiu. Oamenii mei au fost toți investigați și au fost considerați curați. Povestea ta cu roboții este subțire și eu nu subscriu la ea. Ți-am spus de ieri, Starr, că nu vreau să te am aici pe Jupiter Nouă, deranjându-mi oamenii și jucându-te cu moralul lor. Ai considerat că poți să mă insulti. Acum spui că a fost doar pentru a-ți testa animalul, fapt ce nu mă face să mă simt mai puțin insultat. Nu am

nevoie să cooperez cu tine. Și am să-ți spun și ce am făcut. Am oprit orice mijloc de comunicație cu Pământul. Jupiter Nouă este acum în stare de urgență. Acum am puterile unui dictator militar. Înțelegi?

Ochii lui Lucky se îngustară.

— Prin funcția mea de membru al Consiliului Științei eu te întrec în grad.

— Da, și cum ai de gând să-ți impui rangul? Oamenii mei o să mi se supună și au primit deja ordine. O să fii reținut cu forța dacă încerci în orice fel, prin vorbă sau faptă, să intri în conflict cu ordinele mele.

— Și care sunt ordinele?

— Măine, spuse Comandantul Donahue, la orele 6:00 p.m., Ora Solară Standard, prima navă funcțională Agrav care există va zbura de pe Jupiter Nouă pe Jupiter Unu, satelitul Io. După ce ne întoarcem, după ce ne întoarcem, consilier Starr, și nici măcar cu o oră mai devreme, poți să-ți desfășori investigațiile. Și dacă vrei să iei legătura cu Pământul și să aranjezi procedurile pentru Curtea Marțială, o să fii gata.

Comandantul Donahue se uita hotărât la Lucky.

Lucky îl întrebă pe Panner:

— Nava este gata?

— Cred că da, zise Panner.

— Plecăm mâine, zise Donahue. Ei, consilier Starr, faci ce îți spun eu sau voi fi nevoit să te arestez?

Tăcerea care s-a lăsat a fost una plină de tensiune. Bigman aproape că își ținea respirația. Pumnii comandantului se strângeau și se desfăceau iar nasul lui aproape se albise. Panner scoase o bucată de gumă din buzunarul cămășii, o scoase din țiplă cu o mână și o duse la gură.

Lucky își desfăcu mâinile și lăsându-se cu spatele pe scaun anunță:

— Sunt bucuros să cooperez cu tine, Comandante.

8. ORBIRE

Bigman era mai mult decât furios.

— Lucky! Îl lași să ne oprească investigația pur și simplu?

— Nu chiar, Bigman. O să fim la bordul navei Agrav și o să ne continuăm și investigațiile de aici.

— Nu, domnule, sări comandantul. Nu o să te afli la bord. Nici să nu-ți treacă asta prin cap.

— Și cine va fi la bord, comandante? Tu, presupun?

— Eu. De asemenea și Panner, pe postul de inginer șef. Doi dintre ofițerii mei, alți cinci ingineri, și cinci membri obișnuiți ai echipajului. Eu și Panner ca responsabili pentru proiect; cei cinci ingineri pentru a conduce nava; restul pentru serviciile pe care le-au adus proiectului.

— Ce fel de servicii? întrebă Lucky gânditor.

Panner îl întrerupse pentru a interveni.

— Cel mai bun exemplu ar fi Harry Norrich, care...

— Vorbiți de tipul orb, zise Bigman surprins.

— Atunci înseamnă că îl cunoașteți? spuse Panner.

— Da, l-am cunoscut seara trecută, replică Lucky.

— Bun, continuă Panner, Norrich a fost aici de la începutul proiectului. Și-a pierdut vederea atunci când s-a aruncat între două contacte pentru a împiedica un câmp de forță să-și schimbe sensul. A stat în spital timp de cinci luni, iar ochii nu au mai putut fi recuperați. Prin actul său de curaj a salvat viețile a două sute de oameni și a salvat și proiectul, pentru că un accident așa de mare de la început ar fi însemnat că nu ar mai fi fost alte aprobări din partea Congresului. Asemenea lucruri îți dau dreptul să te afli pe prima navă Agrav care a zburat vreodată.

— Păcat că nu va reuși să vadă Jupiter atât de aproape, dar cum se va descurca la bordul navei? întrebă Bigman deja încruntat.

— O să-l ia pe Mutt, sunt sigur de asta. E un câine care nu face probleme, veni replica din partea lui Panner.

— Asta era tot ce voiam să știu, zise Bigman nervos. Dacă voi puteți să luați un câine, atunci puteți să mă luați și pe mine și pe Lucky.

Comandantul Donahue se uită nerăbdător la ceas. Își puse palmele pe masă ca și cum ar fi vrut să se ridice și li se adresează celor prezenți.

— Cred că am terminat această întâlnire, domnilor.

— Nu chiar, veni replica din partea lui Lucky. Mai avem doar un punct pe lista noastră pe care nu l-am lămurit. Bigman l-a formulat în termeni duri, dar trebuie să recunosc că are dreptate. Noi doi vom fi pe nava Agrav când va pleca de aici.

— Nu, spuse Donahue. E imposibil.

— Masa a doi indivizi nu mai poate fi suportată de navă? întrebă Lucky.

— Am putea muta un munte, răspunse Panner râzând.

— Atunci vă lipsește spațiul?

Comandantul se uită urât la Lucky.

— Nu o să vă ofer nici un fel de motiv. Nu veți fi luați pentru că asta e decizia mea. E clar?

În ochii lui se instalează satisfacția, iar lui Lucky nu-i fu deloc greu să-și dea seama că acum comandantul plătea polițele pentru modul în care i se adresase cu o zi înainte la bordul navei Shooting Starr.

— Cred că cel mai bine ar fi să ne iei și pe noi, comandante, replică Lucky foarte calm.

— De ce? veni replica ironică din partea comandantului. O să fiu eliberat din funcție la ordinele Consiliului Științei? Nu veți putea să comunicați cu Pământul până nu mă întorc, iar după aia mă pot elibera din funcție dacă vor.

— Cred că nu ai gândit-o cum trebuie, comandante. Ar putea să te elibereze din funcție retroactiv. De fapt, te asigur că așa vor face. În ceea ce privește rapoartele conducerii, prima navă Agrav își va efectua zborul inaugural sub comanda celui care te va succeda în funcție, oricine va fi el. De asemenea și jurnalele călătoriei ar putea fi modificate pentru a arăta în mod oficial că nu ai fost la bord.

Comandantul Donahue se albise. Se ridică și, pentru o clipă, toți avură impresia că se va arunca asupra lui Lucky.

— Deci, care va fi decizia ta, comandante? întrebă Lucky pe același ton calm.

— Puteți veni și voi, zise Donahue pe o voce aproape nenaturală.

Lucky își petrecu restul zilei în arhivă, studiind dosarele diferiților angajați ai proiectului, în timp ce Bigman, sub îndrumarea lui Panner, mergea din laborator în laborator și vizita niște săli de testare enorme.

De-abia după masa de seară reușiră să rămână numai ei doi. Tăcerea lui Lucky nu era ceva neobișnuit, din moment ce tânărul consilier nu era vorbăreț din fire, dar acum era prea încruntat iar Bigman recunoscuse semnul de îngrijorare.

— Nu facem nici un fel de progres, nu-i așa, Lucky? întrebă Bigman.

— Nimic foarte interesant, trebuie să recunosc, zise Lucky dând din cap.

Din bibliotecă adusesese cu el un film și Bigman se uită la titlul lui: Robotică avansată. Calm, Lucky derulă începutul filmului prin monitor.

— Și o să fii toată seara prins cu asta, Lucky? întrebă Bigman cam agitat.

— Mă tem că da, Bigman.

— E vreo problemă dacă mă duc la Norrich să-mi țină companie?

— Nici o problemă, îi răspunse Lucky care avea deja aparatul de proiecție la ochi și se întinsese pe

spate cu brațele încrucișate pe piept.

Bigman deschise ușa și rămase acolo pentru o clipă un pic nervos. Ar fi trebuit să discute asta întâi cu Lucky știa că ar fi trebuit să o facă, dar tentația...

Apoi își spuse: “Nu o să fac nimic. O să verific ceva. Dacă mă înșel, mă înșel și ce rost are să-l mai deranjez pe Lucky. Dar dacă se dovedește adevărat, atunci chiar am ceva să-i spun.”

Ușa se deschise imediat ce sună și în fața lui se afla Norrich, cu ochii fixați spre ușă, așezat la birou unde se afla o tablă de șah cu niște piese de formă ciudată.

— Da? zise el.

— Sunt Bigman, replică micuțul marțian.

— Bigman! Vino. Așează-te. A venit cu tine și consilierul Starr?

Ușa se închise în spatele lui și Bigman se uită în camera puternic luminată. Strânse din dinți.

— E ocupat. Cât despre mine, sunt plin până peste cap de Agrav. Doctorul Panner mi-a oferit un tur al satelitelui, numai că eu nu pricep mare lucru din toată povestea asta.

— Nu ești singurul, zise zâmbind Norrich, dar dacă lași deoparte matematica, o mare parte din tehnica Agrav nu e chiar așa de greu de înțeles.

— Nu? Poți să-mi explici și mie? zise Bigman așezându-se pe un scaun mare chiar în fața lui Norrich și începând să se uite pe masa de lucru a acestuia. Mutt stătea chiar între picioarele lui și se uita la el cu ochi strălucitori.

(“Fă-l să vorbească, Bigman. Fă-l să vorbească până găsești o breșă, sau până faci o breșă.”)

— Fii atent aici, începu Norrich explicația, ținând în mână o piesă. Gravitația este o formă de energie. Un obiect ca piesa pe care o am eu acum în mână. Se află sub influența câmpului gravitațional, dar nu i se permite să se miște și atunci se spune că are energie potențială. Dacă am da drumul piesei, energia potențială s-ar

transforma în mișcare sau, cum i se mai spune, energie cinetică. Întrucât continuă să se miște sub influența forței gravitaționale în timp ce cade, va cădea din ce în ce mai repede, explică Norrich lăsând piesa să cadă.

— Până când, poc, zise Bigman în clipa în care obiectul atinse podeaua.

Norrich se aplecă lăsând impresia că ar fi vrut să o ridice și apoi zise:

— Vrei să mi-o dai înapoi Bigman? Nu știu sigur unde s-a rostogolit.

Bigman era dezamăgit. O ridică și i-o dădu înapoi.

— Până acum nu se putea face decât un singur lucru cu energia potențială: putea fi convertită în energie cinetică. Bineînțeles, energia cinetică putea fi și ea folosită mai departe. Spre exemplu, căderea apei din cascada Niagara este folosită pentru a produce energie electrică, dar asta e altceva. În spațiu forța de gravitație dă naștere mișcării și atât. Să luăm ca exemplu sistemul de sateliți al lui Jupiter. Față de Jupiter noi avem o mare cantitate de energie potențială. Dacă am încerca să mergem către Jupiter Unu, satelitul Io, care este la 500 000 de kilometri de Jupiter, atunci vom cădea pe parcursul acestor mii de kilometri. Astfel vom atinge o viteză înspăimântătoare pe care trebuie să o contracărăm împingând în direcția opusă cu un motor hiperatomic. Asta înseamnă un consum enorm de energie. Apoi, dacă ratăm aterizarea doar cu foarte puțin, riscăm să cădem în continuare, și astfel nu putem ajunge decât într-un singur loc, Jupiter, iar Jupiter înseamnă moarte instantanee. Apoi, chiar dacă aterizăm în siguranță pe Io, atunci avem probleme să ajungem înapoi pe Jupiter Nouă, pentru că asta ar însemna să ne înălțăm pe toată distanța împotriva atracției gravitaționale a lui Jupiter. Cantitatea de energie necesară unei asemenea călătorii dus-întors este imposibil de obținut.

— Și Agrav? întrebă Bigman.

— Ah! Cu Agrav lucrurile stau altfel. Odată folosit convertorul Agrav, energia potențială poate fi convertită în altceva decât energie cinetică. În coridorul Agrav, spre exemplu, forța gravitațională dintr-o direcție este folosită pentru a reîncărca câmpul gravitațional din direcția opusă căderii tale. Cei care cad în cealaltă direcție oferă energie pentru ceilalți. În felul ăsta în timpul căderii nu ai nevoie să accelerezi. Și cazii la orice viteză mai mică decât cea normală a unei căderi. Înțelegi?

Bigman nu era chiar așa de sigur că înțelege, dar spuse:

— Da, da, continuă.

— În spațiu e altceva. Nu există un al doilea câmp gravitațional pentru a schimba energia. În loc de asta, este convertită în energie hiperatomică și conservată. În felul acesta, o navă spațială poate cădea de pe Jupiter Nouă către Io cu orice viteză mai mică decât cea normală, fără să fie nevoită să folosească energie pentru a decelera. În fapt nu se folosește nici un fel de energie decât atunci când se fac ultimele ajustări pentru atingerea vitezei orbitale a satelitului Io. De asemenea și siguranța este deplină din moment ce nava se află tot timpul sub control. Dacă ar fi nevoie, gravitația lui Jupiter ar putea fi redusă la zero. Să te întorci pe Jupiter Nouă înseamnă consum de energie, asta n-ai cum să o schimbi. Dar acum poți să folosești energia pe care ai conservat-o în condensatorul hiperatomic de câmp. Energia câmpului gravitațional al lui Jupiter este folosită de asemenea pentru a te împinge înapoi.

— Sună bine, zise Bigman rotindu-se pe scaun pentru că nu reușea să înțeleagă nimic. Ce e chestia aia de pe birou cu care te prostesti? întrebă dintr-o dată el.

— Șah, veni răspunsul. Tu joci șah?

— Puțin, se destăinui Bigman. Lucky m-a învățat, dar nu e nici un fel de distracție să joci cu

el. Mereu iese învingător. Dar cum poți să joci șah? întrebă Bigman.

— Te referi la faptul că sunt orb?

— Îhî...

— E OK. Nu e nici o problemă dacă îmi spui că sunt orb. Și e și foarte ușor să-ți explic. Tabla este magnetizată, iar piesele sunt făcute dintr-un aliaj magnetic ușor, pentru ca să rămână acolo unde sunt așezate dacă îmi mișc mâna pe acolo neatent. Ia, încearcă și tu, Bigman.

Bigman se întinse să ia o piesă. O ridică, dar avu senzația că fusese lipită de tablă cu sirop dulce.

— Și după cum vezi, nu sunt niște piese de șah obișnuite.

— Mai mult ca cele de dame, se încruntă Bigman.

— Și asta tot ca să nu le răstorn. Dar nu sunt plate, au niște gravuri, care pot fi identificate prin atingere și care seamănă cu piesele normale ca să poată să le învețe și alții atunci când joacă cu mine. Încearcă și tu.

Bigman nu avu nici un fel de problemă. Cercul cu niște puncte ridicate era regina în timp ce crucea din mijlocul altei piese simboliza regele. Piesele cu niște tăieturi pe diagonală erau nebunii, cercul ridicat cu pătrate erau turnurile iar urechile de cai sculptate erau caii. Mai rămâneau pionii care aveau gravate niște cercuri.

Bigman rămase șocat.

— Acum ce faci? Joci singur?

— Nu, rezolv o problemă. Piesele sunt aranjate astfel încât nu e decât o singură metodă prin care albul învinge din exact trei mutări iar eu încerc să-mi dau seama de ele.

— Dar cum poți să-ți dai seama care sunt albele și care sunt negrele? întrebă dintr-o dată Bigman.

— Dacă te uiți atent, începu Norrich râzând, o să vezi că pe margine albele sunt sculptate iar negrele nu sunt.

— Aha. Dar tot trebuie să-ți amintești unde sunt toate piesele așezate?

— Asta nu e foarte greu, zise Norrich. La început ți se pare că trebuie să ai o memorie fotografică, dar de fapt tot ce trebuie să faci este să-mi trec mâna peste piese din când în când. Vezi că pătratele sunt marcate și ele.

Bigman începu să respire mai repede. Uitase de pătratele de pe tabla de șah, și ele erau sculptate. Se simțea de parcă și el ar fi jucat tot un fel de joc de șah și fusese învins.

— Te deranjează dacă mă uit și eu? spuse el. Poate reușesc să-mi dau eu seama de mișcări.

— Deloc, zise Norrich. Chiar mi-ar plăcea. Stau pe problema asta de o jumătate de oră și deja am început să-mi pierd calmul.

Timp de un minut în cameră se instalează o liniște deplină și apoi Bigman se ridică, cu toți mușchii întinși la maxim, încercând să meargă fără să scoată nici un fel de zgomot. Scoase din buzunar o mică lanternă și se apropie de zid cu mișcări lente. Norrich nu se mișcă deloc din poziția lui de deasupra tablei de șah. Bigman se uită către Mutt, dar câinele nu făcea nici el nici o mișcare.

Atinse zidul și, respirând greu, atinse încet consola de comandă a intensității luminii din cameră. Într-o clipă lumina se stinse și se instalează un întuneric de nepătruns.

Bigman își aminti direcția în care se afla Norrich. Ridică lanternă.

Auzi un zgomot surd și apoi vocea surprinsă a lui Norrich:

— De ce ai stins lumina, Bigman?

— Asta e, strigă Bigman triumfător și aprinse lanternă, după care îndreaptă fasciculul de lumină în fața lui Norrich. Nu ești deloc orb, spionule!

9. NAVA AGRAV

— Nu știu ce faci, dar pe spațiu, omule, nu face nici o mișcare bruscă pentru că riști să sară Mutt pe tine! strigă Norrich.

— Știi foarte bine ce fac, zise Bigman, pentru că vezi destul de bine că scot pistolul și cred că ai auzit cât de bine țintesc. Dacă Mutt se mișcă în vreun fel, s-a terminat cu el.

— Nu-i face rău lui Mutt, te rog!

Bigman se dădu înapoi simțind spaima din vocea celuiilalt.

— Doar taci din gură și vino spre mine. Mergem să vorbim cu Lucky. Și dacă trecem pe coridor pe lângă cineva, nu faci altceva decât să spui bună ziua. Eu o să fiu lângă tine, știi prea bine!

— Nu pot să merg fără Mutt, zise Norrich.

— Ba poți, veni replica. E doar la cinci pași pe coridor. Chiar dacă ai fi fost cu adevărat orb, ai fi putut să te descurci, un tip ca tine care face tot felul de puzzle-uri și alte șmecherii de genul ăsta...

* * *

Lucky își ridică ecranul din fața ochilor când auzi ușa deschizându-se.

— Bună ziua, Norrich. Unde e Mutt?

Bigman i-o luă înainte.

— Mutt este în camera lui Norrich, iar Norrich nu are nevoie de el. Norrich nu este deloc orb!

— Ce?

— Prietenul tău se înșeală, domnule Starr. Ce vreau eu să spun...

— Liniște! sări la el Bigman. O să vorbești când ți se va da voie, de-abia atunci poți să comentezi ce vrei.

Lucky își încrucișă brațele.

— Dacă nu te deranjează, Norrich, aş vrea să aud ce are de spus Bigman. Şi, până una alta, Bigman, nu vrei să laşi la o parte pistolul?

Bigman lăasă pistolul supărat.

— Fii atent, Lucky, l-am suspectat pe şmecher încă de la început. Acele jocuri de puzzle m-au pus pe gânduri. Parcă era un pic prea bun. Imediat m-am gândit că este un spion.

— Asta e a doua oară când mă faci spion, strigă Norrich. Nu mai suport chestia asta.

— Fii atent, Lucky, continuă Bigman fără să-l bage în seamă pe Norrich, e o mişcare destul de deşteaptă să ai un spion despre care se crede că ar fi orb. Ar putea vedea o mulţime de chestii la care nici nu se gândesc unii. Oamenii nu s-ar mai ascunde. Nu ar mai ascunde lucruri. Ar putea să se uite la o mulţime de documente importante şi ceilalţi s-ar gândi că nu e decât sărmanul de Norrich care nu poate să vadă. Dar mai degrabă cred că nu se mai gândesc la nimic.

Norrich arăta din ce în ce mai uimit.

— Dar sunt orb. Dacă e vorba de puzzle am explicat...

— Sigur că ai explicat, îl imită Bigman. De ani de zile nu faci decât să dai explicaţii. Cum se face că stai în camera ta cu lumina aprinsă? Când am intrat eu acum o jumătate de oră, luminile erau aprinse. Nu le-a aprins pentru mine. Întrerupătorul era prea departe de el. De ce?

— De ce nu? replică Norrich. Pentru mine nu contează oricum, dar poate că ţin lumina aprinsă pentru că aşa m-am obişnuit sau pentru cei care vin să mă viziteze.

— Corect, zise Bigman. Asta ne arată că poate găsi explicaţii pentru orice, cum poate juca şah, cum poate identifica piesele, orice. La un moment dat chiar a uitat când a scăpat una dintre piese şi s-a aplecat să o ridice dar şi-a amintit în ultima clipă şi m-a pus pe mine să i-o dau.

— Normal, explică Norrich, pot să spun unde a căzut ceva după sunet. Dar piesa aia s-a rostogolit.

— Haide, continuă să explici, zise Bigman. Asta nu te va ajuta pentru că este un lucru pe care nu vei putea să-l explici niciodată. Lucky, am avut de gând să-l testez. Am vrut să sting lumina și apoi să-i pun lanterna în ochi la intensitate maximă. Dacă nu ar fi fost orb ar fi sărit la mine sau cel puțin ar fi clipit. Imediat ce am stins lumina, prăpăditul a uitat și s-a apucat să mă întrebe de ce am stins-o. De unde știa el că am stins eu lumina, Lucky? De unde știa?

— Dar..., începu Norrich.

— Poate simți piesele de puzzle și de șah și tot felul de alte chestii, dar nu are cum să simtă când se stinge lumina. Asta trebuie să vadă.

— Cred că e momentul să-l lăsăm și pe Norrich să spună ceva, îl opri Lucky.

— Mulțumesc, zise Norrich. Oi fi eu orb, dar câinele meu nu este. Când ai stins lumina, pentru mine nu a contat, așa cum v-am mai spus și mai înainte, dar pentru Mutt asta înseamnă că e ora de culcare și se duce în colțul lui. În plus am auzit și pașii lui Bigman îndreptându-se către întrerupător. Încerca să se miște fără nici un sunet, dar cineva care a fost orb timp de cinci ani poate auzi și cel mai ușor pas. Imediat după ce s-a oprit din mers, l-am auzit pe Mutt îndreptându-se spre colțul său. Nu cred că trebuie să te gândești prea mult ca să-ți dai seama de ce s-a întâmplat. Bigman era la întrerupătorul de lumini și Mutt se pregătea să doarmă. Evident că stinsese lumina.

Inginerul își întoarse fața întâi către Bigman, apoi spre Lyucky ca și cum ar fi așteptat să audă un răspuns.

— Da, înțeleg. Se pare că vă datorăm niște scuze.

— Dar, Lucky..., zise Bigman pe un ton tare nefericit.

— Gata, Bigman! îl opri Lucky dând din cap. Să nu te crampezi niciodată de o teorie care nu se verifică. Cred că înțelegeți, domnule Norrich, că Bigman nu a făcut decât ce a crezut că este de datoria sa.

— Ar fi fost mai bine dacă ar fi pus niște întrebări înainte să treacă la fapte, replică cu răceală Norrich. Acum pot să plec?

— Bineînțeles. Iar ca o solicitare oficială, vă rog să nu menționați nimic în legătură cu asta nimănui. E foarte important.

— Da, asta înseamnă arestare abuzivă, știu și eu, dar o să fac uitat incidentul.

Merse către ușă, atinse ușor panoul de comandă și, după ce ușa se deschise, ieși.

— A fost o șmecherie. Nu ar fi trebuit să-l lași să plece, zise Bigman întorcându-se imediat către Lucky.

Lucky își puse bărbia în palma dreaptă lăsând impresia că este dus pe gânduri.

— Nu, Bigman, nu el este cel pe care îl urmărim.

— Dar trebuie să fie, Lucky. Chiar dacă este orb, cu adevărat orb, ăsta e un argument împotriva lui. Sigur, Lucky, continuă agasat Bigman, s-ar fi putut apropia de broasca V fără să o vadă. El ar fi putut să o omoare.

— Nu, Bigman, îi răspunse Lucky dând din cap. Influența broaștei V este mentală, indiferent dacă cel asupra căreia se exercită o vede sau nu. Este un contact mental direct. ăsta e un lucru pe care nu prea avem cum să-l fentăm. Trebuie să fie un robot cel care a făcut-o. Trebuie, iar Norrich nu este un robot.

— De unde știi că nu...? dar Bigman se opri.

— Văd că deja ți-ai răspuns la întrebare. Am simțit emoțiile sale la prima întâlnire, când broasca V era cu noi. Are emoții, nu e robotul și nu e cel pe care îl căutăm.

Dar în clipa în care rosti toate acele cuvinte, pe fața lui apăru un semn de întrebare și aruncă cartea despre robotică ca și cum s-ar fi lipsit de ajutorul ei.

Prima navă Agrav care fusese construită vreodată se numea Jovian Moon și nu semăna deloc cu nici un fel de navă spațială pe care o văzuse vreodată Lucky. Era destul de mare pentru a fi o navă de clasa întâi, dar zona în care se aflau pasagerii și echipajul era înghesuită în față, din moment ce nouă zecimi din navă erau ocupate de convertorul Agrav și de condensatoarele de câmp de forță hiperatomic. Undeva în secțiunea mediană erau niște proeminențe curbate care semănau cu aripile de liliac. Cinci într-o parte, cinci în cealaltă parte.

Lui Lucky i se spusese că erau folosite la secționarea liniilor de forță ale câmpului gravitațional, convertind astfel gravitația în energie hiperatomică. Era o explicație simplă, și cu toate astea dădeau navei un aspect sinistru.

Nava se afla acum într-o groapă săpată în solul de pe Jupiter Nouă. Tavanul din beton fusese retras și toată zona era acum sub influența gravitației de pe Jupiter Nouă și de asemenea expusă la lipsa de atmosferă de pe Jupiter Nouă.

Cu toate astea, toți oamenii care lucrau la proiect, aproape o mie, erau adunați în acest amfiteatru natural. Lucky nu mai văzuse atâția oameni în costume spațiale strânși la un loc. Era o stare de nervozitate datorată evenimentului care se manifesta prin tot felul de sărituri posibile datorită lipsei de gravitație.

“Și unul dintre acești oameni de aici nu e deloc om!” se gândi Lucky.

Dar care? Și cum ar putea să-și dea seama de asta?

Comandantul Donahue ținu un scurt discurs despre cât de devotați au fost toți acestui proiect iar cei o mie de inși făcură liniște, impresionați. În

acest timp Lucky, căutând pe cer planeta Jupiter, văzu un mic obiect lângă el care nu era o stea, ci o mică pată de lumină, curbată în formă de semilună, aproape prea mică pentru a fi văzută. Dacă Jupiter Nouă ar fi avut o atmosferă, nu s-ar mai fi distins deloc forma curbată a petei luminoase.

Lucky știa că micuța semilună era Ganymede, Jupiter Trei, cel mai mare satelit al planetei gigant Jupiter. Era aproape de trei ori mai mare decât Luna, mai mare chiar decât planeta Mercur. Era aproape la fel de mare ca Marte. Când flota Agrav va fi completă, Ganymede va deveni o lume foarte importantă a sistemului solar.

Comandantul Donahue botează nava cu emoție în glas iar asistența începu să intre în grupuri de câte cinci-șase prin diferite sasuri în interiorul lui Jupiter Nouă.

Doar cei care trebuiau să urce la bordul lui Jovian Moon rămaseră afară. Unul câte unul intrară în navă, primul fiind comandantul Donahue.

Lucky și Bigman intrară ultimii. Comandantul Donahue se îndepărtă de sas după ce intrară cei doi, aruncându-le priviri deloc prietenoase.

Bigman se aplecă spre urechea lui Lucky și șopti:

— Ai văzut, Lucky, că la bord se află și Red Summers?

— Știam.

— E javra care a încercat să te omoare.

— Știu, Bigman.

Nava se ridică de pe Jupiter Nouă cu o lentoare ce părea a fi mai degrabă un târâș maiestuos. Gravitația de pe Jupiter Nouă nu era decât o optime față de cea de pe Pământ, și cu toate că nava avea sute de tone, nu asta era cauza pentru încetineala cu care se mișca. Chiar dacă ar fi lipsit complet gravitația, nava și-ar fi păstrat toată inerția inițială. Era la fel de greu să urnești materia, sau,

după ce ai făcut asta, să o oprești sau să îi schimbi direcția.

Dar la început încet, apoi din ce în ce mai repede, groapa rămânea în urmă. Jupiter Nouă se pierdea în spatele lor și prin hublouri nu se mai vedea decât ca un bolovan ceva mai mare. Constelațiile erau ca un praf pe cerul negru iar Jupiter arăta ca o marmură strălucitoare.

James Panner se apropie de ei și își puse mâinile pe umerii lor.

— Domnilor, ați vrea să mergeți cu mine în cabină să luăm masa? Nu o să fie nimic de văzut aici multă vreme.

Gura lui foarte mare schiță un zâmbet și deschizând gura îi lăsa impresia că nu are gât și că de fapt capul este o continuare a corpului.

— Mulțumim, zise Lucky. Ești foarte amabil că ne inviți.

— OK, zise Panner, comandantul nu o să vă invite și ceilalți sunt foarte suspicioși în legătură cu voi doi. Nu vreau să vă simțiți singuri. Va fi o călătorie destul de lungă.

— Doctore Panner, tu nu ești suspicios la adresa mea? întrebă sec Lucky.

— Sigur că nu. Amintește-ți că m-ai testat și am trecut testul.

Cabina lui Panner era atât de mică încât cei trei de-abia dacă încăpeau. Era evident că pe această primă navă Agrav locurile pentru pasageri erau pe cât de mici posibil le-ar fi putut gândi niște ingineri. Panner deschise trei cutii de rații din hrana concentrată care era universală pe navele spațiale. Pentru Lucky și pentru Bigman era aproape ca acasă; mirosul rațiilor care se încălzeau, zidurile care te înghesuiau dincolo de care era vidul cosmic și zumzăitul motoarelor hiperatomice care converteau câmpul energetic în forță motrice sau în energia consumată de cei aflați în navă.

Dacă s-ar adevăra vreodată acea credință despre “muzica sferelor”, nu putea fi alta decât zgomotul motoarelor hiperatomice care erau esența zborului spațial.

— Tocmai am trecut de viteza de desprindere de Jupiter Nouă, asta înseamnă că ne putem opri oricând fără să riscăm să cădem pe suprafața lui.

— Asta înseamnă că suntem în cădere liberă către Jupiter.

— Da, având cam douăzeci de milioane de kilometri de cădere. Imediat ce viteza va crește suficient de mult, o să trecem pe Agrav.

Își scoase din buzunar ceasul în clipa în care rostea ultimele cuvinte. Era un disc de metal strălucitor. Apăsă un butonaș și pe suprafața lui apărură cifrele. O linie mai strălucitoare îl înconjura, făcându-se roșie pe jumătate de arc de cerc până când roșul acoperea tot cercul, apoi făcându-se alb din nou.

— Ar trebui să trecem pe sistemul Agrav curând? întrebă Lucky.

— Da, destul de curând, zise Panner.

Puse ceasul pe masă și cei trei mâncară în tăcere.

Panner ridică din nou ceasul.

— Mai puțin de un minut. Ar trebui să fie complet automat.

Cu toate că inginerul vorbea calm, mâna în care ținea ceasul tremura aproape imperceptibil.

— Acum, zise el.

După care se lăsă tăcerea. Tăcere completă.

Zumzăitul motoarelor hiperatomice încetase. Energia necesară pentru a ține aprinse luminile navei și pentru a face să funcționeze câmpul pseudo-gravitațional era furnizată acum de câmpul gravitațional al lui Jupiter.

— La mustață! Perfect! spuse Panner lăsând deoparte ceasul și cu toate că zâmbetul de pe fața lui mare era unul reținut, se putea citi totuși o mare

ușurare. Acum suntem pe o navă Agrav care funcționează complet în sistem Agrav.

— Felicitări! Mă bucur că sunt la bordul ei! zise Lucky zâmbind și el.

— Cred și eu că te bucuri. Ți-ai dat silința. Săracul Donahue.

— Îmi pare rău că i-am forțat mâna, dar nu am avut de ales. Într-un fel sau în altul trebuia să fiu la bord, zise Lucky cu o voce gravă.

Ochii lui Panner se îngustară la gravitatea din vocea lui Lucky.

— Trebuia?

— Trebuia! E mai mult ca sigur că la bordul acestei nave se află acum spionul pe care îl căutăm.

10. MĂRUNTAIELE NAVEI

— De ce? întrebă Panner evident uimit.

— Cu siguranță că siriusienii vor să afle dacă nava funcționează de fapt. Dacă metoda lor de spionaj este verificată, și se pare că, până acum cel puțin, așa au stat lucrurile, de ce să nu continue și la bordul navei?

— Vrei să spui că unul din cei paisprezece oameni de la bord este de fapt robot?

— Exact asta vreau să spun.

— Dar oamenii de la bord au fost aleși cu mult timp înainte.

— Cu siguranță că siriusienii știau care sunt metodele și motivele unei asemenea alegeri, așa cum știu și totul despre acest proiect și cu siguranță că și-au manevrat robotul umanoid astfel încât să se afle printre cei aleși.

— Asta înseamnă că îi crezi foarte buni, murmură Panner.

— Trebuie să recunosc că așa e, replică Lucky. Mai există totuși o alternativă.

— Care ar fi aia?

— Robotul s-a ascuns pe undeva pe navă.

— Foarte puțin probabil, zise Panner.

— Dar destul de posibil: Ar fi putut urca foarte ușor la bord în toată confuzia creată atunci, când și-a rostit comandantul discursul de lansare. Am încercat să urmăresc nava, dar mi-a fost imposibil. Mai mult, cam nouă zecimi din navă înseamnă compartimentul motoarelor, unde cred că e destul loc să te ascunzi.

Panner stătu o clipă să se gândească.

— Nu e chiar atât de mult loc pe cât îți închipui tu.

— Dar trebuie să căutăm prin toată nava. Ne ajuți, doctore Panner?

— Eu?

— Da. Ca inginer șef știi mai bine decât oricine tot ce conține compartimentul motoarelor. Noi o să mergem cu tine.

— Stai. E inutil.

— Dacă nu s-a ascuns nimeni, doctore, atunci tot am câștigat ceva. Știm că putem restrânge cercetările la cei care se află legal pe navă.

— Doar noi trei?

— În cine mai putem avea încredere să ne ajute, când pe oricine am întreba ar putea fi de fapt robotul pe care îl căutăm? Să nu mai discutăm asta, doctore. Ești dispus să ne ajuți să cercetăm nava? Îți cer ajutorul ca membru al Consiliului Științei.

— Cred că atunci nu mai am ce face, zise Panner ridicându-se de pe scaun, dar nefiind convins încă.

Ieșind din cameră urcară pe tubul îngust care ducea până la primul nivel al motoarelor. Lumina era scăzută în intensitate și, firește, indirectă, astfel încât enormele motoare să nu arunce nici un fel de umbră.

De asemenea nu se auzea nici un fel de sunet, nici un fel de zumzăit care să indice existența acelor forțe enorme. Bigman, uitându-se în jur, constată cu uimire că nimic nu seamănă cu o atronavă normală, cum ar fi Shooting Starr.

— Totul e acoperit, zise el.

Panner dădu din cap și comentă cu o voce joasă.

— Totul este automatizat până la maximum. Intervenția umană a fost redusă la minimum.

— Dar cu reparațiile cum rămâne?

— Nu cred că vom avea nevoie, zise inginerul zâmbind. Avem circuite și echipamente duble la fiecare pas, toate permit intrarea automată în funcțiune după o autoverificare.

Panner era în fața lor, conducându-i prin deschizături înguste dar tot timpul mergând încet de parcă s-ar fi temut în orice clipă că cineva s-ar fi putut arunca asupra lui.

Nivel după nivel, de la holul central și până pe toate lateralele, Panner verifica toate colțișoarele navei, ca un adevărat expert.

În cele din urmă ajunseră la ultimul nivel, acolo unde se aflau tuburile de la motoarele hiperatomice care aruncau impulsuri în spate pentru ca nava să înainteze (atunci când nava era în zbor obișnuit.)

Din interiorul navei jeturile de test se vedeau ca niște țevi netede, fiecare de două ori mai groase ca un om, intrând în navă și ajungând până la acea structură complicată care adăpostea motoarele hiperatomice.

— Hei, jeturile! Înăuntru! zise Bigman.

— Nu, îl calmă Panner.

— De ce nu? Un robot s-ar putea ascunde acolo fără nici un fel de problemă. E adevărat că e în spațiu, dar asta nu e nici o problemă pentru un robot.

— Impulsurile hiperatomice, zise Lucky, i-ar fi fost de ajuns, și până acum o oră au fost destule din astea. Nu, jeturile nu intră în discuție.

— Atunci, zise Panner, nu e nimeni în compartimentul motoarelor. Și nimic.

— Ești sigur?

— Da. Nu e nici un loc în care să nu fi căutat și drumul pe care am mers a fost special ales astfel încât să nu ne poată ocoli nimeni pentru a ne ieși în spate.

Vocile lor aveau un mic ecou.

— Pe nisipurile de pe Marte, Lucky, asta înseamnă că au mai rămas paisprezece.

— Mai puțin de atât, replică Lucky. Trei dintre oamenii de la bord au fost verificați și au emoții: comandantul Donahue, Harry Norrich și Red Summers. Asta înseamnă unsprezece.

— Nu uita de mine, zise Panner. Am refuzat să execut ordinul. Asta înseamnă zece.

— Asta ridică un punct de discuție interesant, rosti Lucky. Cunoști ceva despre robotică?

— Eu? N-am avut niciodată de-a face cu un robot.

— Exact, zise Lucky. Oamenii au inventat creierul pozitronic și i-au dezvoltat cele mai importante capacități, dar, cu excepția câtorva specialiști, tehnicienii de pe Terra nu știu nimic despre robotică, pur și simplu pentru că noi nu folosim roboți. Nu se predă la școală și nici nu apare în practică. Eu știu cele trei legi și cam atât. Comandantul Donahue n-a putut nici măcar să citeze cele trei legi. Cei de pe Sirius, pe de altă parte, cu o economie saturată de roboți, trebuie să cunoască totul despre aceste mașinării. Ieri am petrecut o foarte bună bucată de timp citind o carte de robotică avansată pe care am găsit-o la biblioteca de proiectare. Apropo, era singura despre acest subiect.

— Și?

— Mi-am dat seama că cele trei legi nu sunt așa de simple pe cât mi-am închipuit... Să mergem, totuși. Putem să reverificăm motoarele la întoarcere, zise el mișcându-se către nivelul cel mai de jos. Spre exemplu, m-am gândit că ar fi de ajuns să-i dau fiecărui om de pe navă un ordin stupid și apoi să văd care se supune. Dar asta nu e neapărat adevărat. Teoretic este posibil să ajustezi creierul pozitronic al unui robot pentru a îndeplini numai acele ordine care fac parte în mare din îndatoririle sale. Ordinele care sunt contrare sau irelevante ar putea fi urmate dacă sunt precedate de alte cuvinte, ca un fel de cod, care ar identifica persoana care dă ordinele. În felul ăsta un robot poate fi condus cum trebuie de cei care l-au creat, dar în același timp ar fi insensibil la ordinele străinilor.

Panner, care-și pusese mâinile pe mânerele din tubul care-i ducea la nivelul de sus, se uită la Lucky.

— Vrei să spui că atunci când m-ai pus să-mi dau jos cămașa și eu nu te-am ascultat nu am dovedit nimic?

— Am spus că s-ar putea să nu fi dovedit nimic, doctore Panner, din moment ce a-ți da jos cămașa nu era o parte din îndatoririle tale și ordinul meu s-ar putea să nu fi fost dat cum trebuie.

— Atunci mă acuzi că aș fi robot?

— Nu. E foarte puțin probabil să fii robot. Siriusienii, atunci când au ales un membru al proiectului pentru a fi înlocuit cu un robot, cu siguranță că nu s-ar fi oprit la inginerul șef. Pentru ca un robot să ducă la bun sfârșit această misiune ar fi trebuit să știe atât de multe despre Agrav încât siriusienii să nu poată fi în stare să-i ofere respectivele cunoștințe. Căci, dacă ar fi putut, atunci n-ar mai fi avut nevoie de un spion.

— Mersi, zise Panner întorcându-se către mânere, dar oprindu-se imediat când auzi vocea lui Bigman.

— Nu mișca, Panner! strigă micuțul marțian cu pistolul în mână. Stai un pic, Lucky, de unde știm noi că are habar de Agrav? Noi doar presupunem asta. Nu ne-a demonstrat nimic. Când Jovian Moon a intrat pe Agrav, unde era el? Stătea cu noi de vorbă, acolo era.

— M-am gândit și la asta, Bigman, și ăsta e motivul pentru care l-am luat pe Panner cu noi. Știe totul în camera motoarelor. L-am urmărit în timp ce inspecta și nu ar fi reușit să o facă cu atâta siguranță dacă nu ar fi fost un expert.

— Asta îți ajunge, marțianule? întrebă Panner cu furia din voce reținută.

Bigman puse la loc pistolul și, fără nici un alt cuvânt, Panner coborî pe scară.

Se opriră la un alt nivel verificându-l pentru a doua oară.

— OK, zise Panner, asta înseamnă că mai rămân zece: doi ofițeri de armată, patru ingineri, patru lucrători. Ce propui să facem? Să-i trecem pe toți prin detectorul cu raze X? Ceva de genul ăsta?

Lucky dădu din cap în semn că nu.

— E mult prea riscant. Se pare că siriusienii au învățat să folosească o mică șmecherie pentru a se proteja. Se știe foarte bine că folosesc roboți pentru a transmite mesajele sau pentru a executa niște misiuni care se doresc secrete de cel care dă ordinele. Acum, e evident că un robot nu poate păstra un secret dacă cineva îi cere să-l dezvăluie, bineînțeles cunoscând formula corectă. Ce fac atunci siriusienii? Simplu, instalează un explozibil care e declanșat de încercarea de a forța robotul să spună secretul.

— Vrei să spui că în clipa în care treci un robot prin instalația cu raze X, va exploda?

— Există destul de multe șanse să se întâmple asta. Cel mai mare secret al său este identitatea, și explozia poate fi declanșată de orice acțiune la care s-au gândit siriusienii că l-ar putea desconspira – zise Lucky după care adăugă pe un ton de regret – dar nu se așteptau la o broască V, împotriva ei nu era nici un fel de dispozitiv. Au fost nevoiți să-i ordone robotului să omoare broasca V. Asta a fost de preferat dacă voiau să-și mențină robotul în viață și de nedetectat.

— Dar robotul nu ar răni oameni dacă explodează? Nu ar încălca prima lege? întrebă Panner sarcastic.

— Nu. Declanșarea exploziei se va face în urma unei întrebări, sau ceva de genul ăsta, nu a unei acțiuni a robotului.

Toți trei se îndreptau către un alt nivel.

— Atunci ce vrei să faci, consilier Starr? vru să știe Panner.

— Nu știu, răspunse Lucky sincer. Robotul trebuie făcut să se dea de gol într-un fel. Cele trei legi, indiferent de cum sunt modificate și ocolite,

trebuie să se aplice. Trebuie să fii doar un cunoscător al roboticii pentru a cunoaște avantajele celor trei legi. Dacă aş şti cum să forţez un robot să facă ceva care să arate că nu este uman, dar să nu declanşez explozia; dacă aş putea să manipulez cele trei legi astfel încât să intre în conflict şi să paralizez complet creatura...

Panner interveni nervos:

— Dacă aştepţi ajutor din partea mea, consilier, aştepţi degeaba. Ți-am mai spus că nu ştiu nimic despre robotică.

Panner se întoarse brusc.

— Ce-a fost asta? întrebă el.

— Nu am auzit nimic, replică Bigman care se uită şi el în aceeaşi direcţie.

Fără nici un cuvânt, Panner trecu de ei, se aplecă pe sub o țeavă metalică şi trecu în partea cealaltă.

Se depărtase aproape cât putuse de mult, ceilalţi doi urmându-l, când spuse:

— Cineva cred că a trecut pe lângă rectificatoare. Lăsaţi-mă să trec din nou.

Lucky se uită încruntat în acea pădure de cabluri răsucite care parcă nu avea sfârşit.

— Eu nu văd nimic în neregulă, zise Lucky.

— Am putea să le testăm, doar ca să fim siguri, zise Panner.

Deschise o uşită şi căută ceva uitându-se peste umăr.

— Nu mişcaţi, zise el.

— Nu s-a întâmplat nimic, nu e nimic aici, vorbi Bigman.

Panner se relaxă.

— Ştiam. V-am spus să nu mişcaţi pentru că nu voiam să vă retez vreun braţ când am dat drumul unui câmp de forţă.

— Ce câmp de forţă?

— Am creat un câmp pe coridor. Nu puteţi să vă mişcaţi, sunteţi exact ca într-o cutie de oţel.

— Pe Marte, Lucky, el e robotul! strigă Bigman întinzând mâinile.

— Nu încerca nimic cu pistolul sonic! strigă dintr-o dată Panner. Mă omorâți și nu mai puteți să ieșiți niciodată de acolo! zise el uitându-se la ei cu niște ochi strălucitori. Atenție, energia poate trece printr-un câmp de forță, dar materia nu, nici măcar moleculele de aer. Aerul de acolo e singurul pe care îl mai aveți. Mă omorâți și o să vă sufocați mai înainte ca cineva să vă poată ajuta.

— Ți-am spus eu că e robotul, strigă și mai nervos Bigman.

Panner râse scurt după care continuă:

— Te înșeli. Nu eu sunt robotul. Dar dacă există unul, atunci știi sigur cine e!

11. PE LINIA SATELIȚILOR

— Cine? întrebă Bigman grăbit să afle.

— Evident crede că e unul dintre noi, veni răspunsul din partea lui Lucky.

— Mersi! îl completează Panner. Cum poți să explici asta? Ai zis ceva de ascuns, ai vorbit la un moment dat de cineva care s-a chinuit să ajungă la bordul lui Jovian Moon. Și mai vorbim de tupeu! Nu sunteți voi cei doi care s-au chinuit să ajungă la bordul navei? Nu am fost și eu martor la strădaniile voastre?

— Așa este, zise Lucky.

— Și m-ai dus aici jos ca să poți să investighezi fiecare pătrățică de navă. Ai încercat să mă păcălești cu povestiri despre robotică crezând că eu n-o să-mi dau seama că de fapt tu vrei să vezi toată nava.

— Avem dreptul să facem asta! El e Lucky Starr! sări Bigman.

— Spune el că e Lucky Starr. Dacă e membru al Consiliului Științei, atunci o poate dovedi și știe și cum să o facă. Dacă m-aș fi prins mai devreme, v-aș fi cerut să vă identificați înainte să vă aduc aici.

— Nici acum nu e prea târziu, zise Lucky calm. Vezi bine de la distanță? întrebă el ridicându-și brațul și trăgând mâneca.

— Nici să nu te gândești să mă apropii, zise Panner nervos.

Lucky nu spuse nimic. Lăsă ca totul să fie dovedit de încheietura mâinii sale. Pielea de pe suprafața interioară a încheieturii părea să fie normală, dar cu mulți ani înainte fusese tratată genetic printr-o metodă mai mult decât complicată.

Răspunzând la un simplu efort de voință al lui Lucky, pielea se înnegri pe suprafața delimitată de

un oval. În interiorul lui câteva puncte galbene formau acum Carul Mare și Orionul.

Panner oftă ca și cum ar fi rămas fără aer în plămâni. Foarte puțini oameni avuseseră până acum șansa să vadă semnul Consiliului Științei, dar toți cei care trecuseră de vârsta copilăriei știau ce era, semnul de identificare suprem și de nefalsificat al unui membru al Consiliului Științei.

Panner nu mai avea nici o soluție. Tăcut, anulă câmpul de forță și se dădu câțiva pași înapoi.

Bigman se repezi la el.

— Ar trebui să-ți sparg capul, neno...

Lucky îl trase înapoi.

— Bigman, nu are nici un rost. Tipul avea dreptul să ne suspecteze la fel cum l-am suspectat și noi. Potolește-te.

Panner dădu din umeri.

— Părea destul de logic.

— Trebuie să recunosc și eu asta. Acum cred că putem avea încredere unul în celălalt.

— Tu poate, zise inginerul șef. Tu te-ai identificat. Dar pe piticul cu gură mare? Pe el cine-l identifică?

Iritat, Bigman începu să bolborosească incoerent și Lucky se băgă între cei doi.

— Îl identific eu și îmi asum toată responsabilitatea... Acum zic să ne întoarcem în zona personalului până nu vor începe să ne caute. Bineînțeles că tot ce s-a întâmplat aici e strict confidențial.

Apoi, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, începură să urce spre zona unde aveau camerele.

Camera care le fusese repartizată avea un pat supraetajat și un spălător din care nu puteai scoate decât un firicel de apă. Chiar și camerele înghesuite de pe Shooting Starr erau un lux în comparație cu ea.

Bigman stătea turcește în patul de sus în timp ce Lucky se spăla. Vorbeau în șoaptă, conștienți de

urechile care puteau fi ciulite dincolo de pereții camerei.

— Fii atent, Lucky, dacă m-aș duce la toți membrii echipajului, adică la fiecare despre care nu știm nimic? Și mă duc la ei și îi enervez, le zic tot felul de prostii, să sară la bătaie? Nu crezi că cel care nu mă va lovi e robotul?

— Deloc. Poate că nu ar vrea să încalce ordinele și disciplina pe navă, sau s-ar putea să știe cât de bine te pricepi la pistolul sonic, sau s-ar putea să nu vrea să intre în conflict cu Consiliul Științei, sau chiar să nu vrea să dea într-un tip mai mic.

— Ei, și tu, Lucky.

Bigman tăcu preț de un minut, apoi spuse gânditor.

— Mă tot întreb, de unde poți să fii sigur că e un robot pe navă? Mă tot gândesc să nu fi rămas pe Jupiter Nouă. E posibil.

— Știu că se poate și cu toate astea sunt sigur că robotul este la bordul navei. Asta e. Sunt sigur și nu știu de ce sunt sigur, zise Lucky încruntându-se apoi lăsându-se pe spate începu să se lovească gânditor cu degetul în barbă. Din prima zi când am ajuns pe Jupiter Nouă s-a întâmplat ceva.

— Ce?

— Dacă aș ști! Mi-a venit la un moment dat ideea. Știam exact ce, sau credeam că știu, chiar înainte să adorm în prima seară, dar a dispărut. Nu mai pot să-mi aduc aminte. Dacă aș fi fost pe Pământ, m-aș fi supus unei sondări a creierului. Pe galaxie, jur că aș fi făcut-o! Am încercat toate șmecheriile posibile. M-am gândit intens la asta, mi-am luat mintea de la orice. Când am fost cu Panner în secțiunea motoarelor am încercat să nu mă mai gândesc la asta. M-am gândit că în clipa în care o să discut problema o să-mi și amintesc. Nu a fost așa. La fel se întâmplă și cu celălalt gând. Din cauza lui cred că robotul e unul dintre oamenii de la bord. Am făcut o deducție în subconștient.

Dacă aş reuşi să-mi dau seama de ea, am avea imediat soluția. Dacă aş reuşi...

Vocea lui Lucky suna acum aproape a disperare.

Bigman nu-l mai văzuse până atunci pe Lucky așa de frustrat.

— Hei, lasă, mai bine hai să tragem pe dreapta.

— Da, ar fi mai bine.

Câteva minute mai târziu, în întuneric, Bigman șopti:

— Auzi, Lucky, ce te face să fii sigur că nu eu sunt robotul?

— Pentru că siriusienii nu ar putea face un robot cu o moacă așa de urâtă ca a ta, zise Lucky ridicând apoi repede un cot pentru a se apăra de o pernă aruncată de Bigman.

După câteva zile, la jumătatea distanței către Jupiter trecuseră deja de câteva lumi mai populate, dintre care Jupiter Șase, Șapte și Zece erau singurele care aveau o denumire oficială. Jupiter Șapte era vizibilă ca o stea strălucitoare pe când celelalte erau mult prea departe astfel încât se amestecau printre constelații.

Jupiter se vedea acum cam de mărimea Lunii văzută de pe Pământ. Și pentru că nava se apropia de planetă având soarele în spate, Jupiter era mai tot timpul în faza “plină.” Toată partea vizibilă era scăldată în lumina soarelui. Pe ea nu se vedea avansând nici o umbră a nopții.

Și, cu toate că era de mărimea Lunii, Jupiter nu era la fel de strălucitor ca și Luna. Suprafața acoperită de nori reflecta de opt ori lumina pe care o primea, la fel ca și pulberea de pe Lună. Problema era că Jupiter primea doar unu pe douăzeci și șapte din lumina pe care o primea luna pe kilometru pătrat. Rezultatul era că acum avea doar o treime din strălucirea pe care o are Luna văzută de pe Pământ.

Dar cu toate astea era mult mai spectaculos decât luna. Centurile sale se vedeau acum mult mai accentuat, niște linii maronii pe un fond negru.

Se putea observa foarte ușor ovalul care purta numele de Marea Pată Roșie, care apărea într-o parte a planetei și apoi dispărea în cealaltă.

— Azi, Lucky, Jupiter arată ca și cum nu ar fi cu adevărat rotund, zise Bigman. Așa e sau e doar o iluzie optică?

— Deloc, răspunse Lucky, Jupiter nu este cu adevărat rotund. E turtit la poli. Ai auzit că și Pământul e turtit la poli, nu?

— Sigur, dar nu am observat.

— Sigur că nu. Fii atent. Hai să ne gândim. Pământul are la ecuator diametrul de patruzeci de mii de kilometri și se rotește în jurul propriei axe în douăzeci și patru de ore, astfel încât un punct de pe ecuator se deplasează cu o viteză de circa 1 600 km/h – forța centrifugă rezultantă umflă Pământul la ecuator, astfel încât la mijloc diametrul are cu patruzeci și trei de kilometri mai mult decât distanța dintre cei doi poli. Diferența relativă dintre cele două diametre e doar o treime dintr-un procent, așa că, văzut din spațiu, Pământul arată ca o sferă perfectă.

— Aha!

— Acum să luăm exemplul lui Jupiter. Diametrul de la ecuator este de unsprezece ori mai mare decât al Pământului, adică patru sute patruzeci de mii de kilometri, și cu toate astea se rotește în jurul axei sale în doar zece ore; mai puțin cu cinci minute de zece ore, ca să fim mai exacti. Un punct de pe ecuatorul lui se mișcă cu o viteză de aproape 45 000 km/h, deci mai repede de 28 ori decât orice punct de pe Pământ. Astfel forța centrifugă este mult mai mare, deci umflătura de la ecuator este și mai mare, mai ales pentru că materialul din stratul solului de pe Jupiter este mult mai ușor decât scoarța terestră. Diametrul lui Jupiter la ecuator este cu peste nouă mii șase sute de kilometri mai mare decât cel de la poli. Diferența dintre ele este de aproape cincisprezece

procente și chestia asta e chiar foarte ușor de văzut.

Bigman se uită la cercul de lumină turtit și murmură:

— Pe Marte!

Soarele rămânea în spatele lor și era nevăzut în timp ce ei coborau din ce în ce mai mult către Jupiter. Traversară orbita lui Callisto, Jupiter Patru, cel mai mai îndepărtați dintre sateliții principali ai lui Jupiter, dar nu reușiră să-l vadă. Callisto era o lume aflată la două milioane de kilometri de Jupiter și era la fel de mare ca Mercur, dar era în cealaltă parte a orbitei, neapărând decât ca o pată aproape de Jupiter și intrând în eclipsă.

Ganymede, care era Jupiter Trei, era mai aproape și se vedea acum ca un disc cam de trei ori mai mic decât Luna văzută de pe Pământ. Era înclinat într-o parte încât se putea vedea și o parte din suprafața sa învăluită în noapte. Cu toate astea era în al treilea pătrar, cu o lumină palidă și fără nici un fel de trăsătură care să-l scoată în evidență.

Lucky și Bigman nu prea erau băgați în seamă de restul echipajului. Comandantul nu le vorbea niciodată și nici măcar nu se uita la ei când se întâmpla să-i întâlnească. Norrich, atunci când era condus de Mutt, dădea din cap bucuros așa cum făcea de câte ori detecta prezența unui om. Când Bigman îi răspundea la salut, acea plăcere de pe față îi dispărea. La o simplă smucitură a lesei, câinele înțelegea că trebuie să meargă mai departe.

Cei doi se simțeau mult mai bine să mănânce în camera lor.

— Cine se cred amărății ăștia? mormăi încruntat Bigman. Chiar și Panner se preface că are treabă când suntem noi prin preajmă.

— În primul rând, Bigman, atunci când comandantul face să fie atât de evident că noi nu suntem pe lista lui de favoriți, subordonații nu sunt nici ei foarte prietenoși. În al doilea rând, relațiile

noastre cu câțiva dintre ei nu au fost foarte cordiale încă de la început.

— M-am întâlnit cu Red Summers azi, zise Bigman. El venea din camera motoarelor și eu am stat acolo în fața lui.

— Ce s-a întâmplat? Nu ai...

— Nu am făcut nimic. Am stat acolo așteptându-l să înceapă ceva, sperând să înceapă ceva, dar doar a zâmbit și a trecut pe lângă mine.

Toți cei prezenți la bordul navei Jovian Moon urmăreau să vadă cum Ganymede va eclipsa Jupiter. De fapt nu era o eclipsă adevărată. Ganymede acoperea doar o treime din Jupiter. Ganymede era la aproape un milion de kilometri distanță și avea aproape jumătate din suprafața Lunii așa cum era ea văzută de pe Pământ. Jupiter se afla la distanță dublă, dar era acum un glob de lumină, de paisprezece ori mai mare decât Ganymede, cu un aspect înfiorător.

Ganymede se întâlnea cu Jupiter undeva mai jos de ecuator și încet cele două globuri păreau să se contopească unul cu celălalt. Când Ganymede a intrat în zona lui Jupiter a făcut un cerc de lumină mai slabă pentru că Ganymede are o atmosferă mult mai rarefiată decât Jupiter și reflectă mult mai puțină lumină decât primește. Chiar dacă lucrurile nu ar fi stat chiar așa, fenomenul ar fi fost vizibil și când ar fi traversat centurile lui Jupiter.

Partea memorabilă a avut loc în clipa în care întunericul în care era învăluită partea din spate a lui Ganymede a atins perfect discul lui Jupiter. După cum oamenii își explicau unii altora în șoaptă, umbra lui Ganymede cădea peste Jupiter.

Umbra, vizibilă numai la margini, se mișca o dată cu Ganymede, dar încetul cu încetul începea să-l depășească. Felia de întuneric se îngusta tot mai mult până la jumătatea eclipsei, când Ganymede, Jupiter și Jovian Moon ajunseră toate în linie dreaptă cu soarele, iar umbra dispăru complet, acoperită de planeta care o generase.

Apoi, în timp ce Ganymede continua să se miște, umbra începea să avanseze, apărând înaintea ei, apoi subțire, apoi din ce în ce mai groasă, până când ambele părăsiră globul lui Jupiter.

Întreaga eclipsă dură trei ore.

Jovian Moon atinse și depăși orbita lui Ganymede când satelitul era în celălalt capăt al orbitei lui de șapte zile în jurul lui Jupiter.

Dar de data asta avea loc un eveniment important. Oameni cu nave obișnuite (dar nu foarte des) ajunseseră uneori pe Ganymede și asolizaseră acolo, dar nici unul, nici o ființă umană, nu ajunsese atât de aproape de Jupiter. Iar acum exact asta făcea Jovian Moon.

Nava trecu la o distanță de o sută șazeci de mii de kilometri de Europa, Jupiter Doi. Era cel mai mic dintre sateliții apropiați ai lui Jupiter având doar trei mii de kilometri în diametru. Doar cu puțin mai mic decât Luna, apropierea îl făcea să pară de două ori mai mare decât Luna văzută de pe Pământ. Niște pete negre puteau fi considerate lanțuri muntoase. Telescoapele navei au demonstrat că, într-adevăr, asta erau. Munții semănau cu cei de pe Mercur și nu era nici un semn de cratere la fel ca pe Lună. Din loc în loc erau zone strălucitoare care semănau cu niște întinderi de gheață.

Dar ei coborau mai mult, lăsând orbita satelitului Europa în spate.

Io era cel mai mare dintre sateliții apropiați de Jupiter, fiind aproape cât Luna. Distanța față de Jupiter era de patru sute șazeci de mii de kilometri, cu foarte puțin mai mare decât distanța dintre Pământ și Lună.

Dar aici asemănarea se încheia. În timp ce gravitația blândă a Pământului mișca Luna în jurul lui într-o perioadă de patru săptămâni, Io, prins în câmpul gravitațional al lui Jupiter, se rotea pe o orbită destul de mare în doar patruzeci și două de

ore. În timp ce Luna se mișcă în jurul Pământului cu o viteză de o mie șase sute de kilometri pe oră, Io se deplasează în jurul lui Jupiter la o viteză de treizeci și cinci de mii de kilometri pe oră, iar asolizarea pe el era destul de dificilă.

Nava însă era perfect manevrabilă. Merse înaintea lui Io și opri dispozitivul Agrav exact la fix.

Brusc, zumzăitul motoarelor hiperatomice invadă din nou nava cu o cascadă de sunete asurzitoare după liniștea din ultimele săptămâni.

Jovian Moon devie de la orbita sa, fiind supusă acum efectului de accelerație al câmpului gravitațional al lui Io. După aceea se plasează pe o orbită în jurul satelitului la o distanță de șaisprezece mii de kilometri, astfel încât globul auriu al lui Io umplea tot cerul.

Îl înconjură dinspre partea luminată către cea întunecată, venind din ce în ce mai jos. Aripile ca de liliac ale navei, folosite pentru dispozitivul Agrav, fuseseră retrase pentru a nu fi deformat de atmosfera rarefiată a lui Io.

Apoi, în cele din urmă, începu să se audă un șuierat care provenea de la frecarea pereților navei cu atmosfera.

Viteza scădea tot mai mult, dar la fel și altitudinea. Motoarele laterale ale navei erau întoarse în jos, către Io, iar jeturile hiperatomice se treziră la viață, atenuând căderea, și lent, Jovian Moon ajunse pe suprafața lui Io.

La bordul navei se instalează o veselie isterică. Chiar și Lucky și Bigman erau bătuți pe spate de oamenii care până atunci îi evitaseră pe tot parcursul călătoriei.

După o oră, în beznă nopții de pe Io, avându-l pe comandantul Donahue în frunte, oamenii de pe Jovian Moon, toți în costume spațiale, ieșeau unul câte unul pe suprafața lui Jupiter Unu.

Șaisprezece oameni. Primele ființe umane care ajunseseră pe Io!

Mai exact, se gândi Lucky, cincisprezece
oameni.

Și un robot!

12. CERUL ȘI ZĂPEZILE DE PE IO

Primul lucru pe care se opriră să-l admire a fost Jupiter. Jupiter era cel care îi lăsa fără grai. Nu se putea spune nimic despre el, nu se auzea nimic în căști. Era mai presus de orice s-ar fi putut spune.

Jupiter era un gigant, acoperind mai mult de o optime din cer. Dacă ar fi fost vizibil în întregime, ar fi fost de două mii de ori mai strălucitor decât Luna plină, dar umbra nopții lua din el o treime.

Zonele stălucitoare și centurile întunecate care îl înconjurau nu mai erau doar maro. Erau destul de aproape pentru a li se vedea culorile adevărate: roz, verde, albastru, purpuriu, toate strălucitoare. Marginile benzilor erau zimțate și își schimbau forma, ca și cum atmosfera ar fi fost tulburată de furtuni puternice, și probabil că așa și era. Atmosfera rarefiată și foarte clară a lui Io nu reușea să ascundă nici cel mai mic detaliu al acelei suprafețe care își schimba tot timpul forma.

Marea Pată Roșie se vedea perfect. Îți lăsa impresia unui curent de gaz care se rotea leneș.

Priviră vreme îndelungată, dar Jupiter nu-și schimba poziția. Stelele treceau pe lângă el, dar Jupiter rămânea tot acolo, undeva jos în partea de vest a cerului. Nu avea cum să se miște, căci Io nu arăta spre Jupiter decât o parte, în timp ce se rotea în jurul lui. Pe jumătate din suprafața lui Io, Jupiter nu răsărea niciodată, iar pe cealaltă jumătate nu apunea. Oriunde te-ai fi aflat pe Io, Jupiter se afla tot timpul la orizont, jumătate văzut, jumătate nevăzut.

— Ce loc bun pentru un telescop! murmură Bigman pe lungimea de undă alocată lui Lucky în sedința de informare de dinaintea asolizării.

— O să se instaleze unul imediat, și tot felul de alte echipamente, replică Lucky.

Bigman îi atinse casca lui Lucky pentru a-i atrage atenția arătându-i cu degetul ceva.

— Fii atent la Norrich. Săracul, nu poate vedea nimic din toate astea!

— L-am observat mai înainte. Măcar îl are pe Mutt cu el.

— Da! Pe nisipurile de pe Marte, s-au chinuit destul de mult pentru Norrich! Câinele are un costum spațial special. Am urmărit când i l-au pus și tu verificai asolizarea. Au fost nevoiți să-l testeze să vadă dacă poate auzi ordinele și dacă se supune și dacă îl mai recunoaște pe Norrich după ce s-a îmbrăcat și el în costumul spațial. Se pare că totul a mers cum trebuie.

Lucky dădu din cap. Dintr-un singur impuls se mișcă spre Norrich. Gravitația de pe Io era cu foarte puțin mai mare decât cea de pe Lună, iar Bigman și el se descurcau cât de poate de bine cu ea.

Din două salturi ajunseră la el.

— Norrich, zise Lucky trecând pe lungimea de undă alocată inginerului.

În general nu puteai spune care era direcția sunetului auzit în căști, iar ochii lipsiți de lumină ai lui Norrich se uitau neajutorați în jur.

— Cine e? întrebă el.

— Lucky Starr, veni răspunsul.

Lucky veni în fața lui, și chiar și prin viziera de la cască putea vedea fericirea de pe fața lui Norrich.

— Te bucuri că ești aici?

— Fericit? Poți să-i spui și așa. Jupiter e frumos?

— Foarte frumos! Vrei să ți-l descriu?

— Nu. Nu e nevoie. L-am văzut prin telescop când mai aveam ochi, iar acum pot să-l văd în minte. Doar că... nu știu dacă ai putea să înțelegi. Noi suntem printre puținii oameni care au ajuns

pentru prima dată pe o lume nouă. Îți dai seama ce grup deosebit suntem?

Întinse mâna după Mutt dar nu reuși decât să atingă casca de metal a câinelui. Prin viziera curbată Lucky vedea limba câinelui și ochii care se mișcau în toate direcțiile, ca și cum ar fi fost tulburat de tot ce se afla în jurul lui sau de prezența vocii stăpânului, dar fără corpul lui cu care se obișnuise.

— Săracul Mutt! Gravitația mică l-a cam speriat, zise Norrich cu o voce joasă. Nu cred că o să-l mai țin mult afară.

Dar imediat începu din nou să vorbească cu înflăcărare:

— Gândește-te numai la trilioanele de oameni din galaxie. Gândește-te cât de puțini sunt cei care au norocul să ajungă primii pe o lume nouă. Cred că ai putea să-i numeri pe degete. Janofski și Sterling pe Lună, Ching, primul om pe Marte, Lubell și Smith, primii pe Venus. Adună-i. Ia-i și pe cei care au ajuns pe asteroizi sau pe planetele din afara sistemului solar. Adună-i pe toți și ai să vezi ce puțini sunt. Și noi suntem printre ei. Eu sunt printre ei.

Își întinse mâinile ca și cum ar fi gata să îmbrățișeze întregul satelit.

— Și asta i-o datorez lui Summers. Când a gândit noua tehnică pentru contact, care era doar o problemă de rotor înclinat, a însemnat o economisire de două milioane de dolari și a încă un an de muncă, și nici măcar nu e un mecanic antrenat, dar l-au lăsat să urce la bordul navei. Știi ce a spus? Că și eu meritam un loc printre ei. Ei nu l-au contrazis, dar au obiectat că sunt orb. Atunci le-a adus aminte de ce eram orb și le-a spus că nu merge fără mine. Așa că am ajuns amândoi aici. Știu că nu te dai în vânt după Summers, dar pentru mine asta înseamnă Summers când mă gândesc la el.

Vocea comandantului se auzi în toate căștile:

— La muncă, oameni buni. Jupiter rămâne tot acolo. Vă uitați la el mai târziu.

Timp de patru ore se descărcă nava, se aranjă echipamentul, se întinseră corturi. De asemenea erau pregătite și corturi cu atmosferă normală pentru a fi folosite ca posibile cartiere generale cu oxigen în afara navei.

Dar cu toate astea nu puteai să-i împiedici pe oameni să se uite la cer.

Europa se afla cel mai aproape, fiind ceva mai mică decât Luna văzută de pe Pământ. Ganymede, ceva mai mic, era aproape de zenit și era în al doilea pătrar. Calisto era doar un sfert din mărimea Lunii văzută de pe Pământ și se mișca aproape de Jupiter, și la fel ca și Jupiter, se vedea doar două treimi. Nici unul dintre sateliții naturali ai lui Jupiter nu dădea nici măcar un sfert din lumina pe care o degaja Luna plină și păreau neînsemnați în prezența lui Jupiter.

Bigman comentă exact acest fapt.

Lucky se uită la micul marțian și, după ce studie orizontul estic, spuse:

— Crezi că nimic nu poate să fie mai ceva decât Jupiter aici, nu?

— Da, cel puțin aici, nu cred, zise Bigman.

— Atunci fii atent aici, îl avertiză Lucky.

În atmosfera rarefiată a lui Io nu era nici un fel de strălucire care să-i avertizeze. Apoi, undeva pe linia dealurilor, apărură o strălucire de-a lungul gheții, iar peste șapte secunde soarele apărură la orizont.

Era un soare de mărimea unei perle, un cerculeț de un alb strălucitor, și cu toată lumina pe care o transmitea Jupiter, acest pigmeu reușea să-l întreacă.

Reușiseră să instaleze telescopul exact la timp pentru a vedea cum Calisto dispărea după Jupiter. Unul câte unul, toți cei trei sateliți vor trebui să facă la fel. Io, cu toate că rămânea tot timpul cu fața la Jupiter, se rotea în jurul lui în patruzeci și

două de ore. Asta însemna că soarele și celelalte stele păreau să se deplaseze pe cerul lui Io în acele patruzeci și două de ore.

În ceea ce privește sateliții, Io se mișca mai repede decât ceilalți, și tot timpul îi întrecea în cursa în jurul lui Jupiter. Pe Calisto, care era cel mai depărtat și cel mai lent, îl întrecea primul; în felul ăsta Calisto trecea pe cerul lui Io în două zile. Ganymede făcea același lucru în patru zile și Europa în șapte. Fiecare mergeau de la est la vest și fiecare trebuia să treacă prin spatele lui Jupiter.

Toată lumea era nerăbdătoare să vadă eclipsa lui Calisto, care era prima. Chiar și Mutt părea să fie afectat de ea. Deja se obișnuise cu gravitația scăzută și Norrich îl mai lăsa din când în când liber în costumul în care zburda destul de grotesc, încercând fără nici un spor să adulmece tot ce întâlnea. În cele din urmă, atunci când Calisto atinse Jupiter și trecu în spatele lui, nimeni nu mai reușea să scoată nici un cuvânt. Până și Mutt se așezase și privea cerul cu limba scoasă.

Dar soarele era cel pe care îl așteptau de fapt. Mișcarea lui aparentă era din ce în ce mai rapidă față de a celorlalți sateliți. Trecu de Europa (a cărei lumină nici măcar nu se mai văzu), rămânând în eclipsă timp de treizeci de secunde.

Ganymede era deja în spatele lui Jupiter înainte ca soarele să îl ajungă, iar Calisto, ieșind de sub umbra lui Jupiter, era acum undeva la orizont.

Acum mai rămăseseră Soarele și Jupiter.

Oamenii priveau nerăbdători în timp ce soarele de mărimea unei perle urca la orizont. Pe măsură ce urca, faza lui Jupiter era din ce în ce mai mică, porțiunea luminată fiind, normal, cea dinspre soare. Jupiter deveni “semilună” apoi se mări treptat.

În atmosfera rarefiată de pe Io, cerul aflat în lumina soarelui era de un purpuriu întunecat și doar stelele care degajau mai puțină lumină

deveniseră invizibile. Pe tot acest fundal ardea uriașa semilună care se umfla către soare.

Era ca și cum piatra lui David, expediată de o prăstie cosmică, ar fi încercat să țintească fruntea lui Goliat.

Lumina lui Jupiter se micșoră și mai mult până când deveni un contur gălbui. Soarele aproape că îl atingea.

În momentul atingerii, oamenii începură să strige. Își obturaseră vizierele căștilor pentru a se putea uita la lumina intensă, dar în câteva clipe nu mai era nevoie de asta pentru că lumina ajunsese la o intensitate suportabilă.

Dar cu toate acestea nu dispăru definitiv. Soarele trecuse de marginea lui Jupiter, dar încă se mai vedea prin atmosfera densă de heliu și hidrogen a gigantului.

De acum Jupiter era complet în umbră, dar atmosfera lui se trezise la viață, deformând prin refracție lumina solară care trecea prin ea și pe lângă conturul planetei, transformând-o într-o peliculă de lumină lăptoasă.

Pelicula luminoasă creștea din ce în ce mai mult pe măsură ce soarele trecea și mai mult în spatele lui Jupiter. Corpul lui Jupiter era acum înconjurat de lumină și într-o parte se zărea un bulb luminos. Era un inel de diamant pe cer, destul de mare pentru a cuprinde în volumul său două mii de globuri de mărimea Lunii văzute de pe Pământ.

Și soarele se mișcă și mai mult în spatele lui Jupiter așa încât lumina începu să mai piardă din intensitate, până când nu se mai văzu nimic, cu excepția semilunei satelitului Europa. Cerul era negru și aparținea stelelor.

— Și așa o să fie timp de cinci ore, îi zise Lucky lui Bigman. Apoi totul se va repeta în sens invers când soarele va ieși din spatele lui Jupiter.

— Și toate astea se întâmplă la fiecare patruzeci și două de ore? întrebă Bigman uimit.

— Da.

Panner se apropie de ei în ziua următoare și îi strigă.

— Ce faceți? Noi am cam terminat treaba aici, zise el arătând toată valea care era acum plină de echipament. O să plecăm destul de curând și cea mai mare parte a instalațiilor o să rămână aici.

— Da? întrebă Bigman surprins.

— De ce nu? Nu e nimic viu pe satelit care să strice ceva și aici nu poate fi vorba de condiții meteo. Toate sunt protejate împotriva amoniacului din atmosferă și o să se păstreze perfect până la a doua expediție, explică el. După care continuă cu o voce joasă:

— Consilier Starr, e cineva pe lungimea ta de undă?

— Receptoarele mele nu detectează pe nimeni.

— Ai vrea să mergi la o plimbare cu mine? spuse el și se îndreaptă către vale pe panta ușoară a dealurilor care o înconjurau.

Cei doi îl urmară îndeaproape.

— Trebuie să-mi cer scuze dacă ți s-a părut că sunt neprietenos pe navă. Dar m-am gândit că e mai bine așa.

— Nu e absolut nici o problemă, îl asigură Lucky.

— M-am gândit să încerc și eu o investigație pe cont propriu, și am considerat că cel mai bine e să nu fim văzuți împreună. M-am gândit să urmăresc totul cu mare atenție și credeam că am să prind pe cineva dându-se de gol, făcând ceva care nu se potrivește unui om, dacă înțelegi ce vreau să-ți spun. Mă tem că am dat greș.

Amândoi ajunseră în vârful primului deal și Panner se uită în spate.

— Uite-te puțin la câinele ăla. Se bucură de gravitația scăzută, zise el către Lucky.

Mutt învățase câte ceva în ultimele zile. Își arcuia corpul în clipa în care se lansa în niște salturi de câte șase metri și părea că efectiv se bucură de ele.

Panner trecu pe frecvența care îi fusese rezervată lui Norrich pentru a-și striga câinele.

— Hei, Mutt, băiete, vino aici, începu să strige el apoi fluierând scurt.

Bineînțeles că Mutt auzi și începu să vină în salturi mari către ei. Lucky trecu și el pe frecvența câinelui și îi auzi lătratul.

Panner îi făcu semn cu mâna și câinele se îndreptă către ei, apoi se opri și se uită înapoi ca și cum s-ar fi întrebat dacă e corect să-și părăsească stăpânul. Dar continuă să se apropie, deși mult mai încet.

Cei doi își continuară drumul.

— Un robot de pe Sirius care să păcălească un om trebuie să fie ceva destul de bine făcut. O examinare obișnuită cred că nu l-ar putea da de gol, zise Lucky.

— A mea nu a fost obișnuită, protestă Panner.

Vocea lui Lucky vădea aproape un fel de amărăciune.

— Încep să cred că orice examinare făcută de cineva care nu este un expert în robotică, nu poate fi decât ceva obișnuit.

Trecură pe lângă ceva care semăna cu un fel de râu dintr-o substanță care era aproape ca zăpada, strălucind în lumina lui Jupiter, și Bigman se uită la el cu uimire.

— Chestia asta se topește doar dacă te uiți la ea, zise el.

Luă în mâna înmănușată puțin și totul se topi la fel ca untul pe plită. Se uită înapoi și în locurile în care cei trei pășiseră apăruseră niște găuri mari.

— Nu e zăpadă, îl lămuri Lucky, este amoniac înghețat, Bigman. Amoniacul se topește la o temperatură mai mică cu 44 de grade decât gheața, iar căldura care radiază din costumele noastre o topește mult mai repede.

Bigman se aruncă înainte, lăsând la fiecare pas făcut niște găuri destul de mari.

— E amuzant.

— Vezi dacă ai dat drumul la încălzitor, dacă vrei să te joci în zăpadă, îi strigă Lucky.

— E dat drumul, veni răspunsul de la Bigman care cobora o vale în niște salturi mari, sărind cu capul înainte.

Se mișca la fel ca un scafandru, dar cu încetinitorul, apoi atinse amoniacul, și pentru o clipă dispăru. Apoi se ridică în picioare.

— E ca și cum te-ai scufunda într-un nor, Lucky. Mă auzi? Hai, încearcă și tu! E mai bine decât să faci schi pe nisip pe Lună.

— Mai târziu, Bigman, veni replica lui Lucky care apoi se întoarse către Panner. Spre exemplu, ai încercat în vreun fel să testezi pe vreunul dintre oameni?

Cu coada ochiului Lucky îl putea vedea pe Bigman plonjând pentru a doua oară, și după câteva secunde își întoarse cu totul privirea în aceea direcție.

— Bigman! strigă el nervos după câteva clipe. Bigman! strigă a doua oară și mai nervos.

Apoi începu să alerge.

Vocea lui Bigman se auzi în cele din urmă, dar foarte încet și fără suflu.

— Respir... lovit de stâncă... aici un râu...

— Stai acolo, vin la tine!

Lucky și Panner veneau către el cu pași mari.

Lucky știa ce se întâmplase. Temperatura la suprafața lui Io nu era cu foarte mult mai mare decât punctul de topire al amoniacului. Sub zăpadă curgeau râuri din aceea substanță sufocantă care exista din belșug pe planetele de dincolo de orbita terestră și pe sateliții lor.

Apoi se auzi Bigman prin radio care se îneca.

— Rupt furtunul de aer... intră amoniac... mă sufoc...

Lucky ajunse la gaura lăsată de corpul lui Bigman și se uită în jos. Râul de amoniac era cât se poate de vizibil, coborând în josul dealului

printre pietre. Probabil de una dintre ele se spărsese furtunul de aer al lui Bigman.

— Bigman, unde ești?

Și cu toate că Bigman răspunse abia auzit “Aici!”, nu era de găsit.

13. CĂDEREA

Lucky se aruncă fără să mai stea pe gânduri în râu, coborând încet sub influența gravitației de pe Jupiter. Era furios pe acea încetineală a căderii, pe entuziasmul copilăresc care îl prindea atât de repede pe Bigman, și, neprevăzut, pe el însuși pentru că nu îl oprise la timp pe prietenul său.

Lucky ajunsese în râu și amoniacul se ridică în aer în stropi mici, apoi căzu repede la loc cu o viteză surprinzătoare. Atmosfera rarefiată a lui Io nu putea susține picăturile în pofida gravitației scăzute.

În râul de amoniac nu era nici un fel de forță ascensională, ca în apă. Dar Lucky nu se aștepta deloc la asta. Amoniacul lichid era mai puțin dens decât apa și avea o forță ascensională mult mai mică. Și nici forța curentului nu era foarte mare sub influența gravitațională a lui Io. Dacă Bigman nu și-ar fi spart furtunul de aer ar fi putut pur și simplu să pășească afară din râu.

Așa însă...

Lucky se aruncă în direcția de scurgere a râului. Undeva în față era micul marțian care se lupta cu amoniacul otrăvitor. Dacă spărtura furtunului era destul de mare sau dacă se mărise în vreun fel pentru a permite lichidului să intre, Lucky ar fi ajuns prea târziu.

Deja ar putea să fie prea târziu, se gândi el și simți o strângere de inimă la acest gând.

O siluetă trecu de Lucky, scufundându-se în amoniac. Dispăru, lăsând un tunel pe care amoniacul îl acoperi încet.

— Panner, strigă Lucky.

— Aici, veni răspunsul inginerului care își puse mâna pe umărul lui Lucky. A fost Mutt. A venit în fugă în clipa în care ai strigat. Amândoi eram pe lungimea lui de undă.

Amândoi mergeau prin amoniac în căutarea câinelui. Apoi îl văzură întorcându-se.

— L-a găsit pe Bigman, strigă Lucky fericit.

Brațele lui Bigman erau în jurul câinelui, și cu toate că asta îi stânjenea mișcările, gravitația scăzută îi permitea lui Mutt să facă niște salturi respectabile folosindu-se doar de mușchii de la umeri.

Chiar în clipa în care Lucky se aplecă după Bigman, micuțul marțian își dădu drumul și căzu.

Lucky îl ridică pe umăr. Nu mai era timp de investigații sau de vorbă. Nu mai era timp decât pentru un singur lucru. Fixă nivelul de oxigen al prietenului său la maxim și, cu Bigman pe umăr, alergă către navă. Chiar și cu gravitația scăzută de pe Io, Lucky nu mai fugise niciodată cu atâta disperare. Cu atâta grabă atingea doar pământul la fiecare salt, încât lăsa impresia de zbor la mică înălțime.

Panner venea din spate iar Mutt alerga și el pe urmele lui Lucky.

Lucky selectă frecvența comună pentru a-i anunța pe toți să pregătească unul dintre corturile presurizate.

Lucky intră în cort abia oprindu-se din alergare. În spatele lui se închise automat ușa, în interior năvălind aer la presiune mare pentru a recupera pierderea de presiune din clipa deschiderii.

Repede îi scoase lui Bigman casca și apoi, mai încet, restul costumului.

Căută să vadă dacă îi mai bate inima și spre ușurarea lui găsi o bătaie slabă. Cortul era, bineînțeles, echipat cu o trusă de prim ajutor. Făcu injecțiile necesare pentru stimulare generală și așteptă căldura și aerul să facă restul.

În cele din urmă ochii lui Bigman se deschiseră și focalizară destul de greu pe Lucky. Buzele i se mișcară fără nici un fel de sunet, dar Lucky își dădu seama ce voia să spună:

— Lucky.

Lucky râse ușurat și apoi își scoase și el costumul spațial.

La bordul lui Jovian Moon, Norrich se opri la ușa deschisă a camerei unde Bigman își continua convalescența. Ochii săi lipsiți de vedere erau plini de căldură.

— Cum se simte bolnavul?

Bigman se roti în pat și strigă:

— Bine! Pe Marte, mă simt nemaipomenit, dacă nu ar fi Lucky ăsta care vrea să mă vadă în pat, aș zburda pe aici!

Lucky se încruntă la el.

Bigman îl ignoră și continuă.

— Hei, Mutt, vino încoace! Mutt! Băiete, aici!

Mutt, fără costum acum, veni către Bigman dând din coadă, ochii săi inteligenți parcă bucurându-se că este în viață.

Bigman îl luă plin de afecțiune de gât cu brațele lui mici.

— ăsta da prieten! Ai auzit ce a făcut, Norrich, nu?

— Toată lumea a auzit, răspunse acesta, văzându-se clar mândria pe care o născuse fapta câinelui său.

— De-abia îmi amintesc, începu Bigman, înainte să mi se rupă de tot filmul. Am tras o gură de amoniac și nu mai puteam să mă îndrept. M-am rostogolit în josul dealului, trecând prin zăpada de amoniac ca și cum nu ar fi fost nimic. Apoi am văzut că vine ceva spre mine și am fost sigur că e Lucky, când am auzit mișcându-se ceva. Dar a dat la o parte destul de multă zăpadă ca să pot vedea că e Mutt. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că l-am prins în brațe.

— Și asta e o chestie bună, zise Lucky. Timpul necesar pentru ca eu să te găsesc ar fi însemnat sfârșitul tău.

Bigman se rățoi la Lucky.

— Și tu acum, Lucky, faci din țânțar armăsar. Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă nu mi-aș fi strivit

furtunul de aer de o piatră. Și dacă m-aș fi gândit să setez presiunea de oxigen la maximum, aș fi putut să țin amoniacul afară. Prima gură pe care am tras-o mi-a pus capac. Nu mai puteam să gândesc.

Panner trecu și el pe acolo și se interesă de starea marțianului.

— Cum te simți, Bigman?

— Pe nisipurile de pe Marte! Toată lumea are impresia că sunt invalid sau handicapat! Nu am nimic! Chiar și comandantul a trecut pe aici și a reușit să-mi vorbească cât poate el de frumos.

— Ei, zise Panner, poate că a trecut peste supărarea lui.

— Niciodată, replică Bigman. Vrea să se asigure că zborul nu o să aibă vreo victimă. Vrea ca raportul să fie curat, ăsta e motivul.

— Totul e pregătit pentru decolare? întrebă Panner zâmbind.

— Plecăm de pe Io? întrebă Lucky.

— Într-o oră. Oamenii reîncarcă echipamentul pe care îl luăm înapoi și îl securizează pe cel lăsat aici. Dacă voi doi ați reuși să ajungeți în cabina de pilotaj după ce plecăm, ar trebui să veniți. O să avem o priveliște a lui Jupiter cum nu ați mai văzut.

Panner îl scărpină după ureche pe Mutt și plecă.

Transmiseră prin radio către Jupiter Nouă momentul plecării de pe Io, la fel cum făcuseră cu câteva zile mai devreme când asolizaseră pe satelit.

— De ce nu transmitem și către Pământ? Consilierul șef Conway trebuie să afle că am reușit!

— Oficial, zise Lucky, nu am reușit până când nu ne întoarcem pe Jupiter Nouă.

Lucky nu adăugă cu voce tare că el nu era deloc nerăbdător să se întoarcă pe Jupiter Nouă, și chiar mai puțin nerăbdător să stea de vorbă cu Conway. Până la urmă, nu reușise nimic în misiunea asta.

Ochii lui căprui trecură în vedere toată camera de control. Inginerii și echipajul erau la posturile lor pentru decolare. Comandantul, cei doi ofițeri și Panner erau și ei în camera de control.

Lucky se întreabă în legătură cu cei doi ofițeri, la fel cum se întrebaseră de nenumărate ori despre ceilalți oameni de pe navă pe care nu avusese ocazia să-i examineze în prezența broaștei V. În diferite ocazii vorbise cu toți, la fel și Panner, chiar de mai multe ori. Le cercetase camerele. Împreună cu Panner le verificase dosarele. Nu găsiseră nimic.

Se va întoarce pe Jupiter Nouă fără să fi găsit robotul, și apoi va fi și mai greu de localizat, și ar fi nevoit în cele din urmă să se întoarcă la Consiliu fără să fi dus la bun sfârșit misiunea.

Încă o dată, din disperare, se duse cu gândul la razele X, sau la orice alt mijloc de inspecție forțată. Ca întotdeauna, în minte îi veni posibila declanșare a unei explozii, probabil una nucleară.

Cu siguranță va distruge robotul. Va ucide cu siguranță treisprezece oameni și o navă neprețuită. Dar cel mai rău, nu va mai găsi nici o altă cale de a detecta ceilalți roboți de care era sigur că spionau și în alte părți ale Confederației Solare.

— Plecăm!

Strigătul neașteptat al lui Panner avu darul să-i risipească pentru moment gândurile.

Se auzi un şuierat puternic generat de accelerația inițială, apoi presiunea tot mai mare generată de accelerație și, în cele din urmă, suprafața lui Io începu să se îndepărteze din ce în ce mai mult.

Telescopul nu putea să-l cuprindă în întregime pe Jupiter, era mult prea mare. Se centră pe Marea Pată Roșie și îi urmări rotația în jurul planetei.

— Am trecut pe Agrav, da, dar este doar ceva temporar, doar să-l lăsăm pe Io să se despartă de noi.

— Dar noi cădem acum spre Jupiter, zise Bigman.

— Așa e, dar numai până în momentul propice. Apoi trecem pe hiperatomice și mergem către Jupiter într-o orbită hiperbolică. Imediat ce ne-am stabilit pe orbită, opresc motoarele și-l lăsăm pe Jupiter să facă toată treaba. Ne vom apropia cel mai mult de Jupiter la două sute patruzeci de mii de kilometri. Gravitația lui Jupiter ne va roti în jur și ne va împinge către Jupiter Nouă, ca și cum am fi o piatră aruncată de o praștie. În momentul respectiv punem în funcțiune motoarele hiperatomice. Profitând de acest “efect de praștie”, conservăm ceva energie pe care am fi folosit-o dacă am fi plecat direct de pe Io, și o să putem avea și niște imagini de foarte aproape ale lui Jupiter. Mai sunt cinci minute! zise el uitându-se la ceas.

Se referea la momentul în care nava urma să treacă de pe Agrav pe motoare hiperatomice și să intre pe orbita lui Jupiter.

— Momentul, continuă Panner, uitându-se la ceas, este calculat în așa fel încât să fim pe cât posibil pe direcția lui Jupiter Nouă. Trebuie să ajungem pe Jupiter Nouă cu cât mai multă energie din cea cu care am plecat. Cu cât mai multă, cu atât mai favorabil pentru Agrav. Eu mi-am fixat ținta la optzeci și cinci de procente. Dacă ne-am putea întoarce cu nouăzeci, asta ar fi superlativ.

— Să presupunem că ne întoarcem cu mai multă energie decât am plecat, interveni Bigman. Cum ar fi?

— Ar fi super-superlativ, Bigman, dar e imposibil. Există ceva care se numește a doua lege a termodinamicii care nu ne lasă să ieșim cu un bilanț energetic pozitiv, și nici măcar pe zero. Trebuie să avem o pierdere. Mai avem un minut, zise el zâmbind larg.

Exact în secunda respectivă sunetul motoarelor hiperatomice umplu nava și Panner își puse ceasul

în buzunar cu o expresie satisfăcută.

— De aici înainte, spuse el, până la manevrele de aterizare pe Jupiter Nouă, totul este automatizat.

De-abia termină de rostit ultimele cuvinte că zumzăitul motoarelor încetă, iar lumina din cameră se stinse. Peste o secundă se aprinse din nou, dar pe panoul de comandă era un semn roșu care spunea AVARIE.

Panner sări în picioare.

— Pe spațiu, ce...?

Părăsi camera de comandă în viteză lăsându-i pe ceilalți să se uite în urma lui având pe față diferite expresii de groază.

Comandantul se albi, fața lui plină de riduri nemaifiind decât o mască de oboseală.

Lucky se hotărî brusc și porni în viteză după Panner și bineînțeles că Bigman îl urmă pe Lucky.

Imediat dădură peste inginerii care ieșeau din compartimentul motoarelor.

— Domnule! strigă unul dintre ei.

— Ce e, omule? întrebă grăbit Panner.

— Sistemul Agrav s-a oprit, domnule. Nu poate fi activat.

— Dar hiperatomicele?

— Rezerva principală e scurtcircuitată. Am oprit-o chiar la timp ca să nu explodeze. Dacă o atingem, toată nava se va face bucăți. Toată energia acumulată va exploda.

— Atunci mergem pe rezervorul de avarie?

— Da.

Fața lui Panner era congestionată.

— La ce ne folosește asta? Nu putem să intrăm pe orbită în jurul lui Jupiter cu rezervorul de avarie. Nici nu se pune problema. Lăsați-mă să trec.

Inginerul se dădu la o parte și Panner intră. Lucky și Bigman erau pe urmele lui.

Nici unul dintre cei doi nu mai ajunsese în compartimentul motoarelor din prima zi când se

urcaseră la bordul lui Jovian Moon. Scena era acum total diferită. Nu mai era tăcerea aceea maiestuoasă, nu mai era senzația de forțe puternice care lucrează netulburate.

În locul lor se auzeau oamenii care discutau în jurul lor.

Panner ajunsese la nivelul al treilea.

— Acum ce se mai întâmplă? întrebă el. Exact ce s-a întâmplat?

Oamenii se dădură deoparte și toți arătau către mecanismele stricate, furioși și disperați.

De pe scări se auziră alți pași și apoi comandantul își făcu și el apariția.

— Ce se întâmplă, consiliere? i se adresă el lui Lucky care stătea calm într-o parte.

Era pentru prima dată când i se adresa lui Lucky din clipa în care părăsiseră Jupiter Nouă.

— Defecțiuni grave, comandante, răspunse Lucky.

— Cum s-a întâmplat asta, Panner?

Panner își ridică ochii de la obiectul care îi fusese întins pentru examinare.

— Pe spațiu, ce mai vrei? strigă nervos.

— De ce s-a permis ca ceva să meargă prost? întrebă comandantul Donahue cu nărilor fremătând.

— Nu s-a permis nimic!

— Atunci cum numești tu asta?

— Sabotaj, comandante. Sabotaj deliberat!

— Ce?

— Cinci relee gravitaționale au fost distruse și înlocuitorii au fost luați și nu pot fi găsiți. Controlul jetului hiperatomic a fost scurcircuitat și nu se mai poate repara. Nimic din toate astea nu se putea întâmpla din accident.

Comandantul se uită la inginerul șef.

— Mai poate fi făcut ceva? întrebă el sec.

— Poate că cele cinci relee pot fi găsite sau reconstruite din resturi. Nu sunt sigur. Poate reușim să reparăm și controlul. Dar ne va lua câteva zile și nu garantez nici un fel de rezultat.

— Zile! strigă comandantul. Nici vorbă de așa ceva. Cădem spre Jupiter!

Urmă o clipă de tăcere și Panner rosti ceea ce toți gândeau.

— Așa e, comandante. Cădem spre Jupiter și nu ne putem opri la timp. Asta înseamnă că suntem terminați, comandante. Suntem morți!

14. APROAPE DE JUPITER.

— Nimeni nu moare atâta timp cât mai are puterea să gândească, rupse tăcerea cu o voce hotărâtă Lucky. Cine se descurcă mai bine la comenzile navei?

— Maiorul Brant, răspunse comandantul Donahue. El e navigatorul.

— Acum e în cabina de control?

— Da.

— Să mergem la el. Vreau Efemeridele planetare detaliate... Panner, tu și oamenii tăi rămâneți aici și improvizați.

— La ce bun...? începu Panner să comenteze.

— Poate că nu folosește la nimic, îl întrerupse imediat Lucky. Dacă e așa o să ne prăbușim pe Jupiter și o să murim după câteva ore de muncă. Acum îți dau un ordin. La muncă!

— Dar..., începu comandantul Donahue care părea uimit de acel cuvânt.

— În calitate de membru al Consiliului Științei, preiau comanda navei. Dacă vrei să discutăm asta, o să-l pun pe Bigman să te încuie în cabină și putem să mai stăm de vorbă la audierile de la curtea marțială, presupunând că supraviețuim.

Lucky se întoarce cu spatele și se îndreaptă către scara centrală. Bigman îi făcu semn comandantului Donahue cu degetul mare și porni în urma lui.

Panner se uită după ei cum se îndepărtau și apoi se răsti la oamenii lui:

— Gata, cadavre ambulante ce sunteți. Nu are nici un rost să așteptăm sfârșitul cu degetul în gură. Toată lumea la muncă!

Lucky ajunse în camera de control.

— Ce se întâmplă? întrebă ofițerul de acolo cu buzele albe de spaimă.

— Tu ești maiorul Brant, zise Lucky. Nu am fost prezentat cum trebuie, dar asta nu mai contează. Eu sunt consilierul David Starr, și vei primi ordine de la mine. Treci la computer și fă tot ce-ți spun cât mai repede cu putință.

Lucky avea în față Efemeridele planetare. Ca mai toate cărțile mari de referință, era în format normal de carte și nu pe film. Întoarcerea paginilor era calea cea mai rapidă pentru găsirea unei informații, mult mai rapidă decât derularea unei cărți-film de la un capăt la celălalt.

Lucky întorcea paginile cu îndemânare, căutând printre rândurile și coloanele de numere care localizau fiecare bucătică de materie din sistemul solar care avea mai mult de șaisprezece kilometri în diametru (unele și sub) aflate la un anumit moment în timpul standard, dar și planul lor de revoluție și viteza de mișcare.

— Ia următoarele coordonate, plus mișcarea și calculează caracteristicile orbitei și poziției acestui punct din această clipă și pentru următoarele momente timp de patruzeci și opt de ore, îi spuse Lucky.

Degetele maiorului parcă zburau pe tastatură.

Chiar în același moment, Lucky continuă:

— Calculează în funcție de poziția noastră actuală și de viteza orbitei noastre față de Jupiter punctul de intersecție cu obiectul ale cărui coordonate le-ai calculat.

Din nou maiorul execută rapid ordinul.

Computerul afișă rezultatele.

— La punctul de intersecție, care este diferența de timp dintre navă și obiect? întrebă Lucky.

Maiorul tastă din nou operațiile.

— Ratăm cu patru ore, douăzeci și unu de minute și patruzeci și patru de secunde.

— Bun, calculează cu cât ar trebui să crească viteza navei pentru a atinge exact acel punct. Folosește ca timp de referință o oră de acum înainte.

Comandantul Donahue interveni și el.

— Nu putem face nimic cât suntem atât de aproape de Jupiter. Energia de avarie nu ne poate îndepărta de el. Chiar nu înțelegi asta?

— Nu i-am cerut maiorului să încerce să ne îndepărtăm, comandante. I-am cerut să accelereze nava spre Jupiter, cu toată viteza înainte.

Comandantul sări ca ars.

— Spre Jupiter?

Calculatorul afișa acum rezultatele.

— Poți să accelerezi atât cu energia pe care o avem? întrebă Lucky.

— Cred că da, zise maiorul.

— Atunci fă-o!

— Spre Jupiter? mai întrebă încă o dată comandantul.

— Da, exact. Io nu este primul satelit de lângă Jupiter. Almatea, Jupiter Cinci este cel mai aproape. Dacă reușim să ne intersectăm cu orbita lui, putem asoliza pe el. Dacă ratăm, atunci ne-am grăbit moartea cu două ore.

Bigman simți o rază de speranță. Situația nu era disperată dacă Lucky era în acțiune, dar până în acea clipă nici el nu-și dăduse seama de intențiile lui. Dar acum își amintea de discuția cu Lucky pe această temă. Sateliții erau numerotați în ordinea în care fuseseră descoperiți. Almatea era un satelit mic, doar de câteva sute de kilometri în diametru, și fusese descoperit după cei patru mari sateliți. Așa că, deși purta numele de Jupiter Cinci, era cel mai aproape de Jupiter. Într-un fel mai toată lumea avea tendința să uite asta. Pentru că Io era numit Jupiter Unu, aveai întotdeauna tendința să te gândești că între Jupiter și el nu mai era nimic.

Exact peste o oră Jovian Moon începea să accelereze către Jupiter, grăbindu-se către o capcană mortală.

Acum nu se mai uita nimeni la Jupiter cu toate că, pe măsură ce timpul se scurgea, acesta devenea din ce în ce mai mare. În centrul atenției lor

rămânea o porțiune din câmpul de stele aflat la o distanță considerabilă de marginea lui Jupiter. Zona apărea pe monitoare mărită la maxim. Exact în acel loc ar fi trebuit să apară Jupiter Cinci, la întâlnirea cu o navă care cobora către uriașul Jupiter. Fie nava va reuși să atingă acea bucată de stâncă și astfel să se salveze, fie va rata și va fi pierdută pe vecie.

— Uite-l, zise Bigman nerăbdător. Începe să se distingă discul luminos al satelitului.

— Calculează poziția și mișcarea, ordonă Lucky. Apoi verifică prin computer orbita.

Ordinul se execută imediat.

— E necesară vreo corecție? întrebă Lucky.

— Va trebui să încetinim cu...

— Lasă cifrele. Fă-o!

Jupiter Cinci se rotea în jurul lui Jupiter în douăsprezece ore cu o viteză de aproape patru mii opt sute de kilometri pe oră. Era o dată și jumătate mai rapid ca Io și câmpul gravitațional era doar a douăsprezecea parte din cel al lui Io. Din ambele motive, ținta era foarte greu de atins.

Mâinile maiorului Brant tremurau când ajustă orbita navei pentru a o înclina exact cât trebuia pentru a se întâlni cu Jupiter Cinci, a trece pe sub el și apoi pentru a-l înconjura, potrivit vitezele exact pentru clipa care să-i permită gravitației satelitului să-i plaseze pe o orbită în jurul lui.

Acum Jupiter Cinci era un obiect mare și strălucitor. Dacă rămânea așa era bine. Dacă începea să se micșoreze, însemna că rataseră.

— Am reușit, șopti maiorul Brant și capul îi căzu în palmele tremurânde exact în clipa în care le ridică de pe panoul de control al navei.

Chiar și Lucky își închise pentru câteva clipe ochii ușurat.

Dintr-un singur punct de vedere era diferit acum pe Jupiter Cinci decât fusese pe Io. Acolo, tot echipajul fusese bucuros, toți urmăriseră cerul mai înainte de a se apuca de lucru în acea vale.

Aici, pe Jupiter Cinci, nimeni nu ieși din Jovian Moon. Nimeni nu văzu ce era de văzut.

Oamenii rămaseră la bordul navei și se apucară de lucru pentru a repara motoarele. Nu mai conta nimic altceva. Dacă nu reușeau, asolizarea pe Jupiter Cinci nu reușise decât să le amâne moartea și să le-o transforme într-o agonie îndelungată.

Nici o navă normală nu va putea ateriza pe Jupiter Cinci pentru a-i recupera și nu exista sau nu va exista nici o altă navă Agrav înainte de un an cel puțin. Dacă dădeau greș, vor avea destul timp să vadă spectacolul oferit de Jupiter în timp ce își așteptau moartea.

Dar în condiții mai normale, spectacolul merita văzut. Era la fel ca pe Io, dar totul de două sau trei ori mai frumos.

Din punctul în care asolizase Jovian Moon, marginea de jos a lui Jupiter părea să acopere tot orizontul. Datorită lipsei atmosferei, gigantul părea atât de aproape încât privitorul avea impresia că ar fi putut să-și afunde mâna în acel cerc de lumină.

De la orizont Jupiter se întindea în sus, aproape jumătate până la zenit. În clipa în care Jovian Moon asolizase, Jupiter era aproape în faza plină, iar în interiorul acelui cerc plin de linii și puncte strălucitoare ai fi putut pune mii de cercuri de Lună plină. Jupiter acoperea aproape a șaisprezece parte din tot cerul vizibil.

Și pentru că Jupiter Cinci se rotea în jurul lui Jupiter în douăsprezece ore, sateliții naturali vizibili – acum patru, nu trei ca pe Io, din moment ce Io era acum și el un satelit – se mișcau mai repede de trei ori decât pe Io. La fel stelele și orice alt lucru de pe cer, cu excepția lui Jupiter, către care satelitul avea îndreptată întotdeauna aceeași față și, prin urmare, rămânea nemișcat pe cer.

În cinci ore soarele trebuia să răsară și va fi exact ca pe Io; va fi singurul lucru neschimbat. Dar va trebui să alerge în jurul unui Jupiter de patru ori mai mare și cu o viteză de trei ori mai mare,

rezultând o eclipsă de o sută de ori mai frumoasă și mai terifiantă.

Dar nimeni nu o văzu. Se derulă în timp ce Jovian Moon era pe Io și nimeni nu o văzu. Nimeni nu avea timp. Nimeni nu avea curajul.

Panner se așeză în cele din urmă, cu ochii umflați și înroșiți de oboseală. Vocea lui era o șoaptă răgușită.

— OK! Toată lumea la posturi. Vom face o simulare.

Panner nu mai dormise de patruzeci de ore. Ceilalți lucraseră în schimburi, dar Panner nu se opriese nici să mănânce și nici să doarmă.

Bigman, care se desemnase singur pentru muncă necalificată, pentru cărat, măsurat și alte munci sub supraveghere, nu avea nici un fel de loc într-o simulare, nu avea nici o îndatorire. Așa că porni să-l caute pe Lucky pe care îl găsi în cabina de comandă împreună cu comandantul Donahue.

Lucky își scosese cămașa și își ștergea umerii, fața și brațele cu un prosop.

În clipa în care îl văzu pe Bigman spuse fericit:

— Nava o să meargă, Bigman. O să plecăm destul de curând.

— Nu facem decât o simulare, zise Bigman ridicându-și ochii.

— O să meargă. Acest Jim Panner face minuni.

— Consilier Starr, mi-ai salvat nava, zise dintr-o dată comandantul Donahue.

— Nu, nu. Panner merită toate laudele. Cred că jumătate din motor e făcut din bucăți și lipituri, dar va merge.

— Știi ce vreau să spun, consilier. Ne-ai adus pe Jupiter Cinci când noi eram gata să renunțăm și să intrăm în panică. Mi-ai salvat nava și am să raportez totul când o să fiu dus în fața curții marțiale pe Pământ, pentru că am refuzat să cooperez cu tine pe Jupiter Nouă.

Lucky roși stânjenit.

— Nu pot să permit asta, comandante. Este important ca un consilier să se ferească de publicitate. În ceea ce privește raportul oficial, tu vei apărea tot timpul în poziția de comandant al navei. Nu se va menționa nici un fel de acțiune a mea.

— Imposibil. Nu-mi pot permite să primesc laude pentru ce ai făcut tu.

— Va trebui. Este un ordin. Și hai să nu mai aducem vorba de curtea marțială.

Comandatul Donahue se ridică plin de mândrie.

— Merit curtea marțială. M-ai avertizat de prezența agenților siriusieni. Nu te-am ascultat și în felul ăsta nava a fost avariata.

— Vina este și a mea, zise Lucky calm. Am fost la bordul navei și nu am reușit să previn acest fapt. Oricum, dacă putem duce înapoi sabotorul, nu se va mai pune problema curții marțiale.

— Sabotorul, bineînțeles, este robotul despre care m-ai avertizat. Cum am putut să fiu atât de orb!

— Mă tem că nu vezi problema așa cum ar trebui. Nu a fost robotul.

— Nu a fost robotul?

— Un robot nu ar fi putut să saboteze nava. Asta ar fi însemnat să facă rău oamenilor, deci să încalce Prima Lege.

Comandantul se încruntă când se gândi la asta.

— S-ar putea să nu fi știut că face vreun rău.

— Toți de la bordul acestei nave, inclusiv umanoidul, înțelegem principiul Agrav. Robotul știa cu siguranță că face ceva rău. În orice caz cred că am identificat sabotorul, sau îl vom identifica destul de repede.

— Da? Cine e, consilier Starr?

— Păi, să ne gândim pentru o clipă. Dacă un om sabotează o navă pentru a se asigura fie că va exploda, fie va cădea pe Jupiter, ori este un nebun, ori o persoană atât de devotată scopului său încât să rămână pe navă.

— Da, cred că da.

— Din clipa în care am părăsit Io, sasurile nu s-au deschis niciodată. Dacă s-ar fi deschis atunci am fi observat căderi de presiune. Atunci ne mai rămâne o posibilitate, sabotorul este pe Io. E încă acolo, dacă nu a fost luat deja.

— Cum să fie luat? Nici o navă nu poate ajunge pe Io cu excepția celei pe care ne aflăm noi.

Lucky spuse zâmbitor:

— Nici o navă terestră.

— Cu siguranță nici una siriusiană, veni replica din partea comandantului.

— Ești sigur?

— Da, sunt sigur, se încruntă comandantul. Și că tot veni vorba, așteaptă o clipă. Toți au raportat că sunt la bord înainte să plecăm de pe Io. Nu am fi plecat dacă nu ar fi fost toată lumea pe navă.

— În cazul ăsta toată lumea e la bord.

— Așa se pare.

— Bun, zise Lucky. Panner a ordonat oamenilor să treacă la posturile lor. În cazul acestei simulări se cunosc exact locurile lor. Cheamă-l pe Panner și întreabă-l dacă lipsește cineva.

Comandantul Donahue porni intercomul și îl chemă pe Panner.

Cu oarecare întârziere se auzi vocea obosită a lui Panner.

— Urma să vă informez eu, comandante. Simularea a fost perfectă. Putem pleca. Dacă avem noroc o să țină totul până pe Jupiter Nouă.

— Foarte bine, spuse comandantul. Munca ta va fi recunoscută, Panner. Dar sunt toți oamenii la locurile lor?

Dintr-o dată fața lui Panner se încruntă.

— Nu! Am vrut să vă spun! Nu dăm de Summers.

— Red Summers, strigă Bigman. Ucigașul nenorocit. Lucky...

— Stai o clipă, Bigman, îl întrerupse Lucky. Doctore Panner, vrei să spui că Summers nu e în

cabina lui?

— Nu e nicăieri. Dacă nu ar fi imposibil, eu aş zice că nu e la bord.

— Mulţumim, spuse Lucky şi se întinse să încheie comunicarea. Comandante?

— Auzi, Lucky, încep Bigman. Ți-aduci aminte când ți-am spus că l-am întâlnit ieșind din camera motoarelor? Ce căuta el acolo?

— Acum ştim, zise Lucky.

— Şi ştim destul ca să-l şi prindem, zise comandantul alb la faţă. Asolizăm pe Io...

— Stai, îl opri Lucky, mai avem ceva. E ceva mai important decât un trădător.

— Ce?

— Problema robotului.

— Asta poate aştepta.

— Poate că nu, comandante. N-ai spus tu că toţi au raportat că sunt la bordul navei înainte de a pleca de pe Io. Dacă e așa, atunci înseamnă că raportul e fals.

— Şi?

— Cred că trebuie să găsim sursa aceluia raport fals. Un robot nu poate sabota o navă, dar dacă omul a sabotat deja nava fără ca robotul să ştie, robotului i-ar fi destul de simplu să-l ajute pe om, dacă acesta i-ar cere-o.

— Adică vrei să spui că cel responsabil pentru raportul fals este robotul pe care îl căutăm?

Lucky se opri. Încercă să nu spere prea mult, să nu se simtă triumfător, şi cu toate astea argumentaţia părea perfectă.

— Aşa se pare.

15. TRĂDĂTORULE

— Atunci, maiorul Levinson, zise comandantul Donahue încruntându-se. Și cu toate astea mi se pare imposibil să cred.

— Ce e imposibil? întrebă Lucky.

— Că e robot. El e cel care a făcut raportul. El ține toate rapoartele noastre. Îl știu foarte bine și pot să jur că nu e robot.

— O să-i punem câteva întrebări, comandante. Și încă ceva, începu Lucky pe un ton serios, nu-l acuza că e robot, nu-l întreba dacă e robot și nici măcar nu sugera că ar putea fi. Nu face nimic din care să tragă concluzia că îl suspectăm.

— De ce? întrebă comandantul uimit.

— Siriusienii au o metodă de a-și proteja roboții. Orice suspiciune poate declanșa un explozibil din interiorul maiorului, dacă este într-adevăr robot.

— Pe spațiu! exclamă comandantul speriat.

Maiorul Levinson dădea aceleași semne de oboseală care se vedeau pe fața tuturor celor aflați la bordul navei, dar cu toate astea reuși să stea militărește în poziția de drepti.

— Da, domnule!

— Consilierul Starr are să-ți pună câteva întrebări, spuse precaut comandantul Donahue.

Maiorul Levinson se întoarse cu fața la Lucky. Era înalt, aproape cât Lucky, cu un păr drept, ochii albaștri și cu o față îngustă.

— Toți oamenii se aflau la bordul lui Jovian Moon la plecarea de pe Io și dumneata ai fost cel care ai definitivat raportul. Așa stau lucrurile, maior Levinson? întrebă Lucky.

— Da, domnule.

— I-ai văzut pe toți, în parte?

— Nu domnule, am folosit intercomul. Fiecare om a răspuns din cabină în clipa desprinderii de pe

Io.

— Fiecare? Ai auzit vocea fiecăruia? Fiecare voce în parte?

Maiorul Levinson se uita uimit.

— Cred că da. Țsta nu e un lucru de care să-ți amintești.

— Cu toate astea e foarte important și îți cer să-ți amintești.

Maiorul se încruntă și-și aplecă puțin capul.

— Aha, stai un pic. Dacă stau să mă gândesc, Norrich a răspuns pentru Summers pentru că Summers era în baie, spuse el apoi continuă grăbit. Stai un pic, chiar acum Summers este căutat.

Lucky ridică mâna.

— Nu contează asta, domnule maior. Vrei să-l cauți pe Norrich și să-l trimiți înapoi?

Norrich apărui la brațul maiorului Levinson. Era mai mult decât uimit.

— Comandante, nimeni nu poate să-l găsească pe Red Summers. Ce s-a întâmplat cu el? Întrebă Norrich.

Lucky răspunse în locul comandantului.

— Încercăm să ne dăm seama. Tu ai raportat că Summers e prezent când maiorul Levinson a făcut numărătoarea înainte de plecarea de pe Io?

Inginerul orb roșu.

— Da.

— Maiorul spune că i-ai comunicat că Summers este în baie. Așa era?

— Păi... Nu, nu era, consilier Starr. A coborât de pe navă pentru o clipă ca să ia niște echipament pe care îl lăsase în urmă. Nu voia să aibă probleme cu comandantul din cauza neatenției și mi-a cerut să-l acopăr. Mi-a spus că se va întoarce înainte de plecare.

— Și?

— Eu... eu cred... am avut impresia că s-a întors. Mutt a lătrat și am fost sigur că Summers s-a întors, dar cum eu nu am nimic de făcut la decolare, m-am dus să trag un pui de somn și cred

că nu am dat destulă atenție faptului. Apoi a urmat toată nebunia din camera motoarelor și după aia nimeni nu s-a mai gândit decât la reparații.

— Atenție! Către tot echipajul! Decolăm! Toată lumea la posturi! se auzi vocea lui Panner prin intercom.

Jovian Moon era din nou în spațiu, ridicându-se împotriva gravitației lui Jupiter cu ajutorul energiei economisite. Consuma energie la o rată care ar fi epuizat cinci nave obișnuite și numai un tremur ușor în sunetul hiperatomicelor sugera că mecanismul navei era refăcut din bucăți.

Panner discuta acum despre energia pe care ar fi trebuit să o conserve.

— Așa cum stăm acum, o să ne întoarcem doar cu șaptezeci și cinci la sută din energia cu care am plecat, când în mod normal ar fi trebuit să avem optzeci și cinci sau nouăzeci. Dacă mai asolizăm încă o dată pe Io și mai decolăm o dată o să ne întoarcem cu numai cincizeci. Și nici nu știu dacă mai rezistăm la o altă plecare.

— Dar trebuie să-l prindem pe Summers, și știi de ce, îi spuse Lucky.

* * *

— Nu sunt așa de sigur că îl vom găsi, Bigman, zise Lucky uitându-se cum Io se mărește din nou pe monitoarele navei.

— Doar nu crezi că siriusienii l-au luat, nu? întrebă Bigman neîncrezător.

— Nu, dar Io e destul de mare. Dacă se îndreaptă către un loc de întâlnire, s-ar putea să nu mai dăm niciodată de el. Eu sper să rămână în același loc. Ar trebui să care aer, hrană, apă dacă s-ar mișca, așa că cel mai logic pentru el ar fi să rămână în același loc. Mai ales că nu are nici un motiv să creadă că ne vom întoarce după el.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama că el e, Lucky, zise Bigman. A încercat să te omoare de prima

dată. De ce ar fi vrut să facă asta dacă nu ar fi lucrat pentru siriusieni?

— Nu te contrazic, Bigman, dar adu-ți aminte de un lucru, căutam un spion. Summers nu poate fi spion. El nu avea nici un fel de acces la informațiile scurse. Imediat ce a fost clar că e vorba de un robot, l-am scos din calcule pe Summers. Broasca V ne-a arătat că are emoții, așa că nu poate fi robotul, deci nu poate fi spion. Dar asta nu l-a împiedicat să fie trădător și sabotor, și nu ar fi trebuit să las căutarea unui spion să-mi ascundă o asemenea posibilitate, zise Lucky dând din cap. Țsta pare să fie un caz plin de dezamăgiri. Dacă ar fi fost oricine altcineva care să-l fi acoperit pe Summers în afară de Norrich, atunci am fi avut și robotul. Problema e că Norrich e singurul care a cooperat cu Summers, fiind convins că nu face nici un fel de rău. El era prieten cu Summers. Și până la urmă Norrich e nevinovat pentru faptul că nu știe dacă Summers s-a întors pe navă. Nu ai ce să-i faci, e orb.

— Și mai mult, și el a avut emoții, așa că nu poate fi robot, îl completă Bigman.

— Adevărat, încuviință Lucky, dar în același timp se încruntă în tăcere.

Se apropiau tot mai mult de suprafața lui Io, aproape exact în același punct ca și prima dată. Punctele și umbrele din vale se transformau treptat în echipamentul pe care îl lăsaseră acolo.

Lucky cercetă cu privirea prin telescop.

— Ați lăsat pe Io vreun cort presurizat? întrebă Lucky.

— Nu, răspunse comandantul.

— Atunci înseamnă că l-am găsit. Un cort este întins exact în spatele stâncii. Ai lista cu materialele care lipsesc de la bord?

Comandantul îi întinse lista fără nici un comentariu și Lucky o studie.

— Bigman și cu mine mergem după el, zise Lucky. Mă îndoiesc că vom avea nevoie de vreun

ajutor.

Soarele micuț era acum sus pe cer și Bigman și Lucky călcau pe propriile lor umbre. Jupiter era ca o semilună.

Lucky începu să vorbească cu Bigman pe lungimea de undă a acestuia.

— Dacă nu doarme, trebuie să fi văzut nava.

— Sau a plecat deja, își manifestă neîncrederea Bigman.

— Mă îndoiesc că a plecat.

— Pe nisipurile de pe Marte! strigă exact în aceeași clipă Bigman. Lucky, fii atent acolo sus!

O siluetă se profila exact pe linia stâncilor. Era de un negru intens în contrast cu galbenul strălucitor al lui Jupiter.

— Nu mișca, se auzi o voce plictisită și joasă pe lungimea de undă a lui Lucky. Am un blaster.

— Summers, zise Lucky, vino jos și predă-te.

— Am ghicit bine lungimea, nu-i așa, consilier Starr? Vocea lui Summers trăda oboseala, în ciuda tonului batjocoritor. Cu toate că era destul de ușor după înălțimea prietenului tău... Îndreptați-vă către navă sau vă omor pe amândoi.

— Nu are rost să blufezi, veni replica lui Lucky. De la distanța asta nu poți să ne lovești nici dacă te lăsăm să tragi până mâine.

— Să știi că și eu sunt înarmat, se auzi dintr-o dată și vocea plină de furie a lui Bigman, și eu pot să te nimeresc chiar de la distanța asta. Ține cont de asta și nici măcar să nu te gândești să-ți miști vreun deget către butonul de activare.

— Aruncă blasterul și predă-te! îi mai strigă Lucky încă o dată.

— Niciodată!

— De ce nu? Cui îi ești loial? îl întrebă Lucky. Celor de pe Sirius? Ți-au promis că vor veni să te ia? Dacă e așa, atunci te-au mințit și te-au trădat. Nu merită loialitatea ta. Spune-mi unde e baza siriusienilor din sistemul Jupiter?

— Se pare că știi foarte multe! De ce nu-ți dai singur seama?

— Ce combinație de subunde folosești pentru a-i contacta?

— Și pe asta trebui s-o găsești singur... Nu veniți mai aproape!

— Ajută-ne, Summers, și o să fac tot ce-mi stă în putință pentru a-ți asigura un tratament mai ușor pe Pământ.

— Pe cuvânt de consilier? întrebă Summers râzând slab.

— Da.

— Nu am nevoie de el. Plecați înapoi la navă.

— De ce te-ai întors împotriva semenilor tăi, Summers? Ce ți-au oferit sirișienii? Bani?

— Bani! se auzi vocea furioasă a celuiilalt. Vrei să știi ce mi-au oferit? Am să-ți spun. Șansa unei vieți decente, continuă Summers, cei doi putând să-i audă scrâșnetul dinților. Ce aveam eu pe Pământ? Mizerie. O planetă înghesuită cu nici un fel de șansă ca să-mi fac un nume sau o poziție. Peste tot eram înconjurat de milioane de oameni care se mâncau unul pe celălalt pentru existență, și atunci când am încercat să prind și eu ceva, am fost trimis la închisoare. Atunci m-am gândit că în clipa în care mi se oferă posibilitatea să mă răzbun pe Pământ, am s-o fac.

— Ce aștepti să primești de la sirișieni pentru a avea o viață decentă?

— M-au invitat să imigrez pe planetele lor, dacă vrei să știi, zise el oprindu-se în timp ce respirația îi devenise șuierătoare. Acolo sunt lumi noi. Lumi curate. Acolo e loc pentru oameni ca mine; au nevoie de oameni capabili ca mine acolo. Mi se oferă o șansă.

— Nu o să ajungi niciodată acolo. Când vin după tine?

Summers nu mai spunea nimic.

— Recunoaște, continuă Lucky. Nu vin după tine. Nu au să-ți ofere nici un fel de viață decentă,

de fapt nu-ți oferă nici un fel de viață. Pentru tine nu au decât moartea. Trebuiau să vină până acum, nu?

— Nu.

— Nu minți! Asta nu te ajută la nimic. Am verificat tot ce lipsește de pe Jovian Moon. Știm exact cât oxigen ai luat de la bordul navei. Recipientele de oxigen sunt greu de cărat, chiar și la gravitația de pe Io, atunci când trebuie să le iei și să nu fii văzut. Rezerva ta de aer e pe terminate, nu-i așa?

— Am destul aer, veni replica lui Summers.

— Eu zic că e pe terminate, spuse Lucky. Nu vezi că siriusienii nu vin după tine? Nu pot veni după tine fără Agrav și ei nu au Agrav. Pe galaxie, omule, te-ai lăsat omorât din cauza viselor despre planetele siriusienilor într-o păcăleală de genul ăsta? Acum, spune-mi, ce-ai făcut pentru ei?

— Am făcut pentru ei tot ce mi-au cerut, și nici n-a fost mult. Nici măcar nu regret, strigă el aproape fără aer, doar că nu am reușit să termin Jovian Moon. Cum ai reușit să o salvezi? Am distrus-o... Am distrus-o..., termină el de vorbit înecându-se.

Lucky îi făcu semn lui Bigman și se avântă într-un salt caracteristic pentru lumile cu gravitație mică. Bigman îl urmă, sărind într-o parte pentru a nu-i oferi lui Summers o singură țintă.

Summers trase cu blasterul care scoase un sunet înfundat și slab, atât cât era posibil în atmosfera rarefiată a lui Io. La câțiva centimetri de locul unde se aflase Lucky se formă un crater.

— Nu mă prinzi, strigă Summers cu o violență destul de moale. Nu mă întorc pe Pământ. Or să vină să mă ia. Siriusienii vor veni după mine.

— Sus, Bigman, zise Lucky.

Ajunse la stânci. Sări înainte și, prinzând o stâncă ieșită în afară, se ridică și mai sus. La o forță gravitațională de șase ori mai mică, un om,

chiar și în costum spațial, putea întrece o capră de munte la cățărat.

Summers strigă foarte slab. Își duse mâinile la cască și se lăsă să cadă în spatele stâncilor.

Lucky și Bigman ajunseră în vârf. Pe partea cealaltă stâncile erau abrupte, colțuroase. Summers arăta ca o păpușă care cădea cu fața în jos și cu membrele desfăcute, lovindu-se cu fața de sol.

— Să punem mâna pe el, Lucky, strigă Bigman și sări mult înainte.

Lucky îl urmă.

O asemenea săritură ar fi însemnat moarte curată pe Pământ, chiar și pe Marte. Dar pe Io nu era mare lucru.

Amândoi atinseră solul cu picioarele îndoite și se lăsară să se rostogolească pentru a mai reduce din forța impactului. Lucky se ridică primul în picioare și se îndreptă către Summers care era întins pe jos fără nici un fel de mișcare.

Bigman apărui și el.

— Hei, asta nu a fost o săritură chiar așa de ușoară... Ce se întâmplă cu nenorocitul?

— A murit, zise Lucky. Mi-am dat seama că nu mai are oxigen după cum vorbea. Era aproape inconștient. Din cauza asta l-am atacat.

— Poți să stai o grămadă în starea de inconștiență, spuse Lucky.

Lucky dădu din cap în semn că nu.

— El a vrut să fie sigur că nu-l vom prinde în viață. Chiar înainte de a sări a trecut sistemul de filtrare de la cască pentru atmosfera otrăvitoare de pe Io și s-a lovit cu fața de stânci.

Se dădu la o parte și Bigman văzu fața zdrobită.

— Păcat de el, prostul! zise Lucky.

— Păcat de el, trădătorul! sări indignat Bigman. Cred că avea răspunsul și nu a vrut să ni-l spună. Acum nu mai poate.

— Nu are nevoie, Bigman, zise Lucky. Cred că acum știu răspunsul.

16. ROBOTUL!

— Îl știi? întrebă cu o voce mirată micul marțian. Cum e treaba, Lucky?

— Nu acum, refuză să răspundă Lucky.

Se uită în jos la Summers, ai cărui ochi se îndreptau către spațiu.

— Summers mai are ceva distinctiv, zise el, e primul om care a murit pe Io.

Se uită în sus. Soarele era chiar la marginea lui Jupiter. Planeta devenea doar un cerc argintiu de atmosferă crepusculară.

— O să se întunece, anunță Lucky. Să mergem la navă.

Bigman măsura cu pasul cabina în care se aflau. Erau doar trei pași într-o direcție și trei în cealaltă, dar el continua să o măsoare.

— Dar dacă știi, Lucky, de ce nu...

— Nu pot să procedez în mod normal, îl opri Lucky, și apoi să risc o explozie. Lasă-mă să o fac atunci când și cum cred eu de cuviință.

În tonul lui răzbătea o anume fermitate care îl liniști pe Bigman.

— Atunci de ce mai pierdem timpul pe Io pentru nenorocitul mort de acolo? E mort. Nu mai avem nimic de făcut.

— Un singur lucru, zise Lucky exact în clipa în care se aprinse lumina ce anunța că e cineva la ușă se aprinse. Deschide, Bigman, trebuie să fie Norrich.

Așa era. În cameră intră inginerul orb împreună cu Mutt.

Ochii albaștri ai lui Norrich clipeau repede.

— Am auzit de Summers, spuse el. E grav că a încercat să... să... E grav că a fost un trădător. Și cu toate astea îmi pare rău pentru el.

— Mi-am închipuit că așa o să fie, încuviință Lucky. De asta te-am și chemat. Acum pe Io e

întuneric. Soarele e în eclipsă. Când se termină eclipsa, vii cu mine să-l îngropăm pe Summers?

— Bucuros. Ar trebui să facem asta pentru orice om, nu?

Mâna lui Norrich se lăsă în jos către Mutt și câinele se apropie și se mișcă încet pe lângă stăpânul lui ca și cum ar fi știut că trebuie să-i ofere alinare.

— M-am gândit că vrei să vii, continuă Lucky. Dincolo de orice, ai fost prietenul lui. Poate că ai vrea să-i aduci ultimele omagii.

— Mulțumesc. Mi-ar plăcea, spuse Norrich, ochii lui fără lumină fiind umezi.

Lucky stătea acum în fața comandantului Donahue, exact înainte de a ieși pe suprafața lui Io.

— Va fi ultima ieșire. După ce ne întoarcem, plecăm către Jupiter.

— Bine, zise comandantul, iar în ochii lor se citea o înțelegere tăcută.

Lucky își puse casca și în celălalt colț al camerei, degetele lui Norrich se mișcau delicat pe costumul spațial al lui Mutt, pentru a se asigura că toate legăturile sunt în regulă. În interiorul căștii de o formă ciudată în care intra capul lui Mutt se auzi un lătrat slab. Era evident că Mutt știa că vor pleca într-o plimbare la gravitație scăzută și se bucura.

* * *

Primul mormânt de pe Io era gata. Fusese săpat cu lopețile cu câmp de forță în solul stâncos. În jurul lui erau pietre iar la un capăt avea ca semn un bolovan de formă ovală.

Cei trei stăteau în jurul lui în timp ce Mutt se plimba la distanță, încercând cu disperare, ca întotdeauna, să cerceteze cu nasul tot ce întâlnește, cu toate că metalul și sticla specială de la cască îi blocau simțul mirosului.

Bigman, care știa ce aștepta Lucky de la el, dar nu înțelegea de ce, aștepta tensionat.

Norrich stătea cu capul aplecat.

— A fost un om care și-a dorit ceva foarte mult, a făcut rău din cauza asta și astfel a plătit, rosti el.

— A făcut ce i-au ordonat siriusienii, adăugă Lucky. Asta a fost crima lui. A comis sabotaj și...

Norrich se îndreptă în clipa în care Lucky făcu pauza.

— Și ce? întrebă el.

— Și te-a adus pe tine pe navă. A refuzat să se alăture echipajului fără tine. Chiar tu mi-ai spus că numai cu ajutorul lui ai fost admis pe Jovian Moon, zise Lucky apoi vocea îi deveni gravă. Tu ești un robot spion adus aici de siriusieni. Faptul că ești orb te face să pari inocent în fața celorlalți care fac parte din proiect, dar nu ai nevoie să vezi. Tu ești cel care ai omorât broasca V și tu ești cel care l-ai acoperit pe Summers să iasă din navă. Moartea ta nu înseamnă nimic, așa cum spune Legea a Treia. Și m-ai păcălit cu acea emoție pe care am simțit-o cu ajutorul broaștei V, dar acum știu că este o emoție sintetică implantată de stăpânii tăi.

— Asta era semnalul pe care îl aștepta Bigman. Își ridică blasterul și se repezi la Norrich ale cărui proteste incoerente nu reușeau să devină fraze inteligibile.

— Știam eu că tu ești, strigă Bigman, și acum te fac bucăți.

— Nu e adevărat, reuși să articuleze Norrich, regăsindu-și vocea.

Își ridică mâinile și se rostogoli înainte.

Și dintr-o dată Mutt se îndreptă către ei venind prin lumina palidă. Se repezi furios să parcurgă cei patru sute de metri care îl despărțeau de cei trei, alergând către Bigman.

Bigman nu-i dădea atenție. Îl prinse cu o mână pe Norrich de umăr. Cu cealaltă scoase blasterul.

Și deodată Mutt se prăbuși!

În clipa în care ajunsese la trei metri de cei doi care se luptau, picioarele îi înțepeniră, rostogolindu-se către ei și în cele din urmă

oprindu-se. Prin geamul căştii i se puteau vedea colţii ca şi cum s-ar fi oprit la jumătatea unui lătrat.

Bigman îşi păstra poziţia ameninţătoare asupra lui Norrich, ca şi cum amândoi ar fi fost îngheţaţi.

Lucky se apropie de animal cu paşi repezi. Se folosi de lopata de forţă ca de un cuţit şi despică costumul lui Mutt de la gât până la coadă.

Apoi, tensionat despică şi pielea din spatele gâtului, căutând cu degetele în interior. Găsi o sferă mică ce nu părea a fi făcută din os. Trase de ea şi aceasta opuse rezistenţă. Îşi ţinu respiraţia şi smulse firele care o legau, ridicându-se apoi uşurat. Baza creierului ar fi cel mai logic loc în care să fi fost aşezat un mecanism activat de creier. Acum Mutt nu mai ameninţa pe nimeni.

Norrich strigă ca şi cum ar fi ştiut instinctiv ce s-a întâmplat.

— Câinele meu! Ce-i faceţi câinelui meu?

— Nu e câine, Norrich, zise Lucky încet. Nu a fost niciodată. E robot. Hai Bigman, ajută-l tu să meargă la navă. Eu o să-l car pe Mutt.

Lucky şi Bigman erau în camera lui Panner. Jovian Moon era din nou în zbor, iar Io se îndepărta rapid, ajungând să fie un bănuţ strălucitor pe cer.

— Ce l-a dat de gol? întrebă Panner.

— O mulţime de lucruri pe care eu nu le-am observat la timp, răspunse Lucky. Toate indiciile se îndreptau către Mutt, dar eu eram aşa de hotărât să găsesc un robot umanoid, atât de convins că un robot trebuie să arate omeneste încât am trecut cu vederea adevărul care îmi era mai mult decât evident.

— Bun, atunci ce ai văzut?

— Când Summers a sărit de pe stânci, m-am uitat la el şi m-am gândit la Bigman căzând în râul de amoniac. Mi-am zis că nu mai e nici un Mutt care să-l salveze...

— Cum? Nu înţeleg.

— Cum l-a salvat Mutt pe Bigman? Câinele a venit de undeva din spatele nostru și Bigman era undeva sub gheață, noi nu puteam să-l vedem. Cu toate astea Mutt a plonjat, a ajuns la Bigman fără nici un pic de ezitare și l-a scos afară. Noi suntem gata să acceptăm asta fără să ne gândim pentru că ne așteptăm ca orice câine să găsească unele lucruri pe care noi nu le putem găsi, cu ajutorul mirosului. Dar capul lui Mutt era în cască. Nu putea nici să-l vadă și nici să-l simtă după miros pe Bigman, dar cu toate astea nu a avut nici un fel de problemă în a-l găsi. Trebuie să fi fost implicat un simț neobișnuit de percepție. O să aflăm exact când va fi examinat de experții noștri în robotică.

— Acum când explici, zise Panner, totul pare clar. Câinele trebuia să se dea de gol pentru că Prima Lege îl obliga să nu permită moartea unei ființe umane.

— Așa e, continuă Lucky. Imediat ce au apărut suspiciuni asupra lui Mutt, și alte lucruri au început să completeze jocul de puzzle. E adevărat că Summers l-a adus pe Norrich la bord, dar făcând asta, l-a adus și pe Mutt. Mai mult, chiar Summers i l-a adus pe Mutt lui Norrich de prima dată. Sunt mari șanse să fie un lanț de spioni pe Pământ a căror unică sarcină este să distribuie acești roboți celor care lucrează la centrele de cercetare secrete. Căinii sunt spionii perfecți. Dacă găsești un câine că se uită în hârtiile tale sau umblă printr-o secțiune secretă a laboratorului, îți faci griji? Mai degrabă îl mângâi și îi dai câțiva biscuiți. M-am uitat și eu în interiorul lui Mutt și cred că are un transmițător subbeteric care îl ține în contact cu stăpânii lui siriusieni. Ei pot vedea ce vede și el, pot auzi ce aude și el. Spre exemplu, au văzut broasca V, și-au dat seama de pericol și i-au ordonat să o omoare. Poate fi învățat să folosească un proiector de energie care să topească un închizător de ușă. Chiar dacă e prins, sunt mari șansele să se spună că a fost un accident, un câine

care s-a jucat cu o armă pe care a găsit-o. Dar imediat ce mi-am dat seama de toate astea, am fost doar la începutul unei probleme practice. Trebuie să prind câinele intact. Eram sigur că și cea mai mică suspiciune va declanșa explozia. Așa că în primul rând l-am dus pe Norrich împreună cu Mutt la o distanță apreciabilă de navă, pretinzând că îi vom săpa mormântul lui Summers. Normal că am lăsat o notă comandantului Donahue, pentru cazul în care nu mă întorceam, astfel încât Pământul să verifice toți câinii din centrele de cercetare.

— Apoi l-am acuzat pe Norrich...

— Pe nisipurile de pe Marte, Lucky! îl întrerupse Bigman. Pentru o clipă chiar m-ai păcălit cu Norrich și cu emoțiile implantate pentru a păcăli broasca V.

— Nu, Bigman, continuă Lucky. Dacă ne-ar fi putut păcăli cu emoțiile implantate, ce rost ar mai fi avut să omoare broasca V? Nu, eu am vrut doar să mă asigur. Dacă cei de pe Sirius ascultau prin Mutt, trebuiau convinși într-un fel că pornisem pe o pistă falsă. În plus am aranjat în așa fel încât să-i ofer lui Mutt prilejul să se manifeste. Deci Bigman l-a atacat, conform instrucțiunilor, pe Norrich. Fiind un câine pentru orbi, Mutt a fost construit cu un simț puternic de apărare a stăpânului în fața oricărui atac, și supunere față de Legea a Doua. De obicei aici nu e nici un fel de problemă. Foarte puțini oameni atacă un orb și cei care o fac se opresc de obicei la un lătrat sau un mârâit mai serios al câinelui. Dar Bigman a continuat atacul și Mutt, pentru prima dată de când a fost construit, a trebuit să ducă ordinul până la capăt, dar cum ar fi putut să facă asta? Nu putea să-i facă rău lui Bigman. Prima Lege. Dar nu putea nici să permită să i se facă rău lui Norrich. Pentru Mutt a fost o dilemă care l-a paralizat. O dată ce s-ar fi întâmplat asta, am mizat pe faptul că bomba nu se mai poate declanșa. Așa că am scos-o și nu am mai avut nici un fel de problemă.

— Da, finuț lucrat, îl aprobă Panner după ce trase puternic aer în piept.

— Finuț? întrebă Lucky suflând puternic. Aș fi putut să fac asta din prima zi când am ajuns pe Jupiter Nouă, dacă m-aș fi gândit mai bine. Aproape că îmi dădusem seama. Gândul mi-a fulgerat prin minte tot timpul, dar nu am reușit să-l prind.

— Ce a fost, Lucky? încă nu m-am prins, zise Bigman.

— E simplu. Broasca V poate detecta emoțiile atât ale animalelor cât și ale oamenilor. Am avut un exemplu când am ajuns pe Jupiter Nouă. Am detectat foamea în mintea pisicii. Apoi, mai târziu ne-am întâlnit cu Norrich care te-a pus să te faci că dai în el pentru a-ți arăta cât de devotat e Mutt. Așa ai și făcut. Am detectat emoțiile lui Norrich, pe ale tale, dar cu toate că Mutt arăta toate semnele exterioare de furie, prin broasca V nu am simțit nici o urmă de asemenea emoție.

— Deci asta l-a dat de gol, Lucky! Data viitoare ar trebui să se gândească de două ori înainte să se pună cu noi! zise Bigman triumfător.

— Nu ar trebui să fim așa de încrezători, Bigman, nu știm ce ne mai așteaptă acum din partea siriusienilor, mai ales că am reușit să le descoperim metoda de spionaj...

PARTEA A II-A

INELELE LUI SATURN

1. INVADATORII

Soarele era un diamant strălucitor pe cer, destul de mare doar cât să vezi cu ochiul liber că e mai mare decât o stea oarecare. Se vedea sub forma unui minuscule disc fierbinte până la alb, de mărimea unei alune.

Acolo, în vastitatea spațiului, lângă cea de-a doua planetă ca mărime din Sistemul Solar, Soarele nu oferea decât un procent din lumina și căldura trimise pe Terra, planeta de origine a omenirii. Totuși, el rămânea cel mai strălucitor obiect de pe cer, de patru mii de ori mai strălucitor decât o Lună plină.

Lucky Starr se uita gânditor la ecranul în centrul căruia trona imaginea depărtatului Soare. John Bigman Jones se uita împreună cu el. Din punct de vedere fizic Bigman era antiteza totală a lui Lucky Starr, bărbat înalt, cu alură de sportiv. John Bigman Jones nu măsura mai mult de 1,55 m, oricât s-ar fi întins. Dar omulețul nu accepta măsurile în centimetri și permitea celorlalți să-l apeleze numai pe cel de-al doilea nume al lui: Bigman – Om Mare.

— Știi, Lucky, e la aproape un miliard și jumătate de kilometri distanță. Soarele, adică. În viața mea n-am fost atât de departe de Soare.

A treia persoană din cabină, consilierul Ben Wessilewsky, aflat la comenzi, se uită peste umăr și zâmbi. Și el era un tip solid, deși nu la fel de înalt ca Lucky, iar deasupra feței bronzate de atâtea misiuni spațiale pentru Consiliul Științelor, avea o chică de păr galben.

— Care-i problema, Bigman? spuse el. Te sperie gândul că ai ajuns pe aici?

Bigman sări repede, țăfnos:

— Pe nisipurile de pe Marte, Wess, ia-ți tu mâinile de pe comenzile alea și mai zi o dată ce-ai zis.

Îl ocolise deja pe Lucky și se îndrepta deja spre consilierul Wessilewsky, dar Lucky întinse mâna și-l luă de umeri, ridicându-l în aer. Picioarele lui Bigman încă pedaleau prin aer, în ideea unei șarje împotriva lui Wess, dar Lucky îl puse pe prietenul lui marțian înapoi la locul inițial.

— Bigman, stai la locul tău.

— Lucky, doar l-ai auzit. Lunganul ăsta crede că dacă e cât prăjina, gata, e și ăl mai tare... Are unu optzeci, dar dacă e să scădem capul, care stă oricum degeaba pe umeri...

— Gata, Bigman, spuse Lucky. Iar tu, Wess, păstrează-ți umorul pentru indivizii de pe Sirius.

Le vorbea amândurora foarte calm, dar nici o clipă nu s-a pus problema că n-ar avea autoritate asupra lor.

Bigman își dresese glasul și schimbă subiectul:

— Unde e Marte, dom'le?

— Acum e de cealaltă parte a Soarelui față de noi.

— Ca să vezi..., spuse dezgustat micul marțian. Dar ia stai, Lucky, se învioră el pe loc. Suntem aici la o sută de milioane de kilometri sub planul eclipticii. Ar trebui să fim în stare să-l vedem pe Marte pe undeva sub Soare, foarte aproape de discul solar.

— Da, acolo ar trebui să fie. Dar e cam la un grad depărtare de Soare și e acoperit de strălucirea discului. Dar în compensație, dacă vrei, poți să vezi Pământul.

Fața lui Bigman fu cuprinsă de un dezgust autentic.

— Cine are nevoie să vadă Pământul? Nu vezi acolo nimic. Doar oameni. Majoritatea sunt niște hârciogii, care n-au urcat în viața lor nici la o sută de kilometri de la scoarța lor. Nu m-aș uita la

Pământ nici să știu că e singur pe cer. Să se uite Wess, că asta știe.

Și se depărtă de ecran, vizibil supărat.

— Lucky, spuse Wess, ce-ai zice dacă l-am ocoli pe Saturn, ca să ne uităm din unghiul acesta? Hai, te rog. Promit că o să fie un spectacol unic.

— Nu știu, zise Lucky, dar nu cred că priveliștea lui Saturn poate să fie în zilele astea prea spectaculoasă.

O spusese în șoaptă, dar după ce termină de vorbit, în cabina strâmtă a lui Shooting Starr se lăsă o tăcere nefirească.

Toți trei au simțit schimbarea din atmosferă. Saturn însemna pericol. Saturn reprezenta pentru cetățenii Federației Terestre noul concept de țărâm al Infernului. Pentru cei șase miliarde de pământeni, plus milioanele de oameni de pe Marte, Lună și Venus, de pe stațiile științifice de pe Mercur, Ceres și lunile exterioare ale lui Jupiter, Saturn devenise pe neașteptate un loc al morții.

Lucky a fost primul care s-a scuturat de gândurile negre de moment. Supunându-se atingerii degetelor lui, sensibilele scanere electronice de pe coca lui Shooting Starr se rotiră lin în articulațiile lor universale. În aceeași măsură, câmpul de vedere de pe ecran se deplasă și el.

Stelele se mutau pe ecran într-o procesiune uniformă, iar Bigman spuse, cu o urmă de ură în glas:

— Din toate astea, e vreuna Sirius, Lucky?

— Nu, răspunse Lucky. Noi ne aflăm acum în Emisfera Celestă Sudică, în vreme ce Sirius este în Emisfera Nordică. Vrei să o vezi pe Canopus?

— Nu, spuse Lucky. De ce s-o văd?

— Credeam că o să te intereseze. E cea de-a doua stea ca strălucire pe cer, după Sirius, așa că poți să zici că e Sirius.

Lucky zâmbi discret. Întotdeauna îl amuza faptul că Bigman, patriotul solarian, era supărat că Sirius, steaua marilor inamici ai Sistemului Solar

(deși ei înșiși erau descendenți ai pământenilor) era cea mai strălucitoare stea de pe cerul Pământului.

— Da, ce să zic..., spuse Bigman. Hai, Lucky, haide să ne uităm la Saturn și apoi, când mergem înapoi pe Pământ poți să apari pe scenă și să sperii spectatorii.

Stelele își continuară mișcarea constantă pe ecran, apoi încetiniră și în cele din urmă se opriră.

— Iată-l, spuse Lucky. Imaginea nu este mărită.

Wess blocă toate comenzile și întoarse scaunul de pilotaj ca să vadă și el.

Semăna cu o jumătate de Lună, ceva mai mult de jumătate, și avea chiar mărimea aparentă a Lunii, de un galben strălucitor, mai pronunțat la margini și mai estompat în centru.

— Cât de departe ne aflăm? întrebă Bigman, tare mirat de ce vede.

— Cam la o sută cincizeci de milioane de kilometri, cred, răspunse Lucky.

— Ceva nu e în regulă, insistă Bigman. Unde sunt inelele? Speram să avem o priveliște adevărată.

Shooting Starr se afla mult deasupra polului sudic saturnian. Din poziția aceea, inelele ar fi trebuit să fie foarte vizibile.

— Inelele sunt cuprinse în globul planetar, explică Lucky, din cauza distanței mari la care ne aflăm. Să mărim imaginea și să ne uităm mai îndeaproape.

Mica pată de lumină care-l reprezenta pe Saturn se lăți în toate direcțiile. Iar jumătatea de lună dinainte se rupse în trei segmente distincte.

Primul consta în globul central, sub formă de lună în al doilea pătrar. În jurul lui se afla o panglică de lumină circulară, împărțită în două părți inegale de o bandă întunecată. Panglica se curba în jurul lui Saturn și intra în umbra acestuia.

— Da, domnule, spuse Wess, citind dintr-un material. Planeta Saturn are un diametru de doar

125 de mii de kilometri. De la distanța de o sută cincizeci de milioane de kilometri, s-ar vedea doar ca un punct luminos, dar dacă se iau în considerație și inelele, are aproape un diametru de trei sute de mii de kilometri, o suprafață reflectantă uriașă.

— Ce, credeai că nu știu? sări supărat Bigman.

— Mai mult, continuă Wess fără să-l ia în seamă, de la o sută cincizeci de milioane de kilometri, distanța de 12 000 kilometri dintre Saturn și porțiunea inferioară a inelelor nu poate fi văzută, iar intervalul de 4 000 de kilometri dintre cele două inele, cu atât mai puțin. Linia aceea neagră se numește Diviziunea Cassini, Bigman.

— Ți-am zis o dată că știu, mârâi Bigman. Ascultă, Lucky, individul încearcă să insinueze că eu n-am dat pe la școală. Poate că nu sunt eu prea școlit, dar ăsta n-are ce să mă învețe în materie de spațiu cosmic. Lucky, spune-mi doar un cuvânt și nu-l mai lăsa să se ascundă în spatele tău. O să-l zdrobesc ca pe un gândac.

— Uite, se vede Titan, spuse Lucky.

— Unde? întrebare în cor Bigman și Wess.

— Acolo.

Titan se vedea sub forma unei luni în primul pătrar, cam de mărimea aparentă pe care o avusese înainte, fără mărire, Saturn cu sistemul lui de inele. Se afla aproape de marginea ecranului.

Titan este singurul satelit de mărime apreciabilă din sistemul saturnian. Dar nu mărimea lui îl făcea pe Wess să se uite la el cu curiozitate și pe Bigman cu ură.

Nu mărimea, ci faptul că toți trei erau aproape siguri că Titan era singura lume din Sistemul Solar populată de oameni care nu recunoșteau supremația Pământului. Dintr-o dată, absolut pe neașteptate, se dovedise că este o lume a inamicului.

Iar această... rebeliune adusese pericolul mult mai aproape de Pământ.

— Lucky, când intrăm în sistemul saturnian?

— Bigman, nimeni nu poate să spună unde începe sistemul saturnian. Cei mai mulți consideră că sistemul unei planete include tot spațiul până la cel mai îndepărtat corp care gravitează în jurul corpului principal al sistemului respectiv. După această definiție, ne aflăm încă în afara sistemului saturnian.

— Da, dar siriusienii spun că..., încep Wess.

— Să se ducă în centrul Soarelui, siriusienii ăia! izbucni Bigman, lovindu-și cizmele mânios. Cui îi pasă de ce zic ei?

Și își mai pocni o dată călcâiele cizmelor, de parcă ar fi vrut să-i facă praf pe toți siriusienii aflați în Sistem. Cizmele astea erau cel mai marțian lucru pe care-l purta asupra lui. Culorile lor țipătoare, portocaliu cu negru, într-un design pepit, erau o proclamație spusă în gura mare că posesorul lor se născuse și crescuse între fermele și orașele de sub cupolele marțiene.

Lucky stinse ecranul. Detectorii din coca navei s-au retras, lăsând metalul neted, strălucitor și neîntrerupt de nimic altceva decât proeminența care susținea dispozitivul Agrav și mecanismul de derivă.

— Nu ne putem permite luxul lui “cui îi pasă de ce zic ei”, Bigman, spuse Lucky. În momentul acesta, siriusienii sunt în avantaj. Poate că în cele din urmă îi vom goni din Sistemul Solar, dar în clipa asta nu putem decât să jucăm jocul lor.

Bigman murmură revoltat:

— Suntem în sistemul nostru!

— Normal că suntem, dar Sirius a ocupat o parte din el și, cu excepția unei conferințe interstelare, Pământul nu poate face nimic în problema asta. Doar să declanșeze un război.

Nu mai rămânea nimic de adăugat. Wess se întoarse la comenzile lui, iar Shooting Starr, ajutându-se de un impuls inițial minim și folosindu-se la maxim de gravitația lui Saturn

continuă să plonjeze rapid către regiunile polare ale planetei.

Jos, adânc în lumea saturniană, în ceea ce acum se numea o lume siriusiană, spațiul colcăia de nave siriusiene, aflate la cam optzeci de trilioane de kilometri de planeta natală și la doar un miliard și ceva de kilometri de Pământ. Într-un singur pas gigantic, Sirius acoperise 99,999 la sută din distanța față de Pământ și înființase o bază militară chiar în pragul Pământului.

Dacă li se permitea siriusienilor să rămână acolo, atunci Pământul ar fi coborât la statutul de putere de mâna a doua, aflată la bunul plac al lui Sirius. Iar situația politică interstelară era de așa natură, încât pentru moment gigantica putere militară terestră, toate marile nave de luptă și toate armele nu puteau ajuta cu nimic la rezolvarea situației.

Doar trei oameni, într-o navă mică, la propria lor inițiativă și fără a avea autorizația Pământului, încercau, prin îndemânarea și inteligența lor, să răstoarne situația, știind că dacă erau prinși urmau a fi executați pe loc ca spioni – în propriul lor Sistem Solar, de către invadatorii acelui Sistem Solar – și că Pământul nu va face nici cel mai mic gest spre a-i ajuta.

2. URMĂRIRE

Cu abia o lună în urmă, situația nu prezentase nici un pericol, nimeni nu bănuia absolut nimic. Și dintr-o dată, problema a explodat în fața guvernului terestru. Încet, metodic, Consiliul Științelor a curățat spațiul de cuibul de roboți-spion care pusese atâtea probleme Pământului și posesiunilor lui. Mare parte din această misiune constase în acțiunea lui Lucky Starr de distrugere a bazei dintre zăpezile de pe Io.

Fusese o misiune foarte dificilă, în unele privințe îngrozitoare, pentru că spionajul fusese atât de complet și de eficient, încât aproape că reușise să compromită definitiv eforturile defensive disperate ale Pământului.

Apoi, în momentul în care situația părea să se fi rezolvat, în structura terestră încă în curs de vindecare apăruse o fisură. Hector Conway, Consilier-Şef, îl trezise pe Lucky în plină noapte. Ținuta lui arăta clar că se îmbrăcase în mare grabă, iar părul îi era în neorânduială.

Lucky, mort de somn și căscând, i-a oferit o cafea și i-a spus foarte surprins:

— Mare Galaxie! Unchiule Hector! (Lucky îi spunea așa încă din primele lui clipe de orfan, când Conway și Augustus Henree îi deveniseră tutori). S-a întâmplat ceva cu circuitul videofonic?

— Nu îndrăznesc să mă las în seama videofoanelor, băiete. Suntem în toiul unui balamuc îngrozitor.

— Cum așa?

Lucky pusese întrebarea pe șoptite, dar deja se dezbrăcase până la brâu și începuse să se spele.

În cameră intră și Bigman, căscând și întinzându-se:

— Hei, ce e cu zgomotul ăsta? N-a văzut Marte neam de neamul lui așa balamuc.

Dar, recunoscându-l pe Consilierul-Şef, bătu călcâiele regulamentar.

— Avem necazuri, domnule?

— Am lăsat să ne scape printre degete Agentul X.

— Agentul X? Misteriosul siriusian? Lucky făcu ochii mici, suspicios. Ultima oară când am auzit de el, Consiliul a decis că nu a existat niciodată.

— Asta a fost înainte de afacerea cu roboţii-spion. A fost foarte şiret, Lucky, al naibii de şiret. Un spion care a reuşit să convingă Consiliul că nu există nu poate fi decât foarte şiret. Ar fi trebuit să te pun pe urmele lui, dar se pare că există ceva şi mai urgent. Oricum...

— Da?

— Îţi închipui că toată afacerea cu roboţii spioni înseamnă că trebuie să existe o agenţie centrală de colectare a informaţiilor şi că agenţia respectivă nu-şi poate avea sediul decât pe Pământ. Asta ne-a adus din nou pe urmele Agentului X, iar o posibilitate foarte probabilă este ca rolul respectiv să fi fost jucat de un anume Jack Dorrance de la Acme Air Products, firmă aflată chiar aici, în International City.

— Nu ştiam asta.

— Au mai existat şi alţi candidaţi la “post”. Dar Dorrance a luat o navă particulară şi a părăsit Pământul în mare grabă, printr-una din porţile de urgenţe. Doar norocul chior a făcut să avem un consilier la Astroport, care a făcut ceea ce trebuia şi l-a urmărit. Îndată ce raportul despre plecarea grăbită a rachetei a ajuns la noi, ne-au trebuit doar câteva minute ca să ne dăm seama că Dorrance s-a sustras tuturor controalelor. A trecut printre noi ca prin brânză. Mai sunt câteva detalii care se potrivesc şi... în sfârşit, acesta este Agentul X. Suntem siguri, acum.

— Foarte bine, unchiule Hector. Ce rău mai poate face? A fugit, oricum.

— Acum mai știm un lucru. A luat cu el o capsulă personală, în care știm fără urmă de îndoială că există informații pe care a reușit să le colecteze de la rețeaua de spionaj din Federație. Și mai știm și că foarte probabil nu a apucat să o livreze șefilor lui de pe Sirius. Spațiul știe ce informații are, dar probabil că are informații care ne vor face praf și pulbere întreaga securitate dacă vor ajunge pe Sirius.

— Ai spus că a fost urmărit. Nu a fost prins și adus înapoi?

— Nu. Consilierul-Șef arăta distrus. Crezi că măș mai afla aici dacă ar fi fost prins?

Lucky întrebă brusc:

— Nava pe care a luat-o este echipată pentru salturi?

— Nu, strigă Consilierul-Șef, cu fața tumefiată, netezindu-și o fâșie rebelă de păr argintiu, care parcă se ridicase de groază la auzul ideii de navă echipată pentru saltul hiperspațial.

Lucky râsuflă și el ușurat. Evident, saltul se referă la hiperspațiu și este o deplasare care transportă o navă din spațiul obișnuit, aducând-o într-un punct diferit, aflat la ani-lumină distanță, într-o singură clipă.

Evident, cu o asemenea navă, Agentul X ar fi scăpat de tot.

Conway a continuat cu expunerea situației:

— A lucrat solo; și evadarea lui tot solo a fost. De asta ne-a și scăpat printre degete. Iar nava pe care a luat-o e una de croazieră interplanetară, proiectată să fie pilotată de un singur om.

— ...iar navele echipate cu dispozitiv hiperspațial nu sunt proiectate să fie operate de un singur om. Dar se pot și ele moderniza. Dar, unchiule Hector, nici nu avea nevoie de mai mult decât o navă de croazieră interplanetară.

Lucky terminase spălatul și acum se îmbrăca cu mișcări rapide. Se întoarse brusc spre Bigman.

— De ce mai caști ochii, Bigman? Trage-ți hainele pe tine.

Bigman, aflat pe marginea canapelei, sări în sus, folosindu-se și de elasticitatea acesteia.

— Probabil că-l așteaptă pe undeva prin spațiu o navă siriussiană echipată cu dispozitive hiperspațiale, spuse Lucky.

— Corect. Iar nava lui este una rapidă. Adăugând la viteză și avansul inițial, este foarte probabil să nu-l ajungem și nici să nu mai între în raza de acțiune a armelor noastre. Așa că nu ne mai rămâne decât...

— Shooting Starr. Unchiule Hector, într-o oră am să fiu pe Shooting Starr, iar Bigman va fi cu mine, presupunând că va reuși să-și pună hainele pe el până atunci. Dă-mi localizarea prezentă și cursul navelor de urmărire și datele de identificare ale navei Agentului X și plecăm imediat.

— Foarte bine. Figura lui Conway se mai liniștise. Și nu uita, David – a folosit numele adevărat al lui Lucky, așa cum făcea întotdeauna când era emoționat – promite-mi că o să fii prudent...

— Așa ai vorbit și cu personalul de pe celelalte zece nave de urmărire, unchiule Hector? întrebă Lucky, dar cu o voce moale și afectuoasă.

Bigman tocmai își trăgea una din cizme pe picior, iar pe cealaltă o purta în mână.

— Gata, Lucky? Am pornit?

În ochi avea strălucirea binecunoscută când era rost de vreo acțiune, iar mica lui față neastâmpărată era strâmbată de un rânjet fioros.

— Gata, plecăm, spuse Lucky, ciufulind și mai rău decât era părul ca nisipul al lui Bigman. De cât timp stăm să ruginim de pomană aici, pe Pământ? De șase săptămâni, nu? Ei bine, ce-i prea mult, strică.

— Și-ncă cum! aprobă Bigman vesel, trăgându-și și cealaltă cizmă.

Abia după trecerea de orbita lui Marte au reușit să obțină un contact subbeteric acceptabil cu navele de urmărire, iar asta numai folosind cea mai bună tehnică de acord.

Cel care le-a răspuns a fost consilierul Ben Wessilewsky aflat la bordul T.S.S. Harpoon.

Acesta strigă entuziasmat:

— Lucky! Vii cu noi? Ca lumea!

Fața zâmbitoare îi ocupa întregul ecran, așa că s-a văzut limpede când a făcut cu ochiul.

— Ai ceva spațiu să-l strecoți și pe Bigman într-un colț de ecran? Sau nu-l mai iei cu tine?

— Normal că m-a luat, se repezi Bigman, plonjând între Lucky și transmițător. Crezi că l-ar fi lăsat consilierul Conway pe lunganul ăsta să plece de capul lui, fără mine? Păi cine să aibă grijă de el ca să nu se împiedice în picioarele astea mari?

Lucky îl culese pe Bigman și-l trase la subsuoară, făcându-l pe micuțul marțian să zbiere ca din gură de șarpe.

Lucky spuse calm:

— Wess, se pare că avem o legătură cu paraziți. Ia spune-mi care e poziția navei.

Trezindu-se la viață, Wess i-o dădu, adăugând:

— Se numește Rețeaua Spațiului și e proprietate particulară, cu toate seriile de la vânzare și de producție în perfectă regulă. Probabil că Agentul X a cumpărat-o sub un nume fals și a pregătit-o cu mult timp în urmă pentru o fugă precipitată. E o navă al naibii de faină și probabil că nu s-a oprit din accelerare de atunci și până acum. Rămânem tot mai mult în urma lui.

— Cum stă cu energia?

— Ne-am gândit la asta. Ne-am uitat pe specificațiile producătorului motorului. La viteza cu care își consumă combustibilul, nu poate continua drumul decât dacă oprește motoarele și merge inertial, sau dacă sacrifică manevrabilitatea

o dată ajuns la destinație. Pe asta ne bazăm ca să-l prindem.

— Dar nu s-ar putea să fi avut prudența de a mări puterea și capacitatea de stocare a navei?

— E foarte posibil, răspunse Wess, dar nici așa nu poate s-o țină la nesfârșit într-o accelerație. Ce mă îngrijorează cel mai mult pe mine este că s-ar putea să se sustragă detectoarelor noastre de masă, folosindu-se de asteroizi. Dacă scapă în centura de asteroizi, l-am pierdut.

Lucky cunoștea trucul. Dacă plasezi între tine și urmăritori un asteroid, detectorul de masă al urmăritorilor va descoperi asteroidul, nu nava ta. Dacă apare un al doilea asteroid, nava se ascunde și după acesta, în vreme ce instrumentele urmăritorului încă încearcă să vadă ce e cu primul bolovan.

— Se mișcă prea repede ca să poată face manevra, spuse Lucky. Ar trebui să decelereze cam o jumătate de zi.

— Ar fi nevoie de un miracol, recunosc Wess cinstit. Dar să nu uităm că tot un miracol ne-a pus pe urmele lui. Eu mă aștept, sincer, la un miracol compensator care să anuleze avantajul nostru.

— Păi care a fost primul miracol? Șeful a spus ceva de o blocare de urgență.

— Corect.

Nu i-a luat mult lui Wess să istorisească tot. Dorrance, sau Agentul X (Wess folosea ambele apelative) reușise să se sustragă supravegherii, folosind un instrument care a distorsionat undele-spion și le-a făcut inutilizabile. (Instrumentul fusese descoperit, dar carbonizat, și nu se putea spune despre el nici măcar dacă a fost produs pe Sirius sau nu.) Reușise să ajungă fără probleme la nava lui pregătită pentru evadare, Rețeaua spațiului. Era gata să decoleze, avea micro-reactorul protonic pornit, motorul și comenzile verificate, spațiu liber deasupra capului, totul era perfect. Apoi, dintr-o dată, o navă de transport

avariată, lovită de un meteorit, incapabilă de contacte radio bilaterale, apare din senin în atmosferă și cere pistă de urgență.

A fost inițiată o procedură de urgență, iar toate navele din astroport au fost obligate să rămână la sol. În asemenea situații, orice navă care intenționează să decoleze și nu a început deja deplasarea trebuie să abandoneze secvența de decolare.

Rețeaua spațiului ar fi trebuit să abandoneze decolarea, dar nu a abandonat-o. Lucky Starr înțelegea perfect ce sentimente l-au încercat pe Agentul X. Avea în mâinile lui cea mai vitală informație din Sistemul Solar și fiecare secundă conta imens. Acum chiar făcuse primii pași spre deconspirare și nu mai avea mult până să-i apară Consiliul pe urme. Dacă abandona decolarea, asta însemna să aștepte un timp nedeterminat până ce transportorul ajungea la pistă, până aceasta era inundată și apoi eliberată încet încet de ambulanțe. Apoi, când spațiul era din nou liber, trebuia să încălzească din nou microreactorul și să treacă din nou prin secvența de verificare. Nu-și putea permite o asemenea întârziere.

Așa că a pornit jeturile de propulsie și dus a fost.

Chiar și așa, Agentul X ar fi putut scăpa. A sunat alarma, iar poliția Astroportului s-a pus cu mesaje de avertisment pe Rețeaua spațiului, dar cel care a luat primele măsuri concrete a fost consilierul Wessilewsky, care se afla la Centrul Spațial într-o misiune de rutină. El cunoștea amănunte despre cazul Agentului X, iar o navă pornită ca din pușcă, cu motoarele la maxim, i-a sunat a acțiune disperată și s-a gândit imediat la spion. A fost cea mai riscată presupunere din viața lui, dar a intrat în acțiune.

Susținut de autoritatea Consiliului Științelor (care depășea orice autoritate oficială, cu excepția unui ordin direct din partea președintelui

Federației Terestre), el a ordonat navelor din Garda Spațială să decoleze, a contactat sediul Consiliului și apoi a urcat la bordul lui T.S.S. Harpoon, pentru a coordona urmărirea. Deja se afla în spațiu de mai multe ore când Consiliul a reușit să înțeleagă global faptele. Iar lui Wess i-a venit confirmarea că într-adevăr îl urmărește pe Agentul X și că în curând alte nave i se vor alătura.

Lucky ascultă cu seriozitate maximă și spuse:

— Ai avut o șansă și ai reușit s-o fructifici. Ai făcut exact ce trebuia să faci, Wess. Bine lucrat.

Wess zâmbi fericit. În mod tradițional, consilierii evită publicitatea și capcanele celebrității, dar aprobarea unuia dintre colegii din Consiliu este un lucru foarte dorit.

Lucky continuă.

— Merg mai departe. Ordonă uneia dintre navele tale să păstreze contactul masic cu mine.

Întrerupse contactul vizual, iar mâinile lui puternice și frumos formate acoperiră ca într-o mângâiere comenzile navei lui, Shooting Starr, care era, din multe puncte de vedere, cea mai bună navă din spațiul interplanetar.

Shooting Starr avea cele mai puternice microreactoare protonice din câte puteau fi introduse într-o navă de mărimea ei; erau reactoare suficient de puternice pentru a accelera un crucișător de luptă până la viteza de croazieră. Erau reactoare aproape suficient de puternice ca să producă și saltul în hiperspațiu. Nava avea un propulsor ionic, care anihila aproape toate efectele accelerației, acționând simultan asupra tuturor atomilor de la bordul navei, inclusiv a acelor din corpurile lui Lucky și Bigman. Avea chiar și un Agrav, un dispozitiv foarte nou, încă experimental, care-i permitea să manevreze liber în câmpurile gravitaționale intense ale planetelor mari.

Iar acum motoarele puternice ale lui Shooting Starr torceau la o frecvență mare, abia auzite, iar Lucky simțea o ușoară presiune dată de accelerația

inertțială pe care propulsorul ionic nu o putea anihila în întregime. Nava se îndrepta spre imensitatea Sistemului Solar exterior, mai repede și mai repede...

Agentul X își menținea avansul. Shooting Starr recupera mult prea încet decalajul. Iar cu grosul centurii de asteroizi aflat mult în spatele lor, Lucky era îngrijorat:

— Bigman, mie nu-mi miroase deloc a bine.

Bigman părea surprins de pesimismul lui.

— Lucky, îl prindem noi.

— Mă refeream la destinația lui. Eram sigur că îl așteaptă o navă-mamă, ca să-l culeagă și să facă cu el saltul. Dar o asemenea navă sau este foarte depărtată de planul eclipticii, sau este ascunsă în centura de asteroizi. Doar în unul din aceste două cazuri nu poate fi detectată. Și totuși, Agentul X rămâne în planul eclipticii și depășește centura de asteroizi.

— Poate că vrea să ne fenteze, înainte să o cotească spre nava-mamă.

— Poate, spuse Lucky, gânditor. Sau poate siriusienii au o bază în zona planetelor exterioare.

— Haida-hai, Lucky, rânji aproape batjocoritor micul marțian. Cum, domnule, chiar sub nasul nostru?

— Uneori e greu să vezi sub propriul nas. Iar cursul lui este direct spre Saturn.

Bigman a verificat și el calculele computerelor, care urmăreau constant zborul celui alt.

— Ascultă, Lucky, după câte văd, individul este pe o traiectorie balistică. Nu s-a mai atins de motoare în ultimele treizeci de milioane de kilometri. Poate că nu mai are combustibil.

— Sau poate că face economie pentru manevre în sistemul lui Saturn. Acolo e o gravitație cu năbădăi, după cum știi. Cel puțin, sper că face economie pentru manevre. Galaxie mare, cât sper...!

Figura subțirică, frumoasă a lui Lucky era serioasă, iar buzele strânse.

Bigman se uita la el surprins:

— Lucky, ce nisipurile marțiene vrei să zici?

— Vreau să zic că dacă există o bază siriusiană în sistemul de sateliți al lui Saturn, avem nevoie de Agentul X ca să ne conducă până acolo. Saturn are un satelit uriaș și opt mari, plus câteva zeci de sateliți mici. Ne-ar fi de mare ajutor s-o găsim precis.

Bigman se încruntă.

— Păi tipul n-o să fie atât de nebun să ne ducă direct acolo...

— ... și nici să ne lase să-l prindem. Bigman, calculează-i cursul până la punctul de intersecție cu orbita lui Saturn.

Bigman se conformă, punând calculatorul la muncă preț de câteva secunde.

— Acum, te rog să-mi spui care e poziția lui Saturn la momentul intersecției. Cât de departe va fi Saturn de nava Agentului X?

Urmă o scurtă pauză, necesară pentru obținerea elementelor orbitei lui Saturn din efemeride, apoi Bigman introduse în calculator toți parametrii. După câteva secunde de calcule, Bigman se ridică în picioare, alarmat.

— Lucky! Nisipuri marțiene!

Lucky nu mai avea nevoie de detalii.

— Presupun că Agentul X s-ar putea să se fi decis asupra unei căi de evitare a deconspirării bazei siriusiene. Dacă va continua exact cursul balistic actual, se va ciocni cu Saturn însuși. Asta va însemna moarte sigură.

3. MOARTE PRINTRE INELE

În orele care au urmat, nu a mai încăput nici o îndoială. Chiar și navele Gărzii Spațiale, aflate mult în urma lui Shooting Starr, prea depărtate ca să obțină o traiectorie foarte precisă cu detectoarele lor masice, înțeleseră adevărul.

Consilierul Wessilewsky l-a contactat pe Lucky Starr.

— Pe Spațiu, Lucky! Unde merge omul?

— Se pare că spre Saturn, îi răspunse Lucky.

— Crezi că-l așteaptă o navă chiar pe Saturn? Știu că are mii de kilometri de atmosferă, la presiuni de milioane de tone, iar fără motoare Agrav n-ar putea... Lucky! Crezi că ar putea să aibă motoare Agrav și incinte cu câmpuri de forță?

— Cred că s-ar putea să vrea pur și simplu să se prăbușească pe Saturn, ca să ne împiedice să-l prindem.

— Dacă e așa doritor să moară, spuse Wess încăpățânat, de ce nu se întoarce să lupte, de ce nu ne forțează să-l distrugem, poate ia cu el și vreo doi dintre noi?

— Da, spuse Lucky, sau de ce nu-și scurtcircuitează motoarele, depășind Saturn cu sute de milioane de kilometri? La urma urmei, ceea ce mă îngrijorează pe mine este că vrea cu tot înadinsul să ne atragă atenția asupra lui Saturn.

Lucky căzu într-o lungă tăcere meditativă, întreruptă de intervenția lui Wess:

— Lucky, poți să-l oprești? Noi suntem mult prea departe.

Din locul lui de la panoul de comandă, Bigman strigă:

— Nisipuri marțiene, Wess, dacă dăm drumul la propulsorul ionic, ca să-l prindem, o să avem o

viteză prea mare ca să mai putem manevra în câmpul lui Saturn.

— Atunci faceți ceva!

— Spațiule, asta da, comandă inteligentă, izbucni Bigman. Nu știu ce ne făceam fără tine. Faceți ceva!

— Am să fac ceva, Wess. Păstrează cursul.

Întrerupse contactul și se întoarse spre Bigman.

— Ne-a răspuns la semnale până acum, Bigman?

— Nici un cuvântel.

— Lasă asta acum și concentrează-te asupra fasciculelor lui de comunicații.

— Nu cred să folosească vreunul, Lucky.

— S-ar putea să-l folosească în ultima clipă. S-ar putea să se decidă să riște, dacă are ceva de spus. Între timp, dăm peste el.

— Cum?

— Cu o rachetă. O rachetuță cât o aluniță.

Era rândul lui să se aplece asupra computerului. Câtă vreme Rețeaua spațiului se deplasa gravitațional, nu era nevoie de prea multe calcule ca să direcționezi o sferă, să-i dai impulsul inițial necesar pentru a lovi o navă în zbor.

Lucky pregăti micul proiectil. Acesta nu era proiectat să explodeze. Nu avea nevoie. Avea un diametru de o jumătate de centimetru, dar energia dată de micropila protonică îi putea imprima o viteză de aproape o mie de kilometri pe secundă. Nimic în spațiu nu putea diminua prea tare o asemenea viteză, iar proiectilul ar fi trecut prin coca Rețelei spațiului ca prin brânză.

Dar nu asta urmărea Lucky. Proiectilul era suficient de mare pentru a fi detectat gravitic. Rețeaua spațiului ar fi corectat automat cursul pentru a evita coliziunea și ar fi ieșit de pe traiectoria directă spre Saturn. Timpul pierdut de Agentul X pentru a reveni la vechiul curs îi va permite lui Shooting Starr să se folosească de ghearele magnetice.

Șansele de reușită păreau mici, chiar infime, dar nu puteau face altceva.

Lucky atinse un contact. Proiectilul ieși ca din pușcă, ca un fulger în tăcere, iar acele detectorului de masă al navei săriră, liniștindu-se foarte repede, pe măsură ce proiectilul se depărta.

Lucky se lăsă pe spate. Proiectilului îi erau necesare aproape două ore pentru contact (sau aproape-contact). Îi trecu prin cap că de fapt Agentul X a rămas complet fără propulsie, că reacția automată a navei de schimbare a cursului nu va putea intra în funcțiune, iar proiectilul va penetra prin carcasă, va distruge probabil nava și, oricum, cursul gravitațional va rămâne neschimbat, direct spre Saturn.

Respinse ideea aproape pe loc. Ar fi incredibil ca Agentul X să rămână fără urmă de propulsie într-un moment în care nava lui se află pe un curs de coliziune. Era mult mai probabil să-i fi rămas suficient combustibil.

Orele de așteptare îl omorau. Până și Hector Conway, aflat departe, pe Pământ, devenise tot mai neliniștit cu fiecare buletin informativ, așa că s-a decis să inițieze un contact subteric direct.

— Unde crezi că ar putea fi baza siriusiană în sistemul lui Saturn? întrebă el îngrijorat.

— Dacă există una, începu Lucky prudent, dacă Agentul X nu comite un efort uriaș de a ne duce pe o pistă greșită, aş zice că cea mai evidentă alegere este Titan. Este satelitul cu adevărat uriaș al lui Saturn, are o masă de trei ori mai mare decât Luna noastră și o suprafață de două ori mai mare. Dacă sirusienii au săpat solul, încercând să facă o bază puternică, ar însemna că fac asta de mult timp.

— E greu de crezut că au făcut așa ceva. Ar fi practic o acțiune de război.

— Poate, unchiule Hector, dar nu uita că nu a trecut mult de când au încercat să înființeze o bază pe Ganymede.

Bigman întrerupse convorbirea:

— Lucky, a mișcat!

— Cine a mișcat? Întrebă surprins Lucky.

— Rețeaua spațiului. Tipul, siriusianul.

— Unchiule Hector, te contactez mai târziu, spuse Lucky, grăbit, și întrerupse contactul. Apoi, spre Bigman: Dar cum de s-a mișcat, Bigman? Nu avea cum să detecteze încă proiectilul nostru.

— Uită-te și convinge-te cu ochii tăi, Lucky. Eu îți zic că a luat-o pe altă traiectorie.

Dintr-o mișcare, Lucky ajunse la detectoarele de masă ale lui Shooting Starr. Acestea erau fixate pe traiectoria navei urmărite. Punctul care reprezenta masa detectată închipuia o mică stea pe ecran.

Dar steluța aceea chiar se deplasa. Devenise un segment.

Vocea lui Lucky căpătă intensitate:

— Galaxie mare, normal! Acum înțeleg totul. Cum am putut să cred că datoria lui principală e să scape de capturare? Bigman...

— Sigur, Lucky, sunt aici. Dar ce s-a întâmplat? Micul marțian era pregătit pentru orice.

— Scapă de noi prin manevre. Acum trebuie să-l distrugem, chiar dacă asta înseamnă să ne prăbușim noi înșine pe Saturn.

Pentru prima oară de la schimbarea propulsiei ionice, cu un an înainte, Lucky a adăugat și impulsul de urgență la propulsia principală. În vreme ce și ultima fărâmbă de putere se scurgea în motoare, erau presați în scaune, iar nava vibra.

Bigman se lupta să respire.

— Explică-mi totuși, Lucky.

— Nu Saturn îl interesează, Bigman. S-a folosit de adaosul energetic al câmpului gravitațional ca să păstreze avansul față de noi. Acum ocolește planeta și încearcă să intre pe o orbită. Ceea ce îl interesează sunt inelele. Inelele lui Saturn.

Figura tânărului consilier era marcată de tensiune.

— Urmărește-i comunicațiile, Bigman. Va fi nevoit să vorbească. Acum sau niciodată.

Bigman se aplecă asupra analizatorului lui de undă, în vreme ce inima i-o luase razna. Dar nimic pe lumea asta nu-l putea face să înțeleagă de ce inelele lui Saturn îl tulburau atât de rău pe Lucky.

Proiectilul lui Shooting Starr trecu foarte departe de țintă, la câteva zeci de mii de kilometri. Dar de acum proiectilul era Shooting Starr însăși, intrată pe o traiectorie de coliziune. Dar și ea avea să rateze ținta.

Lucky gemu, resemnat:

— N-o să reușim niciodată. Nu avem destul loc de manevră.

Saturn se profila gigantic pe cer deja, cu inelele ca o tăietură subțire pe fața planetei. Globul galben al lui Saturn era aproape plin. Shooting Starr plonja spre el direct dinspre Soare.

Brusc, Bigman răbufni:

— Al dracului tip! Lucky, vrea să se piardă în inele. Acum înțeleg ce te-a apucat cu inelele astea.

A început să lucreze furios la detectorul de masă, dar nu avea nici o șansă. Îndată ce se focaliza asupra unei porțiuni din inele, fiecare dintre nenumăratele mase solide care le compuneau forma proprie sa steluță pe ecran. Ecranul detectorului se înălbise cu totul, iar Rețeaua spațiului dispăruse.

Lucky clătină din cap:

— Problema se poate rezolva. Acum suntem destul de aproape pentru contactul vizual. Altceva mă neliniștește și sunt sigur că va apărea.

Palid și concentrat, Lucky mărise la maxim grosimentul telescopului optic. Rețeaua spațiului se vedea ca un cilindru mititel din metal, atenuat dar nu ascuns de materialul inelelor. Particulele individuale din inele nu erau mai mari decât niște grăunți de nisip și se vedeau ca niște mici scânteii, pentru că reflectau lumina îndepărtatului Soare.

— Lucky, spuse Bigman, am fascicul de comunicații! Nu... stai! Ba da, am!

În cabina de control se auzea o voce ezitantă, tremurătoare, acoperită de zgomote, distorsionată. Degetele agile ale lui Bigman lucrau febril la decodificatoare și filtre, încercând să prindă cât mai multe din caracteristicile necunoscutului sistem de codificare siriusian.

Cuvintele mureau și apoi reveneau. În cabină era o liniște de mormânt, tulburată doar de fâșâitul slab al înregistratorului care prindea absolut orice semnal venea.

— ... nici... aici (Pauză, în care Bigman s-a luptat eroic cu detectorii lui)... în urmărire și... n-am putut... trebuie transm.....lele lui Saturn,... ită normală,... ja lansată,... urmăriți... coordonatele sunt...

În acel moment, totul s-a întrerupt: și vocea, și paraziții, tot.

— Pe nisipurile din Marte, a explodat ceva! a strigat Bigman.

— Nu la noi, spuse calm Lucky. Este Rețeaua spațiului.

Văzuse totul, la două secunde după întreruperea transmisiunii. Transmisiunile subterice sunt practic instantanee, în timp ce viteza cu care lumina îi adusese imaginea dezastrului nu putea depăși trei sute de mii de kilometri pe secundă.

Luminii i-au trebuit două secunde ca să ajungă la ecranul lui Lucky. El a văzut partea din spate a Rețelei spațiului devenind roșie-incandescentă și apoi desfăcându-se precum petalele unei flori metalice.

Bigman prinse ultima parte a dezastrului, după care el și Lucky așteptară ca radiația să răcească întregul spectacol.

Lucky clătină din cap.

— Atât de aproape de inele, chiar dacă nu te afli în corpul lor principal, ai destulă materie împrăștiată. Poate că nu a mai avut suficientă energie ca să devieze nava de la ciocnirea cu unul din aceste fragmente. Sau poate că au venit spre el

două fragmente în același timp, din două direcții diferite. În orice caz, a fost un om viteaz și un inamic iscusit.

— Nu m-am prins, Lucky. Ce voia să facă?

— Nu înțelegi nici acum? Pentru el era important să nu cadă în mâinile noastre, dar nu era suficient să moară. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai dinainte. Cel mai important pentru el era ca informațiile furate să ajungă pe Sirius. Nu a îndrăznit să trimită un mesaj subteric cu mii de cuvinte de informație, pentru că știa că este urmărit și că navele urmăritoare pot să bruieze transmisia. A fost nevoit să se mulțumească să transmită informațiile esențiale și să aibă grijă să plaseze capsula undeva la îndemâna siriusienilor.

— Și cum putea face asta?

— Ce am prins din transmisia lui conține și cuvintele „...ită normală”, probabil “orbită normală” și “...ja lansată”, adică “deja lansată”.

Bigman îl prinse zdravăn pe Lucky de încheieturile mâinilor.

— A lansat capsula în inele, așa-i, Lucky? O să fie ca o pietricică între cvadratioane de alte pietricele, sau ca un fir de nisip pe Lună, sau ca o picătură de apă într-un ocean.

— Sau, mai rău, ca una din pietricelele inelelor lui Saturn, ceea ce e cel mai rău. Evident, a fost distrus înainte să poată da coordonatele orbitei alese pentru capsulă, așa că noi și siriusienii pornim de pe poziții egale în căutarea ei. Așa că sugerez să începem pe loc căutarea, fără întârziere.

— Să începem să căutăm? Acum?

— Chiar acum! Dacă era gata să transmită coordonatele, înseamnă că știa că siriusienii sunt aproape... ia legătura cu navele, Bigman, și dă-le ultimele informații.

Bigman se întoarse către transmițător, dar nu apucă să-l atingă. Butonul de recepție strălucea: unde receptate. Radio! Comunicații eterice obișnuite! Era clar că în apropiere se află cineva,

în mod sigur în sistemul lui Saturn. Mai mult, era cineva care nu avea nici cea mai mică intenție să păstreze anonimatul, pentru că undele radio, spre deosebire de transmisia subterică, sunt extrem de simplu de goniometrat.

Lucky se încruntă:

— Treci pe recepție, Bigman.

Vocea care se auzea avea un accent ușor, cu lărgirea vocalelor și ascuțirea consoanelor. Era o voce siriusiană.

Aceasta spunea:

— ... identificați înainte de a fi obligați să vă remorcăm și să vă arestăm. Aveți paisprezece minute ca să confirmați recepția.

Urmă o pauză de un minut:

— Prin autoritatea Corpului Central, vi se ordonă să vă identificați înainte de a fi obligați să vă remorcăm și să vă arestăm. Aveți treisprezece minute ca să confirmați recepția.

Lucky răspunse cu răceală:

— Recepție confirmată. Aici este Shooting Starr, din Federația Terestră, care orbitează pașnic în volumul spațial al Federației Terestre. Nici o autoritate nu există în acest spațiu, în afara celei a Federației.

Urmă o secundă sau două de liniște (undele radio călătoresc doar cu viteza luminii), după care vocea reveni:

— Autoritatea Federației Terestre nu este recunoscută într-o planetă colonizată de popoarele lui Sirius.

— Și care ar fi planeta aceasta? întrebă Lucky.

— Sistemul nelocuit al lui Saturn a fost luat în posesiune în numele guvernului nostru, în virtutea legii interstelare, care oferă orice planetă nelocuită celor care o colonizează.

— Nu se referă la planete nelocuite, ci la sisteme stelare nelocuite.

Nici un răspuns. Apoi vocea continuă placid:

— Vă aflați în limitele sistemului lui Saturn și vi se cere să plecați imediat. Orice întârziere în accelerare va duce la arestarea voastră. Orice alte nave ale Federației Terestre care vor intra în teritoriul nostru vor fi capturate fără avertismente suplimentare. Accelerația voastră de ieșire din sistemul lui Saturn trebuie să înceapă în cel mult opt minute. În caz contrar, vom lua măsuri.

Bigman, cu fața luminată de ceva ce numai pioșenie nu se putea numi, șopti:

— Hai să le-o tragem, Lucky. Să le arătăm că Shooter poate să lupte cu alde ăștia.

Dar Lucky nu-i răspunse nimic. Vorbi în transmițător:

— Declarația voastră a fost înregistrată. Nu acceptăm autoritatea siriusiană, dar alegem, prin propria voință, să plecăm, ceea ce vom și face fără întârziere.

Și întrerupse legătura.

Bigman era alb de furie.

— Pe nisipurile marțiene, Lucky! Ai de gând să dai bir cu fugiții în fața unei mâini de siriusieni! Lăsăm capsula aia în inelele lui Saturn, ca s-o poată culege siriusienii?

— În clipa asta, Bigman, suntem nevoiți să plecăm, răspunse Lucky.

Avea capul plecat și figura albă și tensionată, dar în ochii lui era ceva care nu se prea potrivea cu un om care se retrage. Orice, numai asta nu...

4. ÎNTRE JUPITER ȘI SATURN

Ofițerul cel mai înalt în grad din formația de urmărire (evident, cu excepția consilierului Wessilewsky) era căpitanul Myron Bernold. Acesta avea patru trese, deși nu trecuse de cincizeci de ani, și prezenta fizicul unui bărbat mai tânăr cu zece ani. Părul începuse să ia culoarea argintului, dar sprâncenele posedau încă părul negru inițial, iar bărbia rasă la sânge avea luciri albastrii.

El se uita la mult mai tânărul Lucky Starr cu un nedisimulat dispreț.

— Și ați dat înapoi?

Shooting Starr, în drumul spre Soare, se întâlnise cu navele escadrilei aproximativ la distanța dintre orbitele lui Jupiter și Saturn. Lucky “urcase” la bordul navei principale.

Acum îi vorbea calm șefului:

— Am făcut ceea ce era necesar să fac.

— Când inamicul îți invadează sistemul, casa ta, retragerea nu este niciodată necesară. Poate că vă ștergeau din volumul spațiului, dar ați fi avut timp să ne avertizați și am fi venit să lămurim situația.

— Și cam câtă energie mai aveți în micropile, domnule căpitan?

Căpitanul roși.

— Nici dispariția noastră din spațiu n-ar fi însemnat nimic. Am fi avut și noi timp, la rândul nostru, să transmitem un avertisment la bază.

— Și să începeți un război!

— Ei au început războiul. Siriusienii... Intenția mea este să mă deplasez spre Saturn și să pornesc un atac.

Figura lunguiață a lui Lucky căpătă aspecte dure. Era mai înalt decât căpitanul, iar privirea lui

rece nu-l slăbea o clipă.

— În calitate de consilier cu drepturi depline în Consiliul Științelor am un rang superior dumneavoastră, domnule căpitan, și știți asta. Nu dau ordine de atac. Ordinele mele sunt să vă întoarceți pe Pământ.

— Mai degrabă aș...

Căpitanul era în vădită luptă cu propriul temperament. Strângea pumnii ca să nu izbucnească.

— Pot să întreb asupra motivului ordinului, domnule? vorbi el, cu voce gătită, accentuând ironic “domnule”. Sunteți bun să explicați excelentul motiv pe care nu mă îndoiesc că îl aveți? Raționamentul meu se bazează pe mica tradiție pe care se întâmplă să o aibă Flota. Este, domnule, o tradiție: flota nu se retrage.

— Dacă doriți motivele mele, domnule căpitan, luați loc și vi le voi expune. Și să nu-mi spuneți că flota nu se retrage. Retragera face parte din manevrele de luptă pe timp de război, iar un ofițer comandant care ar prefera să-și vadă navele distruse mai degrabă decât să se retragă nu are ce căuta la comandă. Cred că vorbiți sub imperiul furiei. Deci, domnule căpitan, sunteți pregătit să porniți un război?

— Iar eu vă spun că războiul a început deja. Au invadat Federația Terestră.

— Nu tocmai. Au ocupat o planetă neocupată. Problema este, domnule căpitan, că saltul prin hyperspațiu a făcut călătoria interstelară foarte simplă, astfel încât pământenii au putut coloniza planetele altor stele chiar înainte de a coloniza părțile mai îndepărtate ale propriului nostru Sistem Solar.

— Tereștrii au pus primii piciorul pe Titan. Asta a fost în anul...

— Știu și eu ce a făcut James Francis Hogg. A pus piciorul și pe Oberon, satelitul lui Uranus. Dar ceea ce a făcut el se numește explorare, nu

colonizare. Sistemul lui Saturn a fost lăsat nelocuit, iar o lume neocupată aparține primului grup care o colonizează.

— Dacă, spuse căpitanul, apăsând cuvintele, acea planetă sau sistem planetar aparține unui sistem stelar neocupat. Nu este cazul lui Saturn, trebuie să recunoașteți asta. Face parte din Sistemul Solar, care, fir-ar al dracului de spațiu, e locuit, din câte știu.

— Este adevărat, dar nu cred că există vreun acord oficial în privința asta. Se poate considera, din unele puncte de vedere, că Sirius are tot dreptul să ocupe Saturn.

Căpitanul lovi cu pumnul în genunchi.

— Nu-mi pasă ce spun avocații spațiului. Saturn e al nostru și orice pământean căruia îi curge sânge în vine va fi de acord cu mine. Îi zburăm de nu se văd. Legea or s-o facă armele noastre.

— Exact asta așteaptă sirusienii să facem!

— Atunci să le dăm ce vor să primească!

— ... și vom fi acuzați de agresiune. Domnule căpitan, între stele se găsesc cincizeci de lumi, care nu au uitat nici o clipă că au fost coloniile noastre. Le-am oferit libertatea fără războaie, dar asta au uitat. Ceea ce nu au uitat este că încă suntem cea mai populată și mai avansată dintre lumi. Dacă Sirius strigă ca din gură de șarpe că am comis o agresiune neprovocată, lumile exterioare se vor uni împotriva noastră. Exact de asta încearcă ei să ne provoace să atacăm, și exact de asta am refuzat eu invitația și am plecat.

Căpitanul își mușcă buza. Se pregătea să răspundă, dar Lucky continuă:

— Pe de altă parte, dacă nu facem nimic, putem să-i acuzăm pe sirusieni de agresiune și vom împărți opinia publică din celelalte lumi exterioare. Putem exploata momentul pentru a le aduce de partea noastră.

— Lumile exterioare de partea noastră?

— De ce nu? Toate sistemele stelare existente au sute de lumi neocupate de toate mărimile. În mod sigur, nimeni nu vrea un precedent care să permită unui sistem să înființeze baze militare în oricare alt sistem. Singurul pericol este ca noi să le obligăm să se grăbească să se coalizeze împotriva noastră. Nu trebuie în nici un caz să pară că bătrânul Pământ își aruncă forțele împotriva fostelor lui colonii.

Căpitanul se ridică din scaunul lui și luă poziție de drepti.

— Vă rog să repetați ordinele, spuse el.

— Ați înțeles motivele pentru care am ales retragerea? întrebă Lucky.

— Da. Vă rog să-mi dați ordinele.

— Foarte bine. Vă ordon să predați capsula pe care v-o înmânez acum direct Consilierului-Şef Hector Conway. Nu veți discuta ceea ce s-a întâmplat în timpul acestei urmăriri cu nimeni altcineva, nici prin transmisiuni subterice, nici prin alte metode de comunicații. Nu veți întreprinde nici o acțiune ostilă, repet, nici una, la adresa forțelor siriusiene, cu excepția situației în care veți fi atacați direct. Dacă nu vă veți supune și veți căuta întâlnirea cu aceste forțe, voi avea grijă să fiți trimis în fața Curții Marțiale. M-am făcut înțeles?

Căpitanul rămânea în fața lui, înlemnit. Buzele i se mișcau de parcă ar fi fost sculptate din lemn și prost articulate.

— Domnule, cu tot respectul datorat, n-ar fi posibil ca domnul consilier să preia comanda navelor mele și să predea mesajul în persoană?

Lucky Starr ridică din umeri și spuse:

— Domnule căpitan, sunteți foarte încăpățânat și chiar vă admir pentru asta. Există momente ale bătăliei în care acest tip de încăpățânare este de mare folos... Dar mie îmi este imposibil să predau personal mesajul, pentru că intenția mea este să mă

întorc la Shooting Starr și să pornesc din nou spre Saturn.

Rigiditatea militară a căpitanului se topi pe loc:

— Poftim? Pe spațiu, ce ați spus?

— Credeam că am fost foarte limpede, domnule căpitan. Am lăsat acolo o treabă neterminată. Prima mea grijă a fost să mă asigur că Pământul este avertizat asupra teribilei amenințări care planează asupra lui. Dacă dumneavoastră veți avea grijă ca acest avertisment să ajungă unde trebuie, eu pot să mă întorc unde îmi e locul: în sistemul lui Saturn.

Căpitanul zâmbea cu gura până la urechi:

— Ei, asta e altceva. Mi-ar face plăcere să vă însoțesc.

— Sunt convins, domnule căpitan. Cred că cel mai greu lucru este pentru dumneavoastră să nu luați parte la o misiune grea, pentru că sunt convins că sunteți obișnuit cu misiunile grele. Acum, însă, doresc ca fiecare dintre navele dumneavoastră să transfere o parte din energie în micropilele lui Shooting Starr. Mai există și alte provizii de care am nevoie de la dumneavoastră.

— Tot ce aveți de făcut e să cereți.

— Foarte bine. Mă voi întoarce la navă. Îi voi cere consilierului Wessilewsky să mă însoțească în misiune.

Dădu mâna scurt cu căpitanul, care acum devenise pe deplin prietenos, apoi consilierul Wessilewsky i se alătură. Porniră prin tubul inter-nave care șerpuia între nava-comandant și Shooting Starr.

Tubul inter-nave era întins aproape de lungimea lui maximă. Le luă câteva minute să-l parcurgă cu totul. Tubul era lipsit de aer, dar cei doi consilieri puteau să păstreze cu ușurință contactul, deși erau în costume spațiale, pentru că undele sonore călătoreau prin metal, ajungând la urechi cu scârțâituri, dar și destul de distincte. La urma urmei, nici o formă de comunicație nu e mai

discretă decât undele sonore pe o distanță mică. De aceea, Lucky se simți foarte sigur și începu discuția cu celălalt consilier.

Spre sfârșit, Wess, schimbând ușor subiectul, spuse:

— Ascultă, Lucky, dacă siriusienii vor să ne facă necazuri, de ce te-au lăsat să pleci? De ce nu te-au hărțuit, de ce nu te-au făcut să te întorci și să lupti?

— În chestiunea asta, Wess, ascultă înregistrarea cu ce a avut de spus nava siriusiană. Cuvintele au o anume duritate; nu au amenințat cu forța, doar cu remorcarea magnetică. Sunt convins că era o navă condusă de roboți.

— Roboți!

Ochii lui Wess s-au mărit de să-i iasă din orbite.

— Da. Gândește-te și tu ce ar fi pe Pământ dacă speculația asta se află mai departe. Pământenilor le e absurd de frică de roboți. Dar adevărul este că aceste nave pilotate de roboți nu ar fi făcut nici un rău unei nave pilotate de un om. Prima Lege a Roboticii – aceea că nici un robot nu are voie să facă rău unei ființe umane – ar fi împiedicat acest atac. Exact asta ar fi amplificat pericolul. Dacă aș fi atacat, așa cum s-ar fi așteptat, siriusienii ar fi declarat că am declanșat un atac criminal, neprovocat, asupra unor nave lipsite de apărare. Iar lumile exterioare apreciază realizările roboticii, spre deosebire de Pământ. Nu, Wess, singurul mod în care îi puteam păcăli a fost să plec și exact asta am făcut.

O dată terminate aceste cuvinte, se aflau la ecluza spațială a lui Shooting Starr.

Acolo îi aștepta Bigman, cu obișnuitul lui zâmbet de ușurare după întoarcerea lui Lucky, chiar și după cele mai scurte despărțiri.

— Hei, spuse el. Ia te uită! Cum, domnule, n-ai căzut din tubul inter-nave? Dar... ce caută Wess aici?

— Vine cu noi, Bigman.

Micul marțian părea neliniștit.

— Pentru ce? Nava asta e de două persoane.

— O să ne descurcăm cu un oaspete temporar. Acum ar trebui să punem la punct transferul de energie de la celelalte nave și să primim echipamente prin tub. După aceea, plecăm imediat.

Vocea lui Lucky era fermă, iar schimbarea de subiect nu mai lăsa loc de replică. Bigman cunoștea prea bine toate acestea ca să mai argumenteze ceva.

Dar nu s-a abținut să murmure: “Normal”. Trecu spre puntea motoarelor, după ce se strâmbă în direcția consilierului Wessilewsky.

— Ce-l roade, domnule? a vorbit Wess. N-am zis nici un cuvânt despre înălțimea lui.

— Trebuie să-l înțelegi pe individul ăsta mic, îi răspunse Lucky. Oficial, nu e consilier, deși practic are toate atributele unuia. Dar el e singurul care nu înțelege lucrul ăsta. Oricum, crede că o să formăm o bisericuță și o să-l izolăm, noi fiind consilieri, iar el nu. Crede că o să avem micile noastre secrete față de el.

Wess înclină din cap.

— Înțeleg. Și propui deci să-i spunem...

— Nu. Sublinierea era evidentă, deși nu stridentă, în cuvintele lui Lucky. Am să-i spun eu ceea ce trebuie să-i spun. Tu nu spui nimic.

În acel moment, Bigman se întoarse în cabina de pilotaj și spuse:

— Gata, tragem energie.

Apoi se uită mai întâi la unul, apoi la celălalt și mormăi:

— Iertați-mă că v-am întrerupt. Să părăsesc nava, domnilor?

— Bigman, ca să părăsești nava mai întâi trebuie să mă lași pe mine lat, îi răspunse Lucky.

Bigman se apucă să execute mișcări de sparring partner.

— Vai, vai, grea misiune. Oare o să mă ajute niște zeci de centimetri de grăsime în plus?

Cu o viteză orbitoare, evită brațul aruncat de Lucky spre el și îi plasă acestuia un un-doi în joacă, în piept.

— Te simți mai bine acum? îl întreabă Lucky.

Bigman se retrase, dansând în continuare.

— Nu am dat deloc tare, căci nu vreau să mă dea afară consilierul Conway pentru că te-am rănit.

Lucky izbucni în râs.

— Mulțumesc. Acum, ascultă, aș vrea să-mi calculezi o orbită și să i-o trimiți căpitanului Bemold.

— Normal.

Bigman părea acum foarte în largul lui. Orice urmă de ranchiună dispăruse.

— Lucky, n-aș vrea să fac pe prăpăstiosul, dar nu suntem prea departe de sistemul lui Saturn. Mie mi se pare că siriusienii au deja poziția noastră și că știu precis unde suntem, când plecăm și încotro o luăm.

— Și eu cred asta, Wess.

— Atunci, în numele Spațiului, Lucky, cum să lăsăm escadra și să ne întoarcem la Saturn, fără ca ei să știe cu precizie unde mergem și ce scopuri avem?

— Bună întrebare. Mă întrebam dacă o să ghicești. Dacă nu ai ghicit tu, nici siriusienii nu vor ghici, mai ales că ei nu cunosc nici pe departe la fel de bine ca tine detalii despre sistemului nostru.

Wess se lăsă pe spătarul scaunului pilotului.

— Lucky, hai să nu avem taine.

— E foarte simplu. Toate navele, cu noi cu tot, pleacă într-o formație strânsă, pe care siriusienii, dată fiind distanța dintre noi și ei, o vor vedea pe detectoarele de masă ca pe o singură pată. Menținem formația, zburând pe orbita de minimă distanță spre Pământ, doar puțin deviată, suficient ca să ne apropiem de asteroidul Hidalgo, care se află acum aproape de afeliu.

— Hidalgo?

— Haide, Wess, nu-mi spune că nu știi. E un asteroid cât se poate de autentic. E cunoscut încă dinainte de călătoriile spațiale. Interesant la el e că nu rămâne în centura de asteroizi. Cel mai apropiat punct de Soare este aproape de orbita lui Marte, dar cel mai îndepărtat se apropie de cea a lui Saturn. Când vom trece pe lângă el, detectoarele de masă ale siriusenilor îl vor prinde, iar din mărimea semnalului ei vor ști că este vorba de un asteroid. Apoi vor detecta navele noastre care vor depăși asteroidul, dar nu vor detecta variația de masă de zece la sută care va rezulta după ce Shooting Starr se va întoarce și se va ascunde în umbra lui Hidalgo. Hidalgo nu se îndreaptă la ora aceasta spre Saturn, dar, după două zile petrecute în umbra lui putem să ieșim din planul eclipticii și să ne îndreptăm spre Saturn, cu speranța că nu vom fi detectați.

Wess ridică din sprâncene, mirat.

— Să sperăm că merge, Lucky.

Vedea strategia urmată de Lucky. Toate planetele și zborurile spațiale se află într-un singur plan. Practic, nimeni nu se uită după obiecte care să vină sub un unghi mare de deasupra sau de sub acest plan. Era destul de plauzibil să consideri că o navă care se deplasează pe o orbită ca cea plănuită de Lucky se va sustrage instrumentelor siriusiene. Dar pe fața lui Wess se citea nesiguranța.

— Crezi că vom reuși, Wess?

— Poate că vom reuși, răspunse Wess. Dar chiar dacă ne întoarcem nevătămați... Lucky, am intrat în jocul ăsta și-l joc până la capăt, dar vreau să-ți spun doar o dată și altă dată nu o să repet: după părerea mea, suntem practic morți!

5. CUM ÎI IEI CAIMACUL LUI SATURN

Și astfel Shooting Starr merse împreună cu Hidalgo o bucată de orbită, apoi își continuă zborul mult sub ecliptică, ridicându-se apoi spre regiunile Polului Sud al celei de-a doua planete, ca mărime, din Sistemul Solar.

În nici una din misiunile lor spațiale nu mai stătuseră Lucky și Bigman atât de mult în spațiu, fără întrerupere. Plecaseră de pe Pământ cu o lună în urmă. Totuși, mica bulă de aer și căldură constituită de Shooting Starr putea fi considerată ca o bucătică de Pământ care se putea susține singură o perioadă de timp aproape infinită.

Energia lor, aflată la maxim după transferurile de la navele flotilei, le ajungea pentru un an, chiar și în cazul manevrelor dintr-o bătălie pe scară largă. Aerul și apa, recirculate prin rezervoarele cu alge, le ajungeau pentru o viață. Algele furnizau și o rezervă de hrană, pentru cazul că li s-ar fi terminat hrana mai ortodoxă, care consta în concentrate.

Singurul motiv real al unei senzații de disconfort era prezența unui al treilea om la bord. După cum a arătat în mod repetat Bigman, Shooting Starr era construită pentru două persoane. Concentrația ei neobișnuită de energie, viteză și putere de foc era posibilă în parte datorită unei economii neobișnuite în spațiul de locuit. Așa că au fost nevoiți să doarmă pe rând pe o saltea întinsă în camera de pilotaj.

Lucky a arătat că această lipsă de confort este necesară pentru a putea să respecte carturi de patru ore la comenzile navei, în locul celor obișnuite de șase ore.

La aceasta, Bigman replică supărat:

— Da, sigur, dar atunci când încerc să adorm și eu pe nenorocitul ăsta de preș de câine, vine iar la comenzi Wess, Grăsimea Sa, și face el ce face să-mi clipească în ochi toate semnalele luminoase.

— La fiecare cart verific de două ori diversele semnale de avarie, ca să mă asigur că merg. E procedura standard, îi răspunse Wess cu răbdare.

— Plus că, continuă Bigman, fluieră printre dinți. Ascultă, Lucky, dacă-mi mai cântă o dată o arie din “Dulcea mea Aphrodite de pe Venus” – o singură dată! – mă scol și-i rup brațele la jumătate între umăr și cot și-i trag o mamă de bătaie soră cu moartea cu propriile lui mâini.

Lucky spuse serios:

— Wess, te rog să te abții să mai șuieri refrene. Dacă Bigman o să-ți facă ce a zis, o să fie neplăcut cu atâta sânge în cabina de comandă.

Bigman nu mai spuse, dar data viitoare când ajunse la comenzi, când Wess dormea pe salteluța de pe podea și sforăia pe mai multe octave, reuși să calce pe degetele uneia din mâinile lui Wess, în timp ce se îndrepta spre scaunul pilotului.

— Vai, nisipuri marțiene, spuse el, punând mâinile la piept și dându-și ochii peste cap, la urletul subit, ca de tigru, al celuiilalt. Mi s-a părut mie că simt ceva sub cizmele mele marțiene grele. Vai, vai, Wess, să fi fost degetelele tale?

— De acum încolo, va trebui să rămâi treaz tot timpul, îi strigă Wess, furios. Pentru că dacă te apuci să dormi în camera de pilotaj cât sunt eu la comenzi o să te zdrobesc ca pe un gândac.

— Vai, ce frică mi-e, îi răspunse Bigman, începând să plângă fals, paroxistic și astfel ridicându-l și pe Lucky din patul lui.

— Ia ascultați aici, spuse el. Următorul dintre voi care mă mai trezește va face drumul remorcat în urma lui Shooter cu un cablu.

Dar când Saturn și inelele lui au ajuns la vedere, se aflau toți în cabina de pilotaj, privind. Chiar privit din planul ecuatorial, adică din poziția

obișnuită, Saturn era cea mai frumoasă priveliște din Sistemul Solar, dar din direcția polilor...

— Dacă-mi amintesc bine, spuse Lucky, chiar și expediția de explorare a lui Hogg a ajuns în sistemul ăsta doar pe Iapetus și Titan, deci a apucat să vadă doar o priveliște ecuatorială a lui Saturn. Dacă nu cumva au făcut-o siriuienii, suntem primii oameni care-l văd pe Saturn de atât de aproape, din direcția asta.

Ca și în cazul lui Jupiter, lucirea moale, galbenă a “suprafeței” lui Saturn era reflectarea luminii solare în straturile superioare ale unor fronturi atmosferice, care se prezentau sub forma unor zone de culori diferite. Dar zonele nu mai aveau acele benzi vizibile din planul ecuatorial. Aici, ele formau cercuri concentrice de un maroniu palid, de galben deschis și de gri pastelat, toate cercurile având drept centru polul lui Saturn.

Dar până și această priveliște pălea în fața inelelor. De la distanța aceea, inelele se întindeau sub un unghi de douăzeci și cinci de grade, de peste cincizeci de ori mărimea aparentă a Lunii, văzută de pe Pământ. Marginea interioară a inelelor era separată de planetă de un spațiu de patruzeci și cinci de minute de arc, în care era loc să ții un obiect de mărimea Lunii, care să stea destul de lejer, ca o biluță într-o zdrăngănea de copil.

Inelele îl înconjurau pe Saturn, fără a-l atinge în vreun loc, din punctul de observație al lui Shooting Starr. Erau vizibile pe trei cincimi din circumferința lor, restul fiind tăiat foarte net de umbra lui Saturn. Cam la trei pătrimi din distanța spre marginea exterioară se afla un spațiu negru, separator, cunoscut sub numele de “Diviziunea Cassini”. Aceasta era largă de circa cincisprezece minute, o panglică neagră groasă, de întuneric pur, divizând inelele în două regiuni strălucitoare, de lățime inegală. În zona interioară a inelelor se vedeau sclipiri împrăștiate, care nu formau o

albeață continuă. Acesta era așa-numitul “inel de mătase”.

Aria totală expusă a inelelor era de peste opt ori mai mare decât cea a globului lui Saturn. Mai mult, inelele erau vădit mai strălucitoare, la arii egale, decât Saturn însuși, astfel încât cu totul nouăzeci la sută din lumina care ajungea la ei de la planetă provenea de la inele. Lumina totală care ajungea la ei era de circa o sută de ori mai intensă decât Luna plină, văzută de pe Pământ.

Chiar și Jupiter, cu priveliștea uluitoare văzută din apropiere, de pe Io, era nimic pe lângă această frumusețe. Când își recăpătă glasul, Bigman reuși doar să șoptească:

— Lucky, cum se face că inelele sunt atât de strălucitoare? Saturn însuși pare foarte șters. Sau e o iluzie optică?

— Nu, răspunse Lucky, e ceva real. Și Saturn și inelele primesc aceeași cantitate de lumină din partea Soarelui, dar nu reflectă în aceeași măsură. Ceea ce vedem noi la Saturn este lumina reflectată de atmosfera formată în principal din hidrogen și heliu, plus puțin metan. Aceasta reflectă cam șaizeci și trei la sută din lumina pe care o primește. Dar inelele sunt în primul rând bucăți solide de gheață, care trimit înapoi cel puțin optzeci la sută din lumina primită, ceea ce le face mult mai strălucitoare. Inelele le poți privi ca pe un câmp de zăpadă.

— Și în tot acest câmp de zăpadă trebuie să găsim un fulg de nea, se auzi vocea ca de înmormântare a lui Wess.

— Da, dar un fulg de nea negru, spuse Bigman, incitat. Ia zi, Lucky, dacă toate particulele sunt din gheață, iar noi căutăm o capsulă care e din metal...

— Din aluminiu lustruit, spuse Lucky, care va reflecta lumina cel puțin la fel de bine cu gheața. Va fi la fel de strălucitor.

— Grozav, spuse deznădăjduit Bigman, privind la inelele aflate la aproape un milion de kilometri

distanță. Asta înseamnă că nu avem nici o șansă.

Bigman ședea în scaunul pilotului, ajustând orbita cu izbucniri scurte ale propulsiei ionice. Comenzile Agrav fuseseră conectate, astfel încât Shooting Starr să fie mai manevrabilă în acel volum al spațiului atât de apropiat de masivul Saturn, mai aproape decât putea ajunge orice navă siriussiană.

Lucky se afla la detectorul masic, al cărui delicat senzor pipăia spațiul ca să găsească orice concentrare de substanță, obținând poziția prin măsurarea răspunsului la forța gravitațională a navei, dacă obiectul era mic, sau la forța gravitațională a lui asupra navei, dacă era mare.

Wess tocmai se trezise și intra în camera de comandă. În navă stăpâneau liniștea și tensiunea, pe măsură ce plonjau spre Saturn. Bigman trăgea cu coada ochiului la figura lui Lucky. Lucky devenise tot mai transpus și mai necomunicativ, o dată cu apropierea de Saturn. Bigman mai fusese martor la asemenea stări. Lucky era nesigur; șansele lui de reușită erau foarte mici și nu voia să discute despre acest lucru.

Wess spuse:

— Nu cred că are rost să nădușești acolo, la detectorul de masă, Lucky. Nu prea au cum să fie aici nave. O să le găsim atunci când o să ne apropiem de inele. O să găsim grămadă. Probabil că și siriusienii caută capsula.

— Sunt de acord cu tine, spuse Lucky, cel puțin până acum.

— Poate că urâții ăia au găsit deja capsula, interveni Bigman.

— Chiar și asta e posibil, a admis Lucky.

Acum virau, începând să zboare paralel cu globul saturnian, menținând o distanță de o sută treizeci de milioane de kilometri de suprafață. Jumătatea depărtată a inelelor (sau cel puțin porțiunea aflată în bătaia Soarelui) se pierdea în

globul lui Saturn, pe măsură ce partea interioară se ascundea după gigantica planetă.

În ce privește jumătatea inelelor mai apropiată de planetă, cea mai vizibilă era partea cea mai interioară a “mătăsii”.

— Eu nu prea reușesc să văd marginea asta a inelului interior, spuse Bigman.

— Cred că nici nu există o margine propriu-zisă, îi răspunse Wess. Partea cea mai interioară a inelelor se află la doar zece mii de kilometri de suprafața aparentă a lui Saturn, dar atmosfera planetei se întinde mult mai sus de atât.

— Zece mii de kilometri!

— Doar fluctuant, dar suficient ca să furnizeze o fricțiune pentru cele mai apropiate pietricele și să le facă să se apropie și mai mult de Saturn. Acelea care se mișcă și mai aproape formează “inelul de mătase”. Atâta că, orbitând mai aproape de planetă, frecarea crește și vor gravita și mai aproape și probabil că particulele cad ploaie spre suprafața planetei, arzând atunci când întâlnesc straturile mai dense ale atmosferei.

— Atunci inelele astea nu vor ține o veșnicie, spuse cu regret Bigman.

— Probabil că nu. Dar vor mai exista câteva milioane de ani, mai mult decât suficient pentru noi. Și Wess adăugă sumbru: mult prea mult.

— Domnilor, am să ies din navă, îi întrerupse Lucky.

— Nisipuri marțiene! Pentru ce? strigă Bigman.

— Vreau să arunc o privire de afară, răspunse scurt Lucky, care deja își trăgea costumul spațial.

Bigman aruncă o privire rapidă înregistratorului automat al detectorului de masă. Nici o navă în spațiu. Doar ocazionale izbucniri, dar nimic important. Erau doar cele date de meteoriții care treceau prin jur. Asemenea semnale primeai oriunde în Sistemul Solar.

— Wess, preia detectorul de masă, spuse Lucky. Scanarea să fie permanentă.

Lucky își puse casca și apăsă pe clichetul de stabilizare. Verifică toate cadranele de pe piept, mai ales presiunea oxigenului, după care o luă spre sas. Acum vocea i se auzea în micul receptor de pe pupitrul de comandă.

— Am să folosesc ancora magnetică, așa că vă rog să nu aveți cumva vreun puseu de tracțiune.

— Cu tine acolo, afară? Da' ce, am înnebunit? spuse Bigman.

* * *

Lucky apăru într-unul din hublouri, iar ancora magnetică șerpuia în bucle în spatele lui. În absența gravitației, curba formată de cablu nu era una netedă.

Un mic reactor de mână, ținut în mână, scotea un jet infim de abur, vizibil ușor în slaba lumină a Soarelui, ca niște particule fine de gheață care se dispersau și dispăreau. Lucky se deplasa în sensul opus, în virtutea legii acțiunii și reacțiunii.

— Crezi că are nava ceva? întrebă Bigman.

— Dacă e ceva, acel ceva nu apare pe nici un instrument al panoului de comandă, răspunse Wess.

— Atunci ce face acolo barosanu'?

— Habar nu am.

Dar Bigman se uita foarte suspicios la consilier. Întors iar cu ochii spre Lucky, murmură:

— Dacă tu consideri că doar voi, consilierii...

— Nu, Bigman. S-ar putea să fi vrut să stea și el câteva minute în afara razei de acțiune a vocii tale.

Detectorul de masă, aflat în funcționare automată, mătura metodic spațiul din fața lor, grad după grad. Ecranul se transforma într-un alb imaculat, ori de câte ori direcția de scanare era spre Saturn.

Bigman se încruntă, dar nu-i veni să răspundă întepăturii lui Wess.

— Aș vrea să se întâmple ceva, spuse el.

Și chiar se întâmplă.

Wess își întorsese privirea spre detectorul de masă și văzuse deja un punct suspect pe înregistrator. Fixă grăbit instrumentul pe punctul respectiv, puse în funcțiune și detectorii auxiliari și urmări punctul timp de două minute.

Bigman spuse emoționat:

— Wess, e o navă.

— Arată exact ca o navă, spuse Wess, deloc entuziasmat. După masă, ai putea zice că e un meteorit mare, dar fluxul energetic emis de acolo nu poate proveni decât de la niște motoare cu micropile ale unei nave; energia este exact de tipul care trebuie și în cantitățile așteptate. Se pot identifica precum amprente digitale. Se pot detecta chiar și micile diferențe față de modelele energetice produse de navele terestre. De aceea, obiectul din fața noastră este fără putință de îndoială o navă siriusiană.

— Și se îndreaptă direct spre noi, completă Bigman.

— Nu direct. Probabil că nu îndrăznește să riște să intre în câmpul gravitațional al lui Saturn. Dar se apropie foarte tare, iar cam într-o oră poate să stabilească un baraj... Ia ascultă, pui de fermă marțiană, ce mama spațiului te bucură atâta?

— Nu e evident, sac de grăsime? Asta explică de ce a ieșit Lucky din navă. Știa că vine nava asta și-i întinde o cursă.

— Și de unde, Spațiule, știa el că vine o navă? întrebă stupefiat Wess. Până acum zece minute, detectorul de masă nu indica nimic. Nici măcar nu era focalizat în direcția aceea.

— Nu-ți face griji cu Lucky. Are el o metodă de a ști lucrurile dinainte.

Bigman zâmbea.

Wess ridică din umeri, se deplasă spre panoul de control și vorbi în transmițător:

— Lucky, mă auzi?

— Te aud foarte bine, Wess. Ce s-a întâmplat?

— Avem o navă siriussiană în limita de bătaie a detectorului de masă.

— Cât de aproape este?

— La mai puțin de trei sute de mii și se apropie.

Bigman, privind pe hublou, văzu fulgerarea reactorului de mână al lui Lucky și cristalele de gheață împrăștiate în direcția opusă navei. Lucky se întorcea.

— Vin înăuntru, spuse el.

Bigman începu să-i vorbească îndată de Lucky își scoase casca, lăsând să se vadă chica cea castanie și ochii căprui, limpezi. Deci Bigman spuse:

— Știi că vine nava aia, nu-i așa, Lucky?

— Nu, Bigman, nu aveam habar. Sincer să fiu, nu înțeleg cum de ne-au detectat atât de repede. Ar fi o coincidență mult prea mare să fi început să caute exact în direcția noastră.

Bigman încercă să-și ascundă dezamăgirea.

— Și ce facem, Lucky, îi ștergem din spațiu?

— Cred că nu e cazul să discutăm din nou implicațiile politice ale unui atac, ce zici? În plus, avem aici o misiune care e mult mai importantă decât să ne jucăm de-a hoții și vardiștii cu alte nave.

— Știu, spuse nerăbdător Bigman. Avem o capsulă de găsit, dar...

Și se cutremură. O capsulă era o capsulă și-i înțelegea foarte bine importanța. Dar o luptă serioasă e o luptă serioasă, iar raționamentul politic al lui Lucky privitor la pericolele unei agresiuni nu prea-i plăceau, mai ales că îl priva de o luptă pe cinste. Așa că murmură:

— Și ce vrei să spui? Că rămânem pe cursul ăsta?

— Și că accelerăm. Ne îndreptăm spre inele.

— Păi, dacă facem asta, rezonă Bigman, o să se poată lua după noi.

— Foarte bine. Facem curse de viteză.

Bigman trase încet pârghia de comandă, iar dezintegrările protonice ale micropilei ajunseră la maxim. Nava se deplasa de-a lungul curburii uriașe a lui Saturn.

Dintr-o dată, receptorul radio se trezi la viață.

— Lucky, intrăm pe recepție activă? întrebă Wess.

— Nu. Știm deja ce ne vor spune: predați-vă, sau veți fi capturați magnetic.

— Atunci?

— Singura noastră șansă este fuga.

6. PRIN BANDA NEAGRĂ

— Cum, Lucky, fugim de o amărâtă de navă? se văicări Bigman.

— Avem destul timp și să ne luptăm, Bigman. Dar mai întâi, prioritățile.

— Dar asta înseamnă să plecăm iar din sistemul lui Saturn!

Lucky îi zâmbi amuzat.

— De data asta, nu, Bigman. De data asta ne stabilim o bază în sistemul acestei planete, și asta cât putem de repede.

Nava se îndrepta spre inele cu o viteză amețitoare. Lucky îl îndepărtă pe Bigman de la comenzi și preluă controlul.

— Vin mai multe nave, spuse Wess.

— De unde? Care satelit e cel mai apropiat de ei?

Wess analizează rapid situația.

— Sunt toate în zona inelelor.

— Deci încă sunt în căutarea capsulei, murmură Lucky. Câte nave sunt?

— Până acum, cinci, Lucky.

— Vreuna între noi și inele?

— A apărut o a șasea navă. Lucky, nu suntem deloc încolțiți. Se află la o distanță mult prea mare ca să tragă în noi cu precizie, dar ne pot urmări până când vom părăsi cu totul sistemul lui Saturn.

Inelele se măriseră și acum ocupau întregul ecran cu un alb ca zăpada. Dar nava continua să zboare direct înspre ele. Iar Lucky nu arăta nici o intenție să decelereze.

O clipă, îngrozit, Bigman crezu că Lucky vrea să distrugă deliberat nava, ciocnind-o de fragmentele materiale din inele. Bigman lăsa să-i scape involuntar un strigăt:

— Lucky!

Dar inelele dispărură brusc.

Bigman era uluit. Măinile lui începură să pipăie ecranul.

— Unde sunt? a strigat el. Ce s-a întâmplat?

Wess, nădușit la detectorul lui de masă și răsucindu-și nervos și neîncetat șuvițe de păr blond, îi spuse peste umăr:

— Diviziunea Cassini.

— Poftim?

— Spațiul gol dintre inele.

— Aha.

O parte din șocul inițial al lui Bigman se risipise. Roti camera de pe coca navei care furniza imagini ecranului, iar albeața inelelor reveni. Acum manevra camera mult mai grijuliu.

Mai întâi a fost vizibil un inel. Apoi spațiul, spațiul negru. Apoi un alt inel, puțin mai atenuat. Inelul exterior era cu puțin mai subțire și mai rar presărat cu bucățele de gheață. Înapoi la spațiul dintre inele, Diviziunea Cassini. Nici o pietricică acolo. Doar un larg gol negru.

— E uriaș, spuse Bigman.

Wess își șterse transpirația de pe frunte și se uită la Lucky.

— Lucky, trecem printre inele?

Lucky nu își dezlipi privirile de pe indicatoare.

— Trecem printre inele, Wess, în câteva minute. Țineți-vă respirația și nu vă pierdeți speranța.

Wess se întoarse spre Bigman și spuse scurt:

— Să știi că diviziunea este largă. Ți-am spus că e lată de patruzeci de mii de kilometri. E loc berechet de întors, dacă asta te sperie.

— Ascultă, răspunse Bigman, și tu pari cam nervos pentru un tip care pe dinafară prezintă o înălțime de unu optzeci. Se mișcă Lucky prea repede pentru gustul tău?

— Ascultă, Bigman, spuse Wess, dacă mă cobor la mintea ta și vin la tine...

— ... atunci ar trebui să te urci la mintea mea, că am mai multă, izbucni încântat Bigman în hohote de râs.

— În cinci minute suntem în diviziune, spuse Lucky.

Bigman își înghiți râsul și cuvintele și se întoarse la ecran.

— Să știți că se vede din când în când câte o sclipire în interiorul diviziunii.

— Pietre sau gheață, Bigman, spuse Lucky. Diviziunea Cassini e practic goală, în comparație cu inelele, dar nu este sută la sută vidă. Dacă lovim una din aceste pietricele...

— O șansă la mie, interveni Wess, ridicând din umeri, resemnat.

— Una la un milion, spuse calm Lucky, dar exact aceeași șansă a avut-o și Agentul X cu Rețeaua spațiului... Suntem la marginea diviziunii.

Lucky strânse bine comenzile.

Bigman trase adânc aer în piept, pregătindu-se pentru posibila perforare care ar fi străpuns coca navei și ar fi transformat-o, prin intermediul micropilei, într-o jerbă de scânteii roșii. Dar bine măcar că totul o să se termine înainte să...

— Gata, s-a terminat, spuse Lucky.

Wess râsuflă zgomotos, vizibil ușurat.

— Gata, am trecut? întrebă Bigman.

— Normal că am trecut, marțian tâmpit, spuse Wess. Inelele au o grosime de cincisprezece kilometri. Câte secunde crezi că ne trebuie să facem cincisprezece kilometri?

— Suntem de partea cealaltă?

— Vezi bine. Încearcă să prinzi inelele pe ecran.

Bigman mătură azimutul într-o direcție, apoi în cealaltă, apoi iar în prima direcție, și așa de câteva ori, în unghiuri tot mai mari.

— Pe nisipurile de pe Marte! Nu văd decât o linie cenușie!

— Păi, micul meu prieten, asta o să vezi și nimic altceva. Suntem în umbra inelelor. Soarele luminează cealaltă parte, iar lumina nu se poate strecura prin cincisprezece kilometri de pietriș și gheață. Ia zi, Bigman, ce astronomie vă învață în

școlile de pe Marte? Cântecul gen “Strălucește, steluță”?

Bigman scoase încet-încet în față buza inferioară:

— Ascultă, cap de slănină, ce te-aș mai duce un singur sezon la una din fermele de pe Marte! Să mai dai jos din grăsimea asta de pe tine, să rămâi doar cu carnea, ălea cinci kile de carne pe care le ai, toate la picioare.

— Wess și tu, Bigman, spuse Lucky, v-aș fi foarte recunoscător dacă ați pune un semn de carte la discuția voastră și ați relua-o mai târziu. Vrei să verifici detectorul de masă, te rog?

— Sigur, Lucky. E ca lumea! Cât de bruscă e schimbarea traiectoriei?

— Cât de mult poate nava să suporte. Rămânem sub inele cât mai mult posibil.

Wess aprobă din cap:

— Okay, Lucky. Asta le dă peste cap detectoarele de masă.

Bigman zâmbea cu gura până la urechi. Lucrurile mergeau perfect. Nici un detector de masă nu l-ar fi putut prinde pe Shooting Starr, din cauza interferenței masice a inelelor lui Saturn, iar prin inele nici detecția vizuală nu era de folos.

Lungile picioare ale lui Lucky se întinseseră, iar mușchii spatelui i se mișcau în mișcări de flexiune, menite să atenueze tensiunea din brațe și umeri.

— Mă îndoiesc, spuse Lucky, că vreuna din navele siriusiene va avea curajul să ne urmărească prin banda dintre inele. Ei nu au Agrav-ul.

— Toate bune, interveni Bigman, până aici. Dar unde mergem. Vrea careva să-mi spună și mie?

— Nu e nici un secret, spuse Lucky. Ne îndreptăm spre Mimas. Stăm aproape de inele până în cel mai apropiat punct de Mimas, apoi acoperim ca fulgerul spațiul rămas. Mimas e la doar cincizeci de mii de kilometri de inele.

— Mimas? E unul din sateliții lui Saturn, corect?

— Corect, preluă Wess. Cel mai apropiat de planetă.

Curbura traiectoriei nu mai era atât de mare. Shooting Starr încă orbita în jurul lui Saturn, dar de data aceasta de la vest la est, într-un plan paralel cu cel al inelelor.

Wess stătea pe salteluța improvizată, cu picioarele încrucișate sub el, ca un croitor din vechime.

— N-ai vrea să mai înveți ceva astronomie? Dacă se mai găsește niște spațiu liber în aluna care-ți ocupă inutil craniul gol, ți-aș putea spune de ce există această gaură în inele, diviziunea.

În micul marțian se luptau curiozitatea și orgoliul. Spuse:

— Ia hai să te aud cum mă culturalizezi, șmecher ignorant! Dă-i drumul! Sunt sigur că e o cacealma de-a ta.

— Nici o cacealma, spuse Wess cu semeție. Ascultă și plângi. Părțile interioare ale inelelor se rotesc în jurul lui Saturn cam în cinci ore. Părțile cele mai exterioare au o revoluție de cincisprezece ore. Exact acolo unde e diviziunea Cassini, materialul inelelor s-ar roti cu o perioadă de douăsprezece ore.

— Și ce-i cu asta?

— Da, dar satelitul Mimas, spre care ne îndreptăm acum, călătorește în jurul lui Saturn în douăzeci și patru de ore.

— Tot nu mi-ai spus, ce-i cu asta?

— Particulele din inel sunt trase înainte-înapoi de sateliți, în cursul revoluției acestora în jurul lui Saturn. Mimas e responsabil de cea mai mare parte din această perturbație, pentru că e cel mai apropiat. În cea mai mare parte, împingerile au loc într-o direcție acum, iar în cealaltă peste cam o oră, deci se anulează. Dacă ar fi pietricele în diviziunea lui Cassini, la fiecare revoluție completă l-ar găsi pe Mimas în același loc pe cer, deci ar fi atrasă în aceeași direcție. Unele din pietricele au fost

constant atrase în sus, iar altele au fost trase spre planetă, în spirale care duceau la inelul inferior sau la cel superior. Așa că o secțiune a inelului inițial s-a eliberat de particule și, bingo! – ai diviziunea Cassini și două inele.

— Așa să fie? spuse slab Bigman (avea el bănuieli foarte serioase că Wess îi spusese adevărul). Atunci cum se face că există oarece bolovăniș prin diviziune? De ce nu s-a dus totul până acum?

— Pentru că, spuse Wess cu un nesuferit aer de superioritate, unele sunt permanent atrase și respinse în efecte gravitaționale din partea sateliților, dar nici una nu stă prea mult acolo. Sper, Bigman, că ai luat notițe, pentru că s-ar putea să-ți pun întrebări mai târziu.

— Ia mai du-te de-ți prăjește țeasta aia la un blaster mezonic, mormăi Bigman.

Wess se întoarse zâmbind spre detectorul de masă. Se jucă puțin la el, apoi brusc orice urmă de detașare dispăru de pe fața lui grăsuță, iar el se aplecă cu ochii foarte aproape de ecran.

— Lucky!

— Da, Wess?

— Inelele nu ne maschează deloc!

— Poftim?

— Uită-te și tu. Siriusienii se apropie de noi. Inelele nu-i deranjează deloc.

Lucky căzu pe gânduri.

— Cum se poate una ca asta?

— Nu poate fi la plesneală, asta e sigur. Sunt opt nave care converg spre orbita noastră. Am făcut un viraj în unghi drept, iar ele și-au ajustat orbitele după noi. Sunt sigur că ne detectează cumva.

Lucky își propti pumnii în bărbie.

— Dacă asta fac, mare Galaxie, înseamnă că chiar ne văd. Nu are rost să credem că nu ne-ar detecta. S-ar putea să aibă ceva ce noi nu avem.

— Nimeni nu a afirmat că sirusienii ar fi tâmpiți, spuse Wess.

— Nu, dar unii dintre noi se comportă de parcă chiar ar fi tâmpiți. Mulți cred că toată știința din Univers s-a strâns în mințile luminate ale celor din Consiliul Științelor și că sirusienii nu sunt în stare de nimic, dacă nu fură de la noi. Iar uneori și eu cad în capcana asta... Uite, acolo mergem.

— Unde mergem? întrebă grăbit Bigman.

— Ți-am spus deja, Bigman. Mimas.

— Dar vin după noi.

— Știu. Asta înseamnă că trebuie să fim mai rapizi ca niciodată... Wess, putem să-i pierdem în urmă până ajungem la Mimas?

Wess calculă rapid:

— Doar dacă vom accelera de trei ori mai mult decât putem.

— Bine. Chiar dacă e să le acordăm sirusienilor cel mai mare credit din univers, nu-mi vine să cred că au mult mai multă putere decât Shooter. Cred că vom reuși.

— Dar, Lucky, ai înnebunit? sări Bigman. Hai să ne batem, sau hai să părăsim sistemul lui Saturn. Nu putem să ne oprim pe Mimas.

— Îmi pare rău, Bigman, nu avem de ales. Trebuie să ajungem pe Mimas.

— Dar ne-au detectat. Ne vor urma la suprafața lui Mimas și va trebui să ne luptăm cu ei acolo. De ce să nu profităm de manevrabilitatea pe care ne-o dă Agrav și pe care ei n-o au?

— S-ar putea să nu se obosească să ne urmărească pe Mimas.

— De ce să nu ne urmărească?

— Păi, Bigman, s-au obosit ei să intre în inele și să recupereze ce a mai rămas din Rețeaua spațiului?

— Păi Rețeaua spațiului a explodat!

— Exact.

În cabina de pilotaj s-a lăsat tăcerea. Shooting Starr străbătea vidul, descriind o curbă care o depărta de Saturn, apoi, mai rapid, ieșea de sub inelul exterior și se avânta în spațiul deschis. În

fața navei se vedea Mimas, un corp strălucitor, care prezenta o mică seceră. Avea un diametru de doar 515 kilometri.

Flota de nave siriensiene se găsea încă la o distanță apreciabilă.

Mimas creștea, iar în cele din urmă rachetele din față ale lui Shooting Starr intrară în acțiune și nava începu să decelereze.

Lui Bigman nu-i venea să creadă că Lucky, omul spațiului, a putut greși calculul. Cuprins de panică, spuse:

— Lucky, e prea târziu. N-o să încetăm destul ca să aterizăm. Va trebui să intrăm pe o orbită spirală, până avem o viteză destul de mică.

— Nu avem timp de orbite spirale, Bigman. Ne îndreptăm direct spre Mimas.

— Nisipuri marțiene! Nu cu viteza asta!

— Sper că și siriusienii vor gândi ca tine.

— Dar, Lucky, s-ar putea să aibă dreptate.

Wess vorbi și el:

— Lucky, nu-mi place deloc ce spun, dar de data asta sunt de acord cu Bigman.

— Nu am timp de dispute sau explicații, spuse Lucky, aplecându-se asupra comenzilor.

Mimas se mărea rapid pe ecran. Bigman își umezi buzele.

— Lucky, dacă crezi că e mai bine așa decât să ne lăsăm prinși din urmă de siriusieni, e OK. Pot să mă obișnuiesc cu gândul. Dar, Lucky, dacă tot e să ne ducem, de ce să nu ne luptăm? Am putea să distrugem măcar una din navele jigodiilor.

— Sunt iarăși de acord cu Bigman, Lucky, se auzi Wess.

Lucky clătină din cap și nu spuse nimic. Acum mâinile i se mișcau repede, astfel încât Bigman nici nu putea spune precis ce face. Dar era clar că decelerarea decurgea încă mult prea lent.

O clipă, Wess întinse mâinile, de parcă ar fi vrut să-l înlocuiască pe Lucky de la comenzi, dar Bigman îi prinse repede încheieturile. Bigman era

probabil convins că se îndreaptă spre moarte, dar încrederea lui încăpățânată în Lucky se păstrase intactă.

Încetineau, încetineau, încetineau, erau în ceva ce nu putea fi decât o decelerare urmată de o prăbușire brutală pentru orice altă navă decât Shooting Starr, dar acum Mimas umplea tot ecranul și se apropia de ei cu o viteză tot prea mare.

Cu o viteză mortală, Shooting Starr lovi suprafața lui Mimas.

7. PE MIMAS

Și totuși, n-au lovit suprafața.

S-a auzit în schimb un fâsâit ascuțit, atât de familiar lui Bigman. Era sunetul unei nave care intră într-o atmosferă densă.

Atmosferă?

Imposibil. Nici o lume de mărimea lui Mimas nu ar putea reține o atmosferă. Se uită la Wess, care dintr-o dată se lăsase pe salteluță, obosit și palid, dar întrucâtva satisfăcut.

Bigman se îndreaptă spre Lucky.

— Lucky...

— Nu acum, Bigman.

Și dintr-o dată, Bigman înțelese ce făcuse Lucky la comenzi. Manipula fasciculul de fuziune. Fasciculul de fuziune este cea mai magnifică “rază de căldură” inventată vreodată. Era proiectat în principal ca armă cu acțiune pe rază scurtă, dar în mod sigur nimeni nu o folosise vreodată în maniera lui Lucky.

Jetul de deuteriu, șerpuind în afara navei, era prins strâns într-un câmp magnetic intens, iar la o distanță de fracțiuni de kilometru avea loc o igniție nucleară, datorată unei descărcări a micropilelor. Dacă ar fi fost menținută mai mult timp, această descărcare ar fi lăsat nava fără energie. Dar era suficientă o fracțiune de o milionime de secundă. După aceea, reacția de fuziune a deuteriului se autosusținea, iar incredibila flamă care rezulta ardea la o temperatură de trei sute de milioane de grade.

Acea pată de căldură s-a aprins înainte de atingerea suprafeței lui Mimas și a săpat în corpul satelitului, de parcă n-ar fi fost nimic în calea ei, un tunel care ducea până în măruntaie.

În acest tunel se strecura Shooting Starr. Substanța vaporizată a lui Mimas era atmosfera

care-i înconjura, îi ajuta să decelereze, dar și aducea temperatura învelișului exterior al navei la un roșu periculos.

Lucky consultă cadranul care indica temperatura de afară și spuse:

— Wess, bagă mai multă putere în celulele de vaporizare.

— O să ne ia toată apa, răspunse Wess.

— Să ne-o ia. Nu avem nevoie de apă de-a noastră aici, în lumea asta.

Așa că apa a fost forțată să parcurgă cu viteză maximă serpentinele exterioare de ceramică poroasă, prin care se vaporiza, ducând astfel o importantă parte din căldura produsă prin frecarea cu atmosfera ad-hoc. Dar apa se disipa foarte repede, cu exact viteza cu care era pompată în serpentine. Temperatura învelișului exterior continua să crească.

Numai că acum creștea mult mai încet.

Decelerația navei crescuse, iar Lucky opri jetul de deuteriu și ajustă câmpul magnetic. Flacăra de deuteriu în fuziune se diminuează spectaculos, iar frecvența șuierului navei prin atmosfera vremelnică se micșoră.

În cele din urmă, jetul dispăru cu totul, iar nava se îndreptă spre un perete solid, de care însă nu se lovi, ci își croi prin el o cale, prin căldura învelișului. În cele din urmă, nava se opri.

Lucky se lăsă pe spătarul scaunului de pilotaj.

— Domnilor, spuse el, vă rog să mă scuzați, dar nu am avut timp de explicații. A fost o decizie extremis, iar toată atenția mea era concentrată asupra comenzilor. Oricum am lua-o, bine ați venit în interiorul lui Mimas.

Bigman trase îndelung aer în piept și spuse:

— În viața mea n-am crezut că poți folosi un jet de fuziune ca să-ți faci drum pentru o navă în plină viteză.

— În mod obișnuit, nu poți, Bigman, spuse Lucky. Se întâmplă ca Mimas să fie un caz

deosebit. La fel este și Enceladus, al doilea satelit ca distanță față de Saturn.

— Cum adică?

— Sunt niște bulgări de zăpadă. Astronomii știu asta încă dinainte de epoca zborului spațial. Densitatea lor e mai mică decât a apei, iar ei reflectă cam optzeci la sută din lumina pe care o primesc, deci este evident că nu pot fi formați decât din zăpadă, plus ceva amoniac înghețat, și că materia lor nu e prea compactă.

— Normal, îi țin ă isonul Wess. Inelele sunt din gheață, iar acești primi doi sateliți sunt de fapt formați din gheața care a fost prea departe ca să intre în inele. De aceea s-a topit atât de ușor Mimas...

— Da, dar acum avem o grămadă de lucru, i-o tăie Lucky. La treabă.

Se aflau într-o cavernă creată de jetul de fuziune, închisă în toate direcțiile. Tunelul format de ei în cursul intrării se închisese după trecerea lor, aburul condensându-se și apoi înghețând în urma lor. Detectorul de masă arăta cifre care spuneau că se află la cam o sută cincizeci de kilometri sub suprafața lui Mimas. Masa de gheață de deasupra lor, cu o greutate enormă, chiar în câmpul gravitațional foarte slab al lui Mimas, contracta încet-încet caverna.

Shooting Starr își tăie din nou drum prin gheață, de data asta spre exterior, ca un cuțit cald care pătrunde prin unt. Atingând un punct la circa zece kilometri sub suprafață, s-au oprit și au creat o bulă plină cu oxigen în jurul navei.

În această bulă au instalat o sursă de energie și rezerve de hrană, la care se adăugau și alge din rezervoarele de apă. Wess ridică resemnat din umeri și spuse:

— Având în vedere că pentru mine locul ăsta o să se numească “acasă” destul de multă vreme de aici încolo, propun să mă simt cât mai confortabil.

Bigman tocmai se trezise din perioada lui de somn și se strâmbă la adresa lui Wess, într-o condamnare categorică.

— Care-i problema, Bigman? îl interpelă Wess. Ești tot un plâns că o să-ți fie dor de mine?

Bigman îi arată colții:

— Mă descurc eu. În doi-trei ani, voi considera o chestiune de onoare să trec pe lângă Mimas și să-ți las vreo scrisoare.

Apoi Bigman izbucni:

— Ascultați, voi ăștia! V-am auzit vorbind în vreme ce credeți că dorm dus. Care-i treaba? Chestiuni de-ale Consiliului?

Lucky clătină din cap, puțin stânjenit.

— Bigman, toate la timpul lor.

Mai târziu, când se aflau doar ei doi în cabina de pilotaj, Lucky îi spuse:

— Bigman, de fapt, să știi că nu ai nici un motiv să nu te înțelegi cu Wess.

Bigman răspunse cu țâfnă:

— Da, sigur, vezi să nu. După doar două ore cu el, îmi vine să-l tai în bucățele și să-l pun la gheață, ca să-l primească rudele bine conservat. Apoi, Bigman schimbă subiectul: Vorbești serios, Lucky?

— Foarte serios. Ce urmează s-ar putea să fie mai periculos pentru tine decât pentru mine.

— Ei, și? Ce-mi pasă mie de pericolele astea?

— Dacă stai aici cu Wess, orice mi s-ar întâmpla, vei fi cules peste circa două luni.

Bigman se dădu puțin înapoi, apoi spuse răspicat, cu o strâmbătură indignată pe gura lui mică.

— Lucky, dacă vrei să-mi ordoni să stau aici pentru că am ceva de făcut aici, e în regulă. O fac și după aia ne întâlnim din nou. Dar dacă vrei să stau aici ca să mă ferești de pericol, iar tu să te duci acolo, am terminat-o cu tine. Nu mai vreau să aud de tine, ticălos supradezvoltat. Și fără mine,

deșteptule, nu ești în stare să faci nimic și știi foarte bine asta.

Micul marțian clipea repede din ochi, semn de mare iritare la el.

— Dar, Bigman...

— Nici un Bigman! O să fiu în pericol. Și? Vrei să semnez o hârtie cum că eu răspund și că tu nu ai nici o vină? OK, o semnez. Ești satisfăcut, domnu' consilier?

Lucky îl luă de chică, prietenește, pe Bigman, și îl scutură de câteva ori înainte-înapoi.

— Pe Galaxie, Bigman, dacă încerc să-ți fac o favoare e parcă ți-aș da o palmă.

Wess veni în navă și-i anunță că filtrele funcționează.

Apa din gheața lui Mimas se scurgea în rezervoarele lui Shooting Starr, luând locul apei pierdute în încercarea de răcire a învelișului la intrarea în corpul satelitului. O parte din amoniacul izolat a fost cu atenție neutralizat și stocat, pentru folosirea în rezervoarele cu alge, drept fertilizator.

Au finisat bula de oxigen și s-au uitat cu toții încântați la curbele frumoase ale adăpostului și la locuința aproape confortabilă stabilită acolo.

— Okay, Wess, spuse Lucky la sfârșitul perioadei de contemplare, strângându-i ferm mâna lui Wess. Bănuiesc că totul este în regulă.

— La cât pot eu să-mi dau seama, da.

— Vei fi recuperat în cel mult două luni, orice s-ar întâmpla. Dacă lucrurile ies bine, vei fi săltat și mai repede.

— Mi-ai dat misiunea asta, îi spuse Wess cu răceală, iar eu o îndeplinesc. Tu concentrează-te asupra misiunii tale și ai grijă și de Bigman. Vezi să nu cadă din pătuț și să se lovească.

Bigman izbucni:

— Să nu credeți că mă duceți cu mesajele voastre cifrate! Aveți voi înțelegerea voastră și mie nu mi-o spuneți!

— În navă, Bigman, acum, spuse Lucky, luându-l pe sus pe micul marțian, în vreme ce acesta se zbătea și aștepta un răspuns la provocare.

— Nisipuri marțiene, Lucky, spuse el, o dată ajunși la bord. Uite ce ai făcut. Nu ți-era de ajuns că aveți nenorocitele voastre de secrete de Consiliu, dar acum l-ai lăsat și pe ticălosul ăla să aibă ultimul cuvânt.

— Bigman, omul are o misiune al dracului de grea. Trebuie să stea aici, pe loc, în vreme ce noi ieșim și o căutăm cu lumânarea. Așa că lasă-i măcar satisfacția de a avea ultimul cuvânt.

Ieșiră cu mare băgare de seamă din Mimas, într-un loc din care nu erau vizibile nici Soarele și nici Saturn. Cerul negru din fața ochilor lor nu conținea nici un obiect mai mare decât Titan, aflat aproape de linia orizontului. Avea doar un sfert din diametrul aparent al Lunii văzute de pe Pământ.

Globul satelitului era pe jumătate iluminat de Soare. Bigman se uită neliniștit la imaginea de pe ecran. Nu-și recăpătase vechiul entuziasm.

— Deci acolo sunt siriusienii ăia, spuse el.

— Cred că da.

— Și noi unde mergem? Înapoi la inele?

— Corect.

— Și dacă ne găesc și de data asta?

Parcă ar fi tras un semnal. Discul de recepții prinse instantaneu viață.

Lucky se arată foarte tulburat.

— Ne descoperă mult prea ușor.

Acceptă legătura. De data aceasta nu mai era o voce robotică, metalică, matematică. Aici era o voce ascutită, vibrantă, plină de viață, cu un accent siriusian indubitabil.

— ... Starr, vă rog să răspundeți. Încerc să iau legătura cu consilierul David Starr de pe Pământ. David Starr, vă rog să răspundeți. Încerc să...

— Aici consilierul David Starr, răspunse Lucky. Cine sunteți?

— Sunt Sten Devoure, de pe Sirius. Ați ignorat cererea navelor noastre automate și v-ați întors în sistemul nostru planetar. Prin urmare, sunteți prizonier.

— Nave automate? întrebă Lucky.

— Conduse de roboți. Ai înțeles? Roboții noștri pot să conducă navele de o manieră foarte satisfăcătoare.

— Da, am aflat asta, spuse Lucky.

— Cred și eu că ai aflat. Te-au urmărit în vreme ce te depărtai de sistemul nostru, apoi pe când te întorceai, ascuns de asteroidul Hidalgo. Te-au urmărit în deplasarea ta sub ecliptică, la Polul Sud al lui Saturn și apoi prin Diviziunea Cassini, sub inele, apoi în interiorul lui Mimas. Nu ne-ai scăpat nici o clipă de sub observație.

— Și ce vă face atât de eficienți? întrebă Lucky, încercând să pară cât mai degajat și mai nepăsător.

— Sfântă îngâmfare pământeană! Nu sunteți în stare să pricepeți că siriusienii ar putea avea metodele lor proprii. Dar nu ne pasă de asta. Te-am așteptat zile întregi ca să ieși din gaura ta din Mimas, după inteligenta ta intrare cu ajutorul fuziunii hidrogenului. Ne-am amuzat atât de tare, încât te-am lăsat să te ascunzi. Unii dintre noi chiar au pus pariuri când o să-ți scoți iar nasul la suprafață. Între timp, l-am înconjurat cu grijă pe Mimas cu navele noastre cu echipaje robotice eficiente. Nu puteți face o mie de kilometri fără să vă șteargă din spațiu, dacă noi hotărâm asta.

— Evident, nu roboții tăi or să facă asta. Ei nu pot face rău unei ființe umane.

— Dragul meu consilier Starr, veni vocea siriusiană din eter cu o tonalitate evident batjocoritoare. Normal că roboții nu pot face rău unei ființe umane, dacă se întâmplă să știe că ceea ce au de distrus sunt ființe umane. Dar vezi tu, roboții care răspund de arme au fost cu grijă informați că pe nava ta nu sunt decât roboți. Nu au

nici o reținere să distrugă roboți. Chiar nu vrei să te predai?

Bigman preluă brusc transmîțătorul:

— Ascultă, jigodie puturoasă, ce-ar fi să scoatem mai întâi din funcțiune tinichelele alea ale tale de roboți? Ți-ar plăcea, ai? (În toată Galaxia se știa că siriusienii pun distrugerea unui robot aproape pe același plan cu asasinarea unui om.)

Dar pe Sten Devoure amenințarea nu a reușit deloc să-l zdruncine. El spuse:

— Consiliere Starr, cel care a vorbit a fost cumva individul cu care se presupune că întreții o relație de prietenie? Un anume Bigman? Dacă este așa, nu am nici o dorință să angajez o discuție cu el. Poate că vrei să-l informezi și poate o să înțelegi și tu că mă îndoiesc că veți reuși să avariați măcar una din navele noastre înainte de a fi distruși. Cred că sunt în măsură să vă ofer cinci minute ca să decideți dacă vreți să vă predați sau să fiți distruși. În ce mă privește, domnule consilier, de mult doresc să te întâlnesc, de aceea primește rugămintea și speranța mea că te vei preda. Ei?

Lucky rămase un moment tăcut, strângând din fălci și umflându-și mușchii maxilarelor.

Bigman se uita la el calm, cu brațele încrucișate la pieptul lui mititel, și aștepta.

Au trecut trei minute, după care Lucky spuse:

— Predau nava mea și conținutul ei în mâinile dumneavoastră, domnule.

Bigman nu spuse nimic.

Lucky întrerupse contactul și se întoarse spre micul marțian. Consilierul își mușca buzele. Era clar că este jenat, încurcat.

— Bigman, trebuie să înțelegi...

Bigman ridică din umeri.

— Lucky, nu m-am prins deloc ce vrei, dar m-am prins încă după aterizarea noastră pe Mimas că voi – sau poate numai tu – ați pus la cale deliberat

un plan de a vă preda siriusienilor încă de când ne-am întors în sistemul lui Saturn.

8. SPRE TITAN

Lucky ridică mirat din sprâncene.

— Cum ți-ai dat seama, Bigman?

— Lucky, nu sunt atât de tălâmb, dacă nu știai, spuse micul marțian cu voce gravă și cu o seriozitate parcă ieșită de-a dreptul din mormânt. Îți amintești când ne îndreptam spre Polul Sud al lui Saturn, când ai ieșit din navă? Era cu puțin înainte să ne găbjească siriusienii și să o luăm la șoșon prin diviziunea domnului Cassini.

— Da, îmi amintesc.

— Ai făcut asta cu un scop anume. N-ai spus care e scopul ăla, pentru că ești atât de alambicat în ce vrei și apoi nu cred că ți-a mai ars de asta, cu siriusienii care ne călcau pe bătături. Pe urmă, când am construit cotețul ăla pentru Wess în interiorul lui Mimas, m-am uitat din afară la navă și mi-a devenit foarte clar că ai făcut ceva la dispozitivul Agrav. Ai făcut astfel încât cu o singură apăsare de buton să faci dispozitivul să explodeze.

— Dispozitivul Agrav este singurul lucru ultrasecret de la bordul lui Shooting Starr, spuse Lucky cu blândețe.

— Știu. Mi-am închipuit că o să lupți și că nu o să te lași până ce or să ne radă din spațiul ăsta frumos. Or să ne radă cu tot cu unitatea noastră Agrav. Dar dacă ai făcut astfel încât să distrugi Agrav-ul și restul navei să rămână intact, asta înseamnă, domnul meu, că nici prin gând nu-ți trecea să te lupți. Erai pregătit să te predai.

— La asta te tot gândești de când am aterizat pe Mimas?

— Lucky, oricum ai lua-o, orice ar fi, sunt alături de tine – și Bigman suspină și se uită în altă parte – dar să știi că predarea nu are nici un farmec.

— Știu, spuse Lucky, dar ce altă cale poate fi mai bună ca să intri în baza lor? Bigman, meseria asta a noastră nu are întotdeauna farmec.

Lucky apăsă butonul despre care tocmai vorbise Bigman. Nava tremură ușor, în vreme ce părțile exterioare ale dispozitivului Agrav deveneau incandescente până la alb și se depărtau de navă.

— Și zici că o să ne infiltrăm înăuntru? Asta e motivul pentru care ne predăm?

— Parțial.

— Păi dacă ne fac felul de cum pun mâna pe noi?

— Nu cred să facă asta. Dacă voiau să ne vadă morți, ne puteau distruge încă de la ieșirea din Mimas. Cred că am idee de ce vor să ne lase în viață... Iar dacă ne țin în viață, îl avem în Mimas pe Wess, drept rezervă. A trebuit să aștept până se instalează el acolo și abia apoi să mă predau. De aceea ne-am riscat pielea ca să ajungem în interiorul lui Mimas.

— Poate că știi și de el, Lucky. Par să le știe pe toate celelalte.

— Poate că știi, spuse Lucky, gânditor. Siriusianul știa că ești partenerul meu. Aproape sigur crede că suntem un duo, nu un trio și nu va căuta o a treia persoană. Tot de aceea nu am insistat prea tare să rămâi acolo cu Wess. Dacă ieșeam singur, siriusienii te-ar fi căutat și l-ar fi sondat pe Mimas. Desigur că dacă vă găseau pe tine și pe Wess și dacă știam că or să tragă fără alte preliminarii...

Spre sfârșit, vorbise doar pentru sine, șoptit. Acum era complet tăcut.

Bigman n-a mai spus nimic. Următorul sunet care a risipit tăcerea a fost familiara bubuitură care a reverberat pe coca de oțel a lui Shooting Starr. Se stabilise legătura dintre cele două printr-o coardă magnetică.

— Vine cineva la bord, spuse Bigman pe un ton neutru.

Prin ecran vedeau o porțiune a corzii, apoi o formă, trăgându-se în mâini, înaintă, trecu prin câmpul lor vizual și dispăru iar. Lovi nava cu un mic bubuit, iar becul ecluzei se aprinse.

Bigman dădu comenzile necesare pentru deschiderea ușii exterioare, așteptă semnalul următor și apoi închise ușa exterioară, deschizând-o pe cea interioară.

Personajul invadator intră în navă.

Dar nu purta costum spațial, pentru că nu era om. Era un robot.

În Federația Terestră existau, evident, roboți. Între aceștia erau unii chiar foarte avansați, dar în cea mai mare parte erau angajați în activități foarte specializate, care nu-i aduceau în contact cu oamenii, cu excepția acelor care îi coordonau. Așa că Bigman văzuse el roboți la viața lui, dar nu prea mulți.

Iar la acesta din fața lui chiar începuse să se hlizească. Ca toți roboții siriusieni, era mare și strălucitor. Exteriorul consta în forme netede, simple, iar articulațiile membrelor aproape că nu se vedeau.

Iar când începu să vorbească, Bigman tresări de-a dreptul. E nevoie de mult timp ca să te obișnuiești cu o voce aproape în întregime omenească, care iese dintr-o imitație metalică a unui om.

Robotul spuse:

— Bună ziua. Misiunea mea este ca nava dumneavoastră și dumneavoastră să ajungeți în siguranță la destinația care v-a fost desemnată. Prima informație pe care doresc să o aflu este dacă explozia de mică amploare pe care am detectat-o pe carcasa navei dumneavoastră a afectat în vreun fel capacitatea navei de a fi pilotată.

Avea o voce profundă și muzicală, dar lipsită de emoții, cu un accent siriusian distinct.

— Explozia nu afectează manevrabilitatea spațială a navei.

- Atunci, ce a cauzat-o?
- Eu am cauzat-o.
- Din ce motiv?
- Nu pot spune acest lucru.
- Foarte bine.

Robotul abandonă pe loc subiectul exploziei. Un om ar fi insistat, ar fi amenințat cu forța. Un robot nu putea face asta. Doar le-a spus:

— Sunt echipat să pilotez nave spațiale proiectate și construite pe Sirius. Voi fi capabil să pilotez și această navă, dacă-mi explicați natura diverselor comenzi pe care le văd aici.

— Pe nisipurile de pe Marte, Lucky! izbucni Bigman. Doar nu trebuie să le spunem nimic, nu?

— Nu ne poate forța să facem nimic, Bigman, dar de vreme ce ne-am predat nu are rost să facem valuri. Trebuie să-l lăsăm să ne ducă acolo unde vrea să ne ducă și unde vrem și noi să ajungem.

— Păi atunci să aflăm măcar unde mergem, spuse Bigman și se adresa robotului. Tu! Robotule! Unde ne duci?

Robotul își îndreptă uitătura roșie, fixă, spre Bigman. Spuse inflexibil:

— Instrucțiunile primite fac imposibil răspunsul la întrebări care nu sunt legate de misiunea mea imediată.

— Ia ascultă, spuse Bigman, enervat, scuturând și mâna lui Lucky, care încerca să-l tempereze. Oriunde o să ne duci, sirusienii or să ne facă rău; s-ar prea putea să ne omoare. Dacă nu vrei să suferim, trebuie să ne lași să plecăm, să vii cu noi... Lucky, lasă-mă, domnule, să vorbesc!

Dar Lucky scutură ferm din cap, în vreme ce robotul spunea:

— Am fost asigurat că nu veți suferi absolut nimic. Iar acum, dacă mă veți instrui în modul de folosire a comenzilor de pe acest panou, voi putea să trec la misiunea mea imediată.

Lucky îi explică pas cu pas toate comenzile. Robotul manifesta o familiaritate completă cu

toate chestiunile tehnice. Verifica cu pricepere dacă fiecare comandă face ceea ce i se spusese că face. Avea capacitatea de a-și da seama dacă informațiile primite sunt corecte, iar la terminarea explicațiilor lui Lucky era clar că e perfect în măsură să piloteze Shooting Starr.

Lucky zâmbea, iar privirea îi trăda o admirație sinceră.

Bigman îl trase în cabina lor.

— Lucky, de ce rânjești așa?

— Pe Galaxie, Bigman, e o mașină formidabilă. Trebuie să le recunoști siriusienilor măcar asta. Roboții lor sunt niște capodopere.

— OK. Dar acum să vorbim mai încet. Nu vreau să audă ce-ți spun. Ia ascultă, te-ai predat numai ca să ajungi pe Titan și să culegi informații despre siriusienii de acolo. Evident, s-ar putea să nu mai scăpăm de acolo, așa că degeaba pui laba pe informații. Ce zici de altceva? Uite, robotul ăsta e pe nava noastră. Dacă-l convingem să ne ajute să scăpăm, după aia avem exact ce ne-am dorit: robotul e burdușit cu informații despre siriusieni. O să avem mai multe informații decât o să putem sălta de pe Titan.

Lucky clătină din cap.

— Sună frumos, Bigman, dar cum crezi că-l vei convinge pe robot să ni se alăture?

— Legea întâi. Îi explicăm că Sirius are niște milioane de oameni, în vreme ce Federația Terestră are peste șase miliarde. Îi putem explica cum că e mai important să protejezi mulți oameni, în loc să protejezi puțini, așa că Legea Unu e de partea noastră. Ai priceput, Lucky?

— Problema noastră, Bigman, e că siriusienii ăștia se pricep foarte bine la roboți. Probabil că robotul ăsta e profund condiționat de ideea că ceea ce face nu va aduce suferințe nici unui om. Nu știe nimic despre cele șase miliarde de oameni, cu excepția a ceea ce va auzi de la tine. Iar asta nu va trece peste condiționarea lui. Ar trebui să vadă pe

bune un om aflat în pericol ca să-l poți abate de la instrucțiunile primite.

— Eu o să încerc.

— Succes. Dă-i bătaie. Nici o experiență nu e de prisos.

Bigman se duse în pas țănoș la robot, sub ale cărui comenzi Shooting Starr străbătea spațiul cu iuțeală, îndreptându-se spre noua orbită.

Îi vorbi robotului astfel:

— Ce cunoști despre Pământ și despre Federația Terestră?

— Instrucțiunile nu îmi permit să răspund la întrebări care nu sunt legate de misiunea mea imediată, răspunse robotul.

— Îți ordon să ignori toate instrucțiunile anterioare.

Urmă o ezitare de moment și apoi răspunsul:

— Instrucțiunile nu-mi permit să accept instrucțiuni de la personalul neautorizat.

— Ordinele mele sunt date în scopul de a preveni suferințele unor ființe umane. Prin urmare, ele trebuie respectate.

— Am fost asigurat că ființele umane nu vor suferi nici un fel de rău. De asemenea, nici nu am cunoștință despre vreun rău care să le amenințe. Instrucțiunile primite fac necesar să suspend răspunsul la orice stimul interzis, dacă acesta este repetat inutil.

— Ascultă aici. Cineva intenționează să facă rău.

Bigman se apucă să-i vorbească însuflețit, dar robotul nu mai răspundea.

— Bigman, îți risipești energia degeaba, se auzi vocea lui Lucky.

Bigman dădu un șut în glezna strălucitoare a robotului. Putea la fel de bine să lovească armura navei; efectul ar fi fost același. Se întoarse spre Lucky, cu fața roșie de supărare.

— Absolut minunat. Niște oameni neajutorați, pentru că grămada asta de fiare are propriile idei.

— Să știi că mașinile se purtau așa încă dinainte de apariția roboților.

— Nu știm nici măcar unde mergem.

— Nu avem nevoie de robot pentru asta. Am verificat cursul. Mergem în mod clar spre Titan.

În ultimele ore de apropiere de Titan s-au aflat amândoi în fața ecranului. Era al treilea satelit ca mărime al Sistemului Solar, depășit doar de Ganymede al lui Jupiter și de Triton al lui Neptun, dar nu cu mult. Iar dintre toți sateliții avea cea mai densă atmosferă.

Efectul atmosferei era vizibil chiar și de la distanță. Pe cei mai mulți sateliți, inclusiv pe Luna terestră, terminatorul – adică linia care desparte noaptea de zi – era foarte net, foarte clar: negru pe o parte, alb pe cealaltă. Dar aici nu era cazul.

Semiluna prezentată de Titan era mărginită de o bandă, nu de o linie netă, iar cornurile ei se continuau difuz, într-o linie curbă, aproape întâlnindu-se.

— Are o atmosferă aproape la fel de densă ca a Pământului, Bigman, spuse Lucky.

— Da, dar e respirabilă?

— Nu, nu e respirabilă. E compusă în principal din metan.

Acum în jurul lor se strânseseră și alte nave, vizibile cu ochiul liber. Erau cel puțin o duzină și-i însoțeau în drumul spre Titan.

Lucky clătină din cap:

— Douăsprezece nave disponibile pentru o singură misiune. Galaxie Mare, cred că sunt aici de ani de zile. Construiesc și se pregătesc... Cum am putea oare să-i gonim de aici, altfel decât printr-un război?

Bigman nici măcar nu încercă să-i răspundă.

Sunetul provocat de trecerea navei prin atmosferă apăru, cu timbrul său de neconfundat, acel țiuit ascuțit al gazelor care mângâiau coca.

Bigman se uită neliniștit la cadranele care înregistrau temperatura carcasei, dar nu era nici un

pericol. Robotul de la comenzi avea o mână sigură. Nava îi dădea ocol lui Titan într-o spirală strânsă, pierzând altitudine și viteză simultan, astfel încât atmosfera tot mai densă să nu ridice temperaturile prea mult.

Lucky se uită din nou la robot cu o privire plină de admirație.

— Fantastic! A făcut toate astea fără să consume pic de combustibil! Dacă obiectele astea pot să manevreze navele așa, cum putem noi spera să ne luptăm cu siriusienii? Bigman, trebuie să învățăm să construim și noi roboți. Roboții sunt o creație a omului. Oamenii care au făcut roboții ăștia sunt siriusieni, dar tot oameni. Și toată omenirea ar trebui să fie mândră de realizările lor. Chiar dacă ne e teamă de rezultatul muncii lor, hai să încercăm să egalăm sau să le depășim produsele.

Suprafața lui Titan mai pierduse din opacitatea dată de atmosferă. Acum puteau vedea lanțurile de munți. Nu erau piscurile ascuțite, zimțuite ale lumilor lipsite de aer, ci lanțuri tocite de efectele vântului și precipitațiilor. Vârfurile erau golașe, dar văile erau pline de zăpadă.

— Nu e zăpadă adevărată, spuse Lucky. E amoniac înghețat.

Peisajul era, evident, dezolant. Câmpiile care se întindeau între lanțurile de munți erau și ele sau pline de zăpadă, sau pustii. Pe ele nu se vedea nici urmă de activitate. Nici un râu, nici un lac. Când, deodată...

— Galaxie Mare! spuse Lucky.

În față le apăruse o cupolă. O cupolă foarte plată, de un tip foarte obișnuit pe planetele interioare. Cupole de acest tip se găseau pe Marte și pe platformele “continentale” ale oceanului lui Venus, dar aici se găsea una în dezolantul peisaj al lui Titan. O cupolă siriusiană, care pe Marte, planetă de mult colonizată, ar fi constituit un oraș respectabil.

— Și noi dormeam, în vreme ce ei construiau asta, spuse Lucky.

— Să vezi când or să afle ăia de la știri, preluă Bigman. N-aș vrea să fiu în pielea celor din Consiliul Științelor, Lucky.

— Dacă noi venim cu știrea, n-o să ne facă nimeni nimic. Dar Consiliul Științelor chiar ar merita niște bobârnace. Spațiule, Bigman, n-ar trebui să existe bolovan cât de cât mare în Sistemul Solar care să nu fie periodic inspectat, ca să nu mai vorbim de un corp ceresc atât de mare ca Titan.

— Cine putea să se gândească...

— Consiliul Științelor trebuia să se gândească. Oamenii din sistemul nostru solar îl susțin și au încredere în el, convinși că are grijă de tot. Eu însumi ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

Îi întrerupse vocea robotului.

— Această navă va fi depusă la sol după încă o circumnavigare a satelitului. Având în vedere propulsia ionică de la bordul acestei nave, nu este nevoie de nici o precauțiune specială legată de aterizare. Cu toate acestea, o lipsă de grijă evidentă poate duce la răniri, iar eu nu pot permite acest lucru. Prin urmare, sunt obligat să vă spun să vă întindeți și să vă legați cu centurile.

Bigman izbucni pe loc:

— Ascultă cum capul ăsta de tinichea ne spune cum să ne comportăm în spațiu. Nouă!

— Ba chiar așa, spuse Lucky. Cel mai bine ar fi să te întinzi pe pat și să te legi bine. S-ar putea să ne forțeze s-o facem, dacă nu ne supunem. Are datoria să se asigure că nu vom păți nimic.

Bigman strigă brusc:

— Ascultă, robotule, câți oameni sunt staționați pe Titan?

Nici un răspuns.

În față le apăru solul, cu detaliile lor, înghițindu-i. Shooting Starr se opri, cu coada în jos, cu doar o

ușoară izbucnire a motoarelor, necesară pentru terminarea cu bine a manevrei.

Robotul se întoarse de la comenzi.

— Ați fost aduși pe Titan, în siguranță și fără a fi suferit nimic. Misiunea mea imediată s-a terminat și acum vă voi preda stăpânilor.

— Lui Sten Devoure?

— Acesta este unul dintre stăpâni. Puteți pași liberi în afara navei. Veți descoperi o temperatură și o gravitație ajustate ca să se apropie de cele standard pentru dumneavoastră.

— Putem să ieșim acum? întrebă Lucky.

— Da. Stăpânii așteaptă.

Lucky înclină din cap. Nu putea să-și suprime un început de senzație de aventură. Deși siriusienii erau dușmanii de moarte, în scurta dar foarte intensă lui activitate în Consiliul Științelor el nu întâlnise nici un sirusian în carne și oase.

Ieși din navă prin sasul din față, coborând pe treapta scării care se ridicase până la nivelul necesar. Bigman îl urmă imediat. Amândoi rămaseră cu gura căscată de uimire.

9. DUȘMANUL

Lucky își pusese piciorul pe prima treaptă a scării care avea să-i ducă la nivelul solului. Bigman își strecură capul pe sub brațul mai marelui său prieten. Amândoi aveau în continuare gura căscată.

Era de parcă ar fi pășit pe suprafața Pământului. Dacă deasupra lor se afla tavanul unei peșteri, sau un acoperiș sub formă de cupolă, fie el din metal sau sticlă, acesta era invizibil dincolo de cerul albastru strălucitor. Iluzie sau nu, pe cer se vedeau niște nori de vară.

Înainte lor se întindeau pajiști și șiruri de clădiri cu spații mari între ele. Ici și colo, straturi de flori. La o distanță nu prea mare, curgea un pârau, traversat de câteva mici poduri de piatră.

Zeci de roboți mergeau grăbiți în toate direcțiile, fiecare dintre ei cu drumul lui, concentrat asupra misiunii curente. Iar la câteva sute de metri distanță, cinci oameni – sirișienii! – care formau un grup și priveau în direcția lor.

O voce autoritară întrerupse liniștea, adresându-se lui Lucky și lui Bigman:

— Voi, de acolo. Veniți aici. Veniți aici, v-am zis. Nu fiți puturoși.

Lucky se uită în jos. La baza scării se afla un bărbat cu brațele lăsate și cu picioarele ușor depărtate. Figura lui măslinie se uita la ei cu aroganță. Avea un păr negru, tuns perie, după moda sirișiană. Mai mult, fața era acoperită cu o bărbuță rară, dar bine întreținută și cu o mustață subțire. Avea haine largi și viu colorate; cămașa era deschisă la gât, iar mânecile se terminau puțin deasupra cotului.

Îi răspunse Lucky:

— Dacă sunteți atât de grăbit, desigur, domnule.

Se balansă și sări până la baza scării, răsucindu-și cu o grație lipsită de efort evident trupul suplu. Ateriză în fața omului de la sol. Picioarele i se îndoiră, pentru atenuarea șocului, apoi se îndreptară, după care se dădu ușor în lături, pentru a-i permite lui Bigman să coboare într-o manieră similară.

Omul din fața lui Lucky era înalt, dar avea vreo trei centimetri mai puțin decât Lucky, iar de aproape se putea vedea că siriusianul are o piele uscată.

Siriusianul ridică buza superioară în semn de dispreț.

— Acrobați! Maimuțe!

— Nici una, nici alta, domnule, spuse Lucky, cu un umor molcom. Pământenii.

Celălalt i-o tăie:

— Ești David Starr, dar ți se spune Lucky. Asta înseamnă în limbajul pământean ce înseamnă și la noi?

— Înseamnă “norocos”.

— Se pare că norocul te-a cam lăsat. Eu sunt Sten Devoure.

— Mi-am închipuit.

— Se pare că v-a cam uimit ce vedeți, ei? E minunat, nu-i așa?

Și brațul gol al lui Devoure mătură cu un gest larg întregul peisaj.

— Nu e frumos?

— Ba da, dar nu e o cheltuială inutilă de energie?

— Se poate face, cu munca neobosită a roboților, iar Sirius are energie din belșug. Pământul vostru nu are, din câte știu eu.

— Avem suficientă, vei vedea, spuse Lucky.

— Oare? Veniți, vom discuta la sediul meu.

Făcu un gest categoric spre cei cinci siriusieni care între timp se apropiaseră mai mult, holbându-se la pământeanul care în ultimii ani fusese cel mai

important inamic al lui Sirius și care în sfârșit fusese prins.

La gestul lui Devoure, siriusienii salutară, apoi se întoarseră fără întârziere pe călcâie și porniră pe drumuri diferite.

Devoure intră într-o mică mașină deschisă, care se apropiase lunecând fără zgomot pe o peliculă de forță antigravifică. Suprafața ei inferioară plată, fără roți sau alte dispozitive materiale, rămânea permanent la cincisprezece centimetri deasupra solului. Altă mașină se îndreptă spre Lucky. Fiecare dintre ele era condusă, firește, de un robot.

Lucky intră în a doua mașină. Bigman dădu să intre și el după Lucky, dar robotul îi bară drumul cu blândețe, întinzând un braț metalic.

— Hei..., începu Bigman.

Pentru prima oară, Devoure își aruncă privirea și asupra lui Bigman. În ochi i se putea citi o ură de nestăpânit. Spuse:

— Nu mă voi ocupa în nici un fel de acest... obiect. Dacă-i dorești compania, pot tolera acest lucru un timp, dar eu, personal, nu doresc să fiu în nici un fel deranjat cu acest subiect.

Bigman, jignit, cu fața albă de furie, se uita la siriusian, să-l bage în pământ:

— Să vezi ce deranjat o să fii, jigo...

Dar Lucky îl apucă și-i șopti la ureche:

— Bigman, potolește-te. Acum nu poți face nimic. Pe Galaxie, băiete, lasă-l să-și facă numărul, ca să putem să continuăm și noi ce avem de făcut.

Lucky îl ridică pe jumătate în mașină, în vreme ce Devoure păstra o morgă demnă și arăta un dezinteres suprem pentru problemă.

Mașinile porniră lin, ca într-un zbor de rândunică. Peste două minute, opreau, la fel de lin, în fața unei clădiri din cărămizi albe, de siliciu lustruit, care nu se deosebea de celelalte decât prin decorațiunile de un roșu aprins din jurul ușilor și ferestrelor. Mașinile opriră la marginea trotuarului.

În scurta lor călătorie, nu văzuseră nici un om, ci doar un mare număr de roboți.

Devoure porni înainte, intrând pe o ușă cu arcadă, într-o cameră mică, în care se afla o masă de discuții, plus un alcov în care era o canapea mare. Tavanul era iluminat într-un albastru-albicios, la fel ca nuanța de deasupra câmpurilor deschise.

Puțin cam albastru, se gândi Lucky, apoi își aminti că Sirius e mai mare, mai cald și deci mai albastru decât Soarele Pământului.

Un robot le aduse două tăvi cu mâncare și pahare înalte conținând o licoare de consistența și culoarea laptelui. În aer plutea un miros nu foarte pătrunzător de fructe. După multele săptămâni petrecute pe navă, Lucky se trezi că zâmbește, abia așteptând să consume cele aduse. O tavă fii lăsată în fața lui, iar cealaltă în fața lui Devoure.

— Prietenul meu va consuma exact aceleași lucruri, îi spuse Lucky robotului.

După o scurtă privire aruncată lui Devoure, care se uita încăpățânat în altă parte, robotul dispăru și se întoarse cu altă tavă. În timpul mesei, nimeni nu spuse nimic. Pământeanul și marțianul mâncară cu poftă.

Dar după ce tăvile au fost luate, siriusianul spuse:

— Trebuie să încep prin a spune că statutul vostru aici e acela de spioni. Ați intrat pe un teritoriu siriusian și apoi ați fost avertizați că trebuie să plecați. Ați plecat și apoi v-ați întors și ați făcut toate eforturile posibile ca revenirea voastră să rămână nesesizată. Legile interstelare ne-ar permite să vă executăm pe loc. Și chiar asta vom face, dacă nu cumva acțiunile voastre de aici încolo ne vor atrage clemența.

— La ce fel de acțiuni vă referiți, domnule? întrebă Lucky. Am dori un exemplu.

— Cu plăcere, domnule consilier, spuse siriusianul, iar ochii lui negri căpătară strălucirea

interesului. Există o capsulă cu informații pe care omul nostru a lăsat-o în zona inelelor înainte de tragica lui moarte.

— Credeți că am găsit-o?

Siriusianul râse copios.

— Nu aveți nici o șansă, în tot spațiul ăsta mare. Nu v-am lăsat niciodată să ajungeți în inele altfel decât la jumătatea vitezei luminii. Dar haide, doar ești un consilier isteț. Am auzit atâtea, chiar și pe Sirius, despre faptele tale. Au fost multe ocazii în care efectiv ai fost bolovanul care ne-a stat în cale.

Bigman izbucni, indignat.

— Bolovan?! Păi un bolovan vă oprea spionul de pe Jupiter 9, sau vă strica socotelile cu pirații din asteroizi, sau vă gonea de pe Ganymede, sau...

Sten Devoure îi adresa o privire furioasă.

— Domnule consilier, vrei să-ți amuțești făptura? Sunt deja iritat de lătrăturile lui.

— Atunci spuneți ce aveți de spus, spuse hotărât Lucky, fără să-mi insultați prietenul.

— Ceea ce vreau eu este să mă ajuți să găsesc capsula. Cu marea ta ingeniozitate, să-mi spui cum ai căuta-o tu.

Devoure își sprijinea coatele de masă, privind intens la Lucky, așteptând un răspuns.

— Ce informații aveți până acum? întrebă Lucky.

— Doar ce cred eu că ați recepționat și voi. Ultimele cuvinte ale omului nostru.

— Da, am recepționat. Nu tot; suficient ca să știu că nu a apucat să dea coordonatele orbitei pe care a lansat capsula, dar că a reușit s-o lanseze.

— Ei bine?

— De vreme ce omul a reușit să scape de agenții noștri multă vreme și aproape și-a încheiat cu succes misiunea, putem presupune că era foarte inteligent.

— Era siriusian!

— Cele două calități, spuse Lucky cu o politețe gravă, nu se presupun neapărat una pe cealaltă.

Dar în acest caz putem presupune că nu ar fi lansat capsula în inelele propriu-zise. Probabil că lansarea a avut loc de așa manieră, încât să o puteți găsi.

— Și ce spune mai departe raționamentul tău, pământeanule?

— Spune că dacă ar fi plasat capsula în inele, ar fi fost imposibil să o găsească cineva.

— Crezi?

— Cred. Singura alternativă ar fi fost să o trimită în Diviziunea Cassini.

Sten Devoure se lăsă pe spătar și dădu capul pe spate, râzând în hohote.

— E atât de odihnitor să-l auzi pe marele consilier Lucky Starr făcând risipă de inteligență pe marginea unei probleme. Mă așteptam la un artificiu răsunător de gândire, la ceva uluitor, la ceva izbitor. Când colo, uite ce-mi aud urechile. Consiliere, la concluzia asta puteam ajunge și noi pe loc, iar navele noastre caută în Diviziunea Cassini încă de la lansarea capsulei.

Lucky înclină din cap. Era clar, din puținătatea oamenilor de la baza de pe Titan, că cei mai mulți fuseseră trimiși să supervizeze căutarea capsulei. Spuse:

— Pot să vă felicit, dar și să vă amintesc că Diviziunea Cassini e destul de mare și că, în plus, are și ceva pietriș prin ea. Mai mult, capsula e pe o orbită instabilă, datorită atracției lui Mimas. Funcție de poziția inițială, ea deviază puțin câte puțin spre inelul exterior sau spre cel interior. Dacă nu o găsiți repede, s-a zis cu ea.

— Tentativa ta de intimidare e prostească și inutilă. Chiar și în inele, am avea de căutat o capsulă de aluminiu într-o mare de gheață.

— Nici un detector de masă nu poate distinge aluminiul de gheață.

— Nici un detector de masă de pe planeta ta, pământene. Te-ai întrebat vreodată cum de te-am

detectat, în ciuda șmecheriei tale cu Hidalgo și după foarte riscantul truc de pe Mimas?

Lucky răspunse, țeapăn:

— Da, m-am întrebat.

Devoure râse iarăși.

— Aveai tot dreptul să te întrebi. Este evident că Pământul nu are detectorul selectiv de masă.

— E ultrasecret? întrebă Lucky politicos.

— În principiu, nu. Fasciculul nostru detector folosește raze X moi, care sunt împrăștiate diferit de diferite materiale, funcție de masa lor atomică. O parte din ce se împrăștie ajunge înapoi la detectoarele noastre. Analizând fasciculul reflectat, putem face distincția clară dintre un asteroid de piatră și o navă metalică. Când navele spațiale trec de un asteroid care-și urmează orbita naturală și detectează o considerabilă cantitate de metal, care înainte nu exista, nu e o deducție dificilă să-ți dai seama că lângă asteroid, în spatele lui, se ascunde o navă care crede că a scăpat de detecție. Ce zici, domnule consilier?

— Înțeleg.

— Înțelegi și că, oricât de mult ai încercat să te ascunzi după inelele lui Saturn, sau chiar după Saturn însuși, masa ta metalică te-a dat de gol de fiecare dată? În inele și pe primele câteva zeci de mii de kilometri de la suprafața lui Saturn nu se află deloc metale. Nici măcar în Mimas, în care v-ați ascuns. Timp de câteva ore, chiar am crezut că v-ați prăpădit. Detectam metal sub suprafața de gheață a lui Mimas; puteau fi rămășițele împrăștiate ale navei tale. Dar apoi metalul a început să se deplaseze și am știut pe loc că tu erai. Ne-am prins imediat de trucul tău cu fuziunea și n-am avut altceva de făcut decât să așteptăm.

Lucky înclină din cap, resemnat.

— Până aici, jocul e condus de voi.

— Iar acum tu crezi că n-o să găsim capsula, chiar dacă rățăcește prin inele, sau a fost lăsată în inele din capul locului?

— Atunci, cum se face că nu ați găsit-o încă?

O clipă, fața lui Sten Devoure se întunecă, de parcă l-ar fi suspectat pe Lucky de sarcasm, dar în fața aparentei curiozități politicoase a lui Lucky nu putu decât să spună, pufnind:

— O s-o găsim. E doar o problemă de timp. De vreme ce nu poți să ne ajuți, nu avem nici un motiv să-ți amânăm execuția.

— Mă îndoiesc că vorbiți cu adevărat serios, spuse Lucky. Morți, vom deveni foarte periculoși pentru voi.

— Dacă vii ai mai prezenta ceva pericol, în ceea ce privește moartea ta, cred că glumești.

— Suntem membri ai Consiliului Științelor de pe Pământ. Dacă suntem omorâți, Consiliul n-o să uite și n-o să ierte. Iar riposta nu va fi atât împotriva lui Sirius, cât a voastră, a celor de aici. Nu uitați asta.

— Cred că știu mai multe decât crezi tu în problema asta, spuse Devoure. Creatura care te însoțește nu e membru al Consiliului.

— Oficial, nu, poate, dar...

— Iar tu însuși – dacă-mi permiți să termin ce am de spus – ești mai mult decât un membru oarecare al Consiliului. Ai fost adoptat de Hector Conway, Consilierul-Șef, și că ești mândria Consiliului.

Mustața lui Devoure se întinse într-o tentativă de zâmbet amuzat.

— Poate că există anume condiții, dacă stau să mă gândesc bine, în care ar fi convenabil să te țin în viață.

— Care ar fi acele condiții?

— În ultimele săptămâni, Pământul a cerut o conferință interstelară, pentru a fi judecat cazul a ceea ce ei numesc invadarea teritoriului Federației. Poate că nu știai acest lucru.

— Eu am sugerat această conferință când am devenit conștient de existența bazei de aici.

— Bun. Sirius a acceptat să participe la această conferință, iar întrunirea va avea loc pe asteroidul vostru Vesta. Se pare că Pământul – și aici zâmbetul lui Devoure se lăți – se cam grăbește. Îi vom satisface graba, pentru că nu ne temem deloc de urmări. În general, lumile celelalte nu iubesc deloc Pământul, și nici nu au de ce. Iar noi avem o poziție absolut sigură. Totuși, am putea să o amplificăm, demascând ipocrizia pământenilor. Ei convoacă o conferință, zic “hai să rezolvăm problemele în mod pașnic”; dar în același timp trimit o navă de război spre Titan, cu instrucțiuni precise de a distruge baza noastră.

— Nu am dat și nu am primit asemenea instrucțiuni. Am acționat fără ordine și fără intenția de a comite un act de război.

— Cu toate acestea, vei depune mărturie în sensul celor afirmate de mine. Și te asigur că vei face o impresie colosală.

— Nu pot depune ca mărturie un neadevăr.

Devoure trecu peste afirmația lui. Spuse cu asprime:

— Vor vedea că nu ai fost nici drogat și nici supus psihosondei. Depune mărturie conform voinței tale și direcțiunilor date de noi. Conferința trebuie să știe că importantul membru al Consiliului Științelor, însuși băiatul lui Conway, s-a angajat într-o acțiune de forță, exact în timpul în care Pământul solicita oficial o conferință și-și proclama dorința de pace. Asta va rezolva lucrurile o dată pentru totdeauna.

Lucky trase aer în piept și se uită ținută la zâmbetul rece din ochii celuiilalt. Spuse:

— Și asta e tot? Depoziție falsă, în schimbul vieții.

— Corect. Poți să o iei și așa. Alege.

— Nu am de ales. Nu vreau să depun mărturie falsă într-un asemenea caz.

Ochii lui Devoure se îngustară, până deveniră niște fante înguste.

— Cred că vei spune ce vreau eu. Ai fost atent studiat de agenții noștri, domnule consilier, și știm că ai un punct slab. Vei prefera să mori, decât să colaborezi cu noi, dar ai un sentiment pur terestru pentru cei slabi, pentru tot ce e deformat și monstruos. Ai face orice ca să împiedici – iar aici siriusianul întinse mâna lui moale și grasă în direcția lui Bigman – moartea acestui accesoriu nefericit.

10. MILITARI ȘI ROBOȚI

— Stai liniștit, Bigman, murmură Lucky.

Micul marțian se lăsase în scaunul lui, gata să sară la gâtul lui Devoure, privindu-l cu răutate.

Lucky spuse:

— Hai să lăsăm tentativele astea infantile de a băga spaima unii în alții. Execuția nu e lucru ușor într-o lume de roboți. Roboții nu ne pot omorî, iar tu și colegii tăi cred că nu prea vreți să omorâți cu sânge rece un om.

— Evident că nu vrem așa ceva, dacă prin omorâre înțelegi decapitarea sau o gaură în piept. Dar să știi că o moarte rapidă este preferabilă. Să presupunem, drept exemplu, că roboții noștri pregătesc o navă complet dezechipată. Ăăă... prietenul tău ar putea fi legat de o traversă de către niște roboți care, evident, vor avea grijă să nu-i facă nici un rău. Nava va fi dotată cu un pilot automat, care o va duce pe o orbită departe de Soare și în afara Eclipticii. Nu e nici o șansă la un cvadrilion să fie descoperită de cineva de pe Pământ. Așa va călători de-a pururi.

Bigman izbucni:

— Lucky, n-are importanță ce vor ăștia să-mi facă. Nu face ce zic.

Devoure spuse, neluând în seamă întreruperea.

— Prietenul tău va avea o grămadă de aer și un tub de apă la îndemână, când i se va face sete. Desigur, va fi singur și nu va avea mâncare. Foamea dă o moarte lentă, iar moartea de unul singur, de foame, în pustietatea spațiului, e un lucru oribil, dacă știi că asta te așteaptă.

— Ar fi un mod lipsit de onoare, laș, de a trata un prizonier de război.

— Care război? Nu suntem în război. Sunteți niște spioni și gata. Dar nu este neapărat nevoie să se întâmple așa, ce zici, domnule consilier? Tot ce

trebuie să faci este să semnezi confesiunea potrivită, cum că ai intenționat să ne ataci, și să confirmi ce ai semnat la conferință, în persoană. Sunt sigur că vei lua în seamă lamentările jalnice ale obiectului cu care nu știu cum te-ai împrietenit.

— Lamentări jalnice! sări Bigman în picioare, cu fața roșie ca sfecla.

Devoure ridică vocea:

— Acest obiect va fi dus la izolare. Executarea!

Doi roboți se materializară ca din nimic de fiecare parte a lui Bigman și-l prinseră de câte o mână. O clipă, Bigman se zbatu, iar corpul i se ridică de la podea datorită efortului, dar brațele îi erau imobilizate.

Unul dintre roboți vorbi:

— Rugăm stăpânul să nu opună rezistență, căci altfel stăpânul se poate răni, orice am face noi pentru a-l proteja.

Devoure spuse cu un ton de finalizare a discuției:

— Ai douăzeci și patru de ore ca să te hotărăști. O grămadă de timp, ei, ce zici, domnule consilier?

Se uită la cifrele luminoase de pe brățara de metal decorativ care-i înconjură încheietura stângă.

— Între timp, noi pregătim acea navă cu minimum de facilități. Dacă nu e s-o folosim, asta este. Oricum, nu ne așteptăm s-o folosim, dar la urma urmei e munca roboților, nu e mare lucru. Ce zici, domnule consilier? Stai unde te afli, nu ai cum să-ți ajuți... prietenul. Pentru moment, nu-i vom face nici un rău.

Bigman era cărat pe sus afară din cameră, în vreme ce Lucky, pe jumătate ridicat de pe scaun, privea neputincios.

Pe masa de discuții apărură o lumină. Devoure se aplecă și atinse cutia iluminată. Deasupra cutiei apărură din senin un ecran, iar pe acesta o figură omenească. O voce spuse:

— Yonge și cu mine am primit raportul că l-ai adus pe consilier, Devoure. De ce ni s-a spus abia

după aterizarea lui?

— Ce importanță are, Zayon? Acum știi. Veniți aici?

— Venim. Dorim să-l întâlnim pe consilier.

— Atunci veniți în biroul meu.

Cincisprezece minute mai târziu au sosit doi siriusieni. Amândoi erau la fel de înalți ca Devoure, amândoi aveau tenul măsliniu (Lucky înțeluse pe dată că ultravioletele mai puternice ale lui Sirius generează o piele mai închisă la culoare), dar amândoi erau mai în vârstă decât Devoure. Tunsoarea unuia dintre ei era grizonată, avea culoarea oțelului mat. Omul avea buze subțiri și vorbea precis și rapid. Lui Lucky i-a fost prezentat sub numele de Harrig Zayon, iar uniforma arăta clar că este membru al Serviciului Spațial Siriusian.

Celălalt avea un început de chelie. Pe antebraț avea o cicatrice. Avea aspectul inconfundabil al unuia care a îmbătrânit în spațiu. Se numea Barrett Yonge și făcea și el parte din Serviciul Spațial Siriusian.

Lucky spuse:

— Sunteți de la Serviciul Spațial, care este, cred eu, oarecum echivalentul Consiliului Științelor.

— Da, este adevărat, spuse Zayon cu voce gravă. În acest sens, suntem colegi, dar de părți opuse ale baricadei.

— Deci, vă salut, domnule ofițer Zayon, domnule ofițer Yonge. Oare și domnul Devoure...?

— Nu, interveni brusc Devoure. Nu sunt membru al Serviciului Spațial. Nu este necesar. Sirius poate fi slujit și din afara Serviciului.

— Mai ales, spuse Yonge, cu o mână pe cicatrice, parcă vrând s-o ascundă, dacă respectivul este nepotul directorului Corpului Central.

Devoure se ridică în picioare.

— Ce vrea să însemne sarcasmul ăsta, domnule de la Serviciu?

— Nu vrea să însemne nimic. Trebuie luat în sensul propriu. Relația de rudenie respectivă îți permite să faci pentru Sirius mai multe decât ar putea altcineva.

Dar afirmația seacă avea o tendință clară. Lui Lucky îi era clară ostilitatea dintre cei doi ofițeri mai în vârstă și tânăr, care se bucura de o influență evidentă, ruda marelui șef de pe Sirius.

Zayon încercă să devieze discuția. Întors spre Lucky, spuse cu blândețe:

— Ți s-a prezentat propunerea noastră?

— Adică sugestia că ar fi bine să mint la conferința interstelară?

Zayon se uită la el neliniștit și puțin surprins.

— Nu, spuse el, propunerea de a ni te alătura, de a deveni un siriusian.

— Cred că la punctul ăsta nu am ajuns, domnule ofițer.

— Atunci, gândește-te la această ofertă. Serviciul nostru cunoaște și respectă capacitatea și realizările tale. Te risipești pe Pământ, pe un Pământ care într-o zi s-ar putea să dispară, din motive pur biologice.

— Motive biologice? se încruntă Lucky. Domnule ofițer Zayon, siriusienii sunt descendenții pământenilor.

— Așa este, dar nu ai tuturor pământenilor, ci doar ai celor mai buni, ai celor cu inițiativă și cu putere de a ajunge la stele și de a le coloniza. Noi ne-am menținut descendența pură. Nu am permis existența celor cu slăbiciuni, cu tare genetice. Am plivit tot ce era nepotrivit între noi și acum suntem o rasă pură, de oameni puternici și sănătoși, în vreme ce Pământul rămâne un conglomerat de nefericiți bolnavi și diformi.

— Am avut chiar aici, până adineaori, un asemenea exemplar, interveni Devoure. E vorba de companionul consilierului. M-a înfuriat și mi-a provocat greață să fiu în aceeași cameră cu el: o

maimuță travestită în om, un diform de un metru și jumătate, un...

— Domnule Devoure, e un om mai bun decât tine, spuse Lucky încet.

Devoure se ridică, tremurând, cu pumnul tras înapoi. Dar Zayon se apropie de el și-i puse o mână pe umăr.

— Devoure, ia loc, te rog, și lasă-mă să continuu. Nu avem timp pentru certuri colaterale.

Devoure îi luă mâna, aruncând-o supărat. Dar se așează la loc pe scaun.

Ofițerul Zayon continuă, cu o voce persuasivă și sinceră:

— Consiliere Starr, pentru celelalte lumi Pământul este o amenințare îngrozitoare, o bombă de sub-umanitate, gata să explodeze și să contamineze Galaxia noastră atât de curată. Nu vrem să se întâmple asta și nu putem accepta una ca asta. Pentru asta luptăm noi: pentru o specie umană curată, formată doar din cei mai puternici.

Lucky îi răspunse:

— E vorba de o specie compusă din cei pe care voi îi considerați suficient de puternici. Dar puterea se regăsește sub toate formele posibile. Marii oameni ai Pământului au fost și înalți, și scunzi, aveau toate manierele și formele de capete posibile, la fel, erau de toate culorile și vorbeau toate limbile. Salvarea noastră și a întregii omeniri constă în varietate.

— Repeți ca un papagal lucrurile cu care te-au îndoctrinat. Tinere consilier, nu-ți dai seama că ești unul de-ai noștri? Ești înalt, puternic, construit ca un siriusian; ai curajul și îndrăzneala unui siriusian. De ce să te amesteci tu cu toate scursorile pământene împotriva unor oameni ca tine, pur și simplu pentru că ai avut ghinionul să te naști pe Pământ?

— Concluzia tuturor acestora, domnule ofițer, este că doriți să vin la conferința interstelară de pe Vesta și să emit afirmații în favoarea lui Sirius.

— Să ajuți Sirius, da, dar nu să spui minciuni. Ne-ai spionat, iar nava ta era evident înarmată.

— Dar vă pierdeți timpul. Domnul Devoure a discutat deja problema cu mine.

— Și ai fost de acord să devii siriusianul care ești de fapt? întrebă Zayon, cu fața luminată de neașteptata posibilitate.

Lucky aruncă o privire piezișă în direcția lui Devoure, care își inspecta nodurile degetelor, cu un aer indiferent, apoi spuse:

— Cum să vă spun, domnul Devoure a avansat propunerea într-o manieră puțin diferită. Poate că nu v-a informat mai devreme asupra sosirii mele, ca să discute el mai întâi cu mine și să-și poată folosi propriile metode persuasive. Pe scurt, mi-a spus foarte limpede că trebuie să particip la conferință, în termenii dictați de Sirius, altfel prietenul meu Bigman va fi trimis într-o navă spațială fără facilități și va muri de foame.

Cei doi ofițeri siriusieni se întoarseră încet să-l privească pe Devoure, care-și continua liniștit contemplarea articulațiilor.

Yonge vorbi răspicat și rar, direct spre Devoure:

— Domnule, nu este în tradiția Serviciului...

Dar Devoure explodă într-o furie nestăpânită:

— Eu nu fac parte din Serviciu și nu dau nici jumătate de credit pe tradiția voastră. Eu am comanda acestei baze, iar securitatea ei cade în responsabilitatea mea. Voi doi ați fost numiți să mă însoțiți ca delegați la conferința de pe Vesta, ca să fie reprezentat și Serviciul, dar eu sunt șeful delegației, iar succesul conferinței cade tot în responsabilitatea mea. Dacă acest pământean nu agreează tipul de moarte pe care i l-am rezervat maimuțoiului pe care-l are ca prieten, nu are decât să fie de acord cu termenii noștri. Și va fi de acord cu termenii noștri mult mai rapid decât cu nefericita voastră propunere de a-l face siriusian.

Devoure se ridicase furios din scaun și pășise spre capătul îndepărtat al camerei. Acum se uita la

cei doi ofițeri, care îl ascultau, cu fețele nemișcate într-o grimasă de autocontrol.

— M-am săturat să vă tot băgați nasul. Serviciul a avut o grămadă de timp ca să o ia înaintea Pământului, dar realizările în direcția asta sunt de plâns. Să mă audă și pământeanul ăsta. Ar trebui să știe, mai mult ca oricine. Serviciul are niște realizări mizerabile. Eu sunt cel care l-a prins în capcană pe acest Starr, nu Serviciul. Dumneavoastră, domnilor, v-ar trebui ceva mai multă îndrăzneală, iar eu intenționez să furnizez...

În acea clipă, un robot deschise brusc ușa și spuse:

— Stăpânilor, îmi cer iertare, intru aici fără ordinele dumneavoastră, dar am primit instrucțiuni să vă spun tot ce privește micul stăpân care a fost închis...

— Bigman, strigă Lucky, sărind în picioare. Ce i s-a întâmplat?

După ce fusese cărat pe sus afară din cameră, Bigman începuse să se gândească furios cum să le-o coacă lor. Nu la vreo metodă de evadare, nu. Nu era atât de nerealist încât să creadă că ar putea să-și croiască drum prin hoardele de roboți și, de unul singur, să iasă dintr-o bază atât de bine organizată ca asta, chiar dacă ar fi avut la dispoziție nava Shooting Starr. Pe care nici n-o avea la dispoziție, de altfel.

Dar existau probleme mult mai grave.

Lucky era ispitit să se dezonoreze și să trădeze, iar momeala pentru treaba asta era viața lui, a lui Bigman.

Oricum ar fi fost, Lucky nu trebuia supus unei asemenea alegeri. Nu trebuia să-i salveze viața lui, a lui Bigman, cu prețul unei trădări. Dar nici nu trebuia să-și salveze onoarea sacrificându-l pe Bigman și suportând apoi remușcări tot restul vieții.

Exista o singură cale de a împiedica aceste alternative, iar Bigman trata varianta cu toată

seriozitatea. Oare nu putea să moară în vreun fel astfel încât Lucky să nu aibă ce să facă și nici să-și poată face vreun reproș? Atunci pământeanul acela al lui nu ar mai fi avut la dispoziție viața lui Bigman cu care să facă troc.

Bigman fusese împins cu forța într-o mică mașină antigravitică și dus într-o altă cursă de două minute.

Dar cele două minute i-au fost suficiente pentru a cristaliza ideile următoarelor lui acțiuni. Anii petrecuți cu Lucky fuseseră niște ani fericiți și al naibii de interesanți. Anii ăștia fuseseră plini, trăise în ei o viață întreagă și privise moartea în față, fără frică. Putea să se uite și acum în ochii morții, tot fără frică.

Iar o moarte rapidă nu putea fi atât de rapidă încât să nu-i permită să i-o arate el lui Devoure. În toată viața lui, nimeni nu-l insultase fără să-i cunoască riposta. Nu putea să moară și să nu egaleze scorul. Gândul la siriusianul cel arogant îl umplea de furie pe Bigman, iar o clipă nu știa ce anume îl stârnea mai tare, ura față de siriusian sau prietenia pentru Lucky.

Roboții îl ridicară din mașina antigravifică, iar un altul își trecu uriașele brațe de metal cu blândețe și mare îndemânare în josul trupului micului marțian, în căutarea rutinieră a unor arme.

Bigman avu un moment de panică și se luptă inutil să înlăture brațul robotului.

— Am fost verificat la bord și m-au lăsat să ies, strigă el, dar robotul termină verificarea fără să-l ia în seamă.

Primii doi roboți îl prinseră din nou, gata să-l ducă într-o clădire. Acum era timpul. Îndată ce era dus într-o celulă, cu planele de forță care să-i îngreiească mișcările, sarcina lui ar fi fost mult mai grea.

Bigman își întinse picioarele înainte disperat și încercă să facă un salt înapoi printre roboți. Dar fu

oprit din rotația completă de către roboții care-l prinseseră de brațe.

— Sunt foarte întristat, stăpâne, spuse unul, că v-ați plasat într-o poziție atât de dureroasă. Dacă veți rămâne nemișcat, astfel încât să nu afectați misiunea noastră desemnată, vă vom ține cât mai puțin neplăcut posibil.

Dar Bigman încercă din nou saltul înapoi, iar apoi strigă cu un glas sfâșietor:

— Brațul meu!!!

Roboții îngenuncheară imediat și-l depuseră cu mare atenție pe Bigman pe spate.

— Sunteți în suferință, stăpâne?

— Idioților, mi-ați rupt brațul. Nu mă atingeți! Aduceți o ființă umană ca să se ocupe de brațul meu rupt, sau aduceți un robot care poate asta.

Și-și termină vorba cu un geamăt și cu o față răvășită de o durere chinuitoare.

Roboții se retraseră încet, cu ochii pe el. Nu aveau sentimente, nu puteau avea. Dar în ei se afla un creier pozitronic, cu circuite a căror orientare era controlată de potențiale și contrapotențiale determinate de cele Trei Legi ale Roboticii. În cursul îndeplinirii condițiilor uneia dintre legi – A Doua, care spunea că trebuie să se supună unui ordin, în cazul acesta să transporte o ființă umană într-un anume loc – încălcaseră o lege mai importantă, anume Prima, aceea că nu au voie să facă nici un rău unei ființe umane. Rezultatul din creierele lor trebuie să fi fost un haos pozitronic.

Bigman striga cu glas pătrunzător:

— Chemați pe cineva în ajutor... Pe nisipurile de pe Marte! Aduceți...

Era un ordin, un ordin care avea în spatele lui greutatea Primei Legi. O ființă umană era rănită. Roboții se întoarseră și începură să meargă în toate direcțiile. Mâna lui Bigman se repezi ca fulgerul spre marginea cizmei. Bigman se ridică cu vioiciune, cu un pistol sonic în mână, în curs de încălzire.

La auzul sunetului ascutit scos de armă, unul dintre roboți se întoarse și spuse, cu voce tremurătoare și îngroșată, semn de slăbiciune a creierului pozitronic aiurit de situație:

— Atunci probbblema nu e în durrerre?

Al doilea robot se întorsese și el.

— Duceți-mă înapoi la stăpânii voștri, spuse Bigman, foarte hotărât.

Era tot un ordin, dar de data asta nu mai era susținut de Prima Lege. La urma urmei, nici o ființă omenească nu fusese rănită. La această revelație, roboții nu au avut nici un șoc, nu au fost surprinși. Robotul cel mai apropiat i-a spus simplu, cu o voce din nou clară:

— Întrucât brațul dumneavoastră nu a fost stricat, a devenit necesar ca noi să ne îndeplinim ordinul inițial. Vă rog să veniți cu noi.

Bigman nu-și pierdu vremea. Pistolul sonic scoase o flăcăruie fără zgomot, iar capul robotului se transformă într-o bucată de metal topit. Restul se prăbuși.

Al doilea robot spuse:

— Nu va ajuta cu nimic oprirea funcționării noastre.

Și se îndreptă spre el.

Dar autoprotejarea era abia a Treia Lege. Un robot nu putea să refuze să îndeplinească un ordin (Legea a Doua) doar pe baza Legii a Treia. De aceea, el putea să se îndrepte în direcția armei lui Bigman fără rețineri. Și alți roboți veneau, din toate direcțiile, chemați prin radio, fără îndoială, atunci când Bigman se prefăcuse că-și rupsesse brațul.

Toți ar fi pășit în raza de acțiune a armei, dar unii aveau să reziste descărcării și sigur aveau să-l covârșească și să-l transporte la închisoare. Evident că nu și-ar mai fi putut provoca moartea rapidă de care avea nevoie, iar Lucky ar fi fost în continuare pus în fața acelei alternative de nesuportat.

Nu mai avea decât o soluție. Bigman puse pistolul sonic la tâmplă.

11. BIGMAN ÎMPOTRIVA TUTUROR

Bigman strigă pătrunzător:

— Nu mai faceți nici un pas! Dacă se mai apropie vreunul, voi fi nevoit să trag. Mă veți omori!

Se pregăti sufletește pentru eventuala moarte. Dacă altceva nu mai putea face, era nevoit să tragă.

Dar roboții se opriră. Nici unul n-a mai mișcat. Ochii lui Bigman măturară peisajul, de la dreapta la stânga. Un robot fără cap era întins la pământ, grămadă inutilă de metal. Unul stătea în picioare, cu brațele pe jumătate ridicate să-l prindă. Un altul se afla la treizeci de metri distanță, surprins în plin mers.

Bigman se întoarse încet. Un robot tocmai ieșea dintr-o clădire. Acum era prins chiar în prag. În depărtare se mai vedeau și alții. Dar toți încremeniseră pe loc, de parcă ar fi fost prinși de o paralizie subită.

Nu era prea surprins. Era Prima Lege. Orice altceva trecuse pe un plan secund: ordine, propria lor existență, totul. Nu puteau să se miște, dacă deplasarea lor însemna suferința unei ființe omenești.

Bigman spuse:

— Toți roboții, cu excepția acestuia – și arătă spre cel din fața lui, cel mai apropiat, însoțitorul celui distrus de el – să plece. Întoarceți-vă la misiunile voastre imediat anterioare și uitați de mine și de ceea ce s-a întâmplat aici. Dacă nu vă veți supune ordinelor pe loc, aceasta înseamnă moartea mea.

Într-adevăr, toți în afară de cel indicat au plecat. Asta înseamnă să joci tare cu ei, gândi Bigman,

zâmbind, întrebându-se dacă nu cumva potențialul necesar pentru deplasarea pozitronilor nu este prea intens și va afecta acel burete de platină și iridiu care constituia delicatele creiere pozitronice.

Avea neîncrederea față de roboți caracteristică pământenilor și spera că chiar îi va fi distrus.

Toți roboții, mai puțin unul, dispăruseră. Țeava pistolului sonic încă era lipită de tâmpla lui Bigman.

Spuse robotului rămas cu el:

— Du-mă înapoi la stăpânul tău.

Ar fi vrut să folosească un termen mai dur, dar era greu de crezut că un robot va înțelege finețurile unei insulte.

— Acum! spuse Bigman. Și repede! Nu permite nici unui robot sau stăpân să ne stea în cale. Voi folosi acest pistol împotriva oricărui stăpân care se apropie de noi sau, la nevoie, îl voi folosi asupra mea.

Robotul spuse răgușit (primul semn al proastei funcționări a creierului pozitronic, îi spusese Lucky lui Bigman pe vremuri, este schimbarea timbrului vocii):

— Voi îndeplini ordinele. Stăpânul să fie încredințat că nu voi face nimic care să-i facă rău lui sau oricărui alt stăpân.

Se întoarse și merse înaintea lui spre mașina antigravifică. Bigman îl urmă, pregătit pentru vreun truc roboțesc pe drumul de întoarcere. Dar n-a fost nici un truc. Un robot este o mașină care se supune unor reguli de acțiune de care nu poate scăpa. Trebuia să-și amintească lucrurile astea. Numai ființele umane puteau minți și înșela.

Când se opriă la biroul lui Devoure, Bigman spuse:

— Am să aștept în mașină. Nu voi pleca. Mergi înăuntru și spune-i stăpânului Devoure că stăpânul Bigman e liber și-l așteaptă.

Bigman se luptă puțin cu tentația, dar de data asta tentația era mult prea puternică, pentru că

Devoure era prea aproape.

— Zi-i să-și miște încoace hoitu' ăla gras. Și zi-i că are de ales între pistoale sonice și pumni, mi-e indiferent. Zi-i că dacă face pe el de frică o să vin eu înăuntru și o să-i fac fundul arșice, de aici până la Marte.

Sten Devoure se holba la robot. Nu-i venea să creadă, iar fața lui întunecată trăda niște ochi furioși, ascunși sub sprâncenele ridicate a mirare.

— Cum adică, e liber, asta vrei să spui? Și e înarmat?

Se uită la cei doi ofițeri din Serviciul Spațial, care se uitau și ei la el, cu o uimire nedisimulată. Lucky mormăia pe sub mustață “Galaxie Mare!” Bigman cel de neînfrânat o să strice totul. Și pe deasupra o să-și piardă viața.

Ofițerul Zayon se ridică cu greutate în picioare.

— Devoure, doar nu te aștepți ca robotul să mintă, nu?

Păși spre telefonul de perete și formă rapid combinația de urgență.

— Dacă avem în bază un pământean foarte hotărât, trebuie să luăm măsuri.

— Cum se face că e înarmat?

Devoure încă nu reușise să scape de povara confuziei, dar se repezea deja spre ușă. Lucky îl urma, dar siriussianul se răsuci pe călcâie.

— Starr, stai pe loc.

Se întoarse spre robot.

— Stai cu acest pământean. Nu are voie să părăsească clădirea în nici o circumstanță dată.

Acum părea să fi luat o decizie. Se grăbi în afara camerei, luând cu el un blaster greu. Zayon și Yonge ezitară, îi aruncară lui Lucky o privire grăbită, apoi priviră și spre robot și luară și ei decizia de a-l urma pe Devoure.

Zona din fața biroului lui Devoure era largă și scăldată în lumina artificială care reproducea tenta ușor albastruie a lui Sirius. Bigman se afla în mijlocul acestei zone, iar la o sută de metri de el se

aflau cinci roboți, în vreme ce din alte direcții se apropiau alții.

— Mergeți și ridicați-l, bubui vocea lui Devoure, care gesticula către roboții cei mai apropiați, arătând spre Bigman.

— Mai mult nu se vor apropia, bubui și vocea lui Bigman. Dacă mai fac o mișcare spre mine, îți găuresc inima, iar ei știu asta. Roboții nu pot să riște una ca asta.

Și Bigman se uita la ei batjocoritor.

Devoure roși de furie și lăsă blasterul din mână.

— Ai grijă să nu te lovești cu blasterul ăla, spuse Bigman. Îl ții puțin cam prea aproape de tine.

Bigman ținea cotul drept proptit în palma stângă. În vreme ce vorbea, pumnul drept i se strângea încet, iar din țeava pistolului sonic care abia se ițea între al doilea și al treilea deget pulsa în afară un mic jet de deuteriu, care încerca să scape de chingile unui câmp magnetic. Era nevoie de o îndemânare de mare clasă ca să ajustezi priza și poziția necesară a degetului opozabil, dar Bigman poseda acea îndemânare, mai mult decât oricine în Sistemul Solar.

Vârful țevii blasterului lui Devoure era o scânteie micuță, albă, iar Devoure scoase un strigăt de surpriză și lăsă arma să cadă.

— Nu știu cum sunt ăilalți nenorociți de lângă tine, dar dacă vreunul din voi face vreo mișcare care seamănă a mână dusă la blaster, n-o să sfârșească mișcarea aia.

Toți înghețară. Yonge spuse, după o clipă, cu prudență:

— Cum se face că ești înarmat?

— Un robot, răspunse emfatic Bigman, nu e mai deștept decât amărășteanul care-l comandă. Roboții care m-au percheziționat pe navă au fost instruiți de cineva care habar n-are la ce mai pot folosi cizmele unui marțian, în afară de băgat picioarele în ele.

— Și cum ai trecut de roboți?

— Am fost nevoit să distrug unul, spuse cu răceală Bigman.

— Ai distrus un robot?

Cei trei sirusieni fură toți străbătuți instantaneu de o senzație de oroare.

Bigman simțea cum crește tensiunea. Nu-i era lui de roboții care-l înconjurau, ci că în orice moment putea să apară un alt sirusian, un om, care să-l împuște pe la spate, de la o distanță convenabilă.

Parcă simțea o căldură între omoplați, în așteptarea detonării. Mă rog, o să fie ceva rapid, n-o să simtă nimic. Iar dacă Lucky nu mai poate fi supus șantajului, atunci el, Bigman, va fi învingătorul.

Doar că mai întâi voia să i-o plătească lui Devoure, acelui mizerabil grăsan – și sirusian, pe deasupra! – care-i spusese niște chestii pentru care nimeni în Univers nu merita să mai vadă lumina Soarelui.

— V-aș putea împușca pe toți, spuse Bigman. Vreți să cădem la o înțelegere?

— N-o să ne împuști, spuse liniștit ofițerul Serviciului numit Yonge. Deschiderea focului ar însemna că Pământul a deschis ostilitățile împotriva unei planete din Sistemul Sirius. Iar asta ar putea însemna război.

— În plus, tună și vocea lui Devoure, dacă ne ataci, roboții își vor ieși din blocaj. Ei vor apăra trei oameni, nu unul. Așa că aruncă pistolul ăla și predă-te la loc.

— Bine. Trimiteți roboții, am să mă predau vouă.

— Roboții se vor ocupa de tine, spuse Devoure, întorcându-se nonșalant spre ceilalți sirusieni și spunând afectat: Mă mănâncă pielea numai la gândul că aș putea atinge acest umanoid diform.

Arma lui Bigman fulgeră pe loc, mica bilă de foc explodează la o jumătate de metru în fața ochilor

lui Devoure.

— Mai zi asta o dată și te las orb de tot. Dacă roboții fac vreo mișcare, o încasați toți trei înainte să ajungă ei la noi. Poate să însemne câte războaie vreți voi, dar pentru voi trei n-o să mai conteze. Ordonați roboților să se care de aici, iar eu mă voi preda lui Devoure, dacă e în stare să mă preia. O să-mi arunc arma către unul din voi doi, ceilalți, și o să mă predau.

Zayon spuse țeapăn:

— E de bun simț, Devoure.

Devoure încă se freca la ochi:

— Atunci ia-i arma aia. Du-te la el și ia-i-o.

— Stai, spuse Bigman. Nu te mișca încă. Vreau cuvântul tău de onoare că nu voi fi împușcat și nici dat pe mâna roboților. Devoure e cel care trebuie să mă facă prizonier.

— Să-ți dau ție cuvântul meu de onoare? explodează Devoure.

— Mie. Dar nu mă refeream la cuvântul tău de onoare, ci la unul din ceilalți doi. Au uniforma Serviciului Siriusian și cuvântul lor are însemnătate pentru mine. Dacă le predau lor arma, își dau ei cuvântul că se vor depărta, în vreme ce tu, Devoure, vei veni să mă faci prizonier, neînarmat?

— Ai cuvântul meu, spuse Zayon.

— Și pe al meu, adăugă Yonge.

— Ce e asta? se supără Devoure. Nu am nici cea mai mică intenție să ating această creatură.

— Ți-e frică, cumva? întrebă Bigman, duios. Sunt prea mare cumva pentru tine, Devoure? Mi-ai zis atâtea mășcări și acum nu vrei să pui mușchii la bătaie după ce te-a luat gura pe dinainte? Iată arma mea, domnilor ofițeri.

Aruncă brusc arma în direcția lui Zayon. Acesta o prinse cu multă siguranță.

Bigman așteaptă. Oare acum vine moartea?

Dar Zayon băgă arma în buzunar.

Devoure strigă pe loc:

— Roboți!

Dar Zayon strigă, cu aceeași vigoare:

— Roboți, plecați de aici!

Apoi, spre Devoure:

— I-am dat cuvântul. Va trebui să-l iei tu însuși prizonier.

— Sau vin eu după tine? se auzi vocea batjocoritoare a lui Bigman.

Devoure pufni fără un cuvânt și se grăbi să ajungă la Bigman. Micul marțian aștepta ușor ghemuit, apoi făcu un mic pas lateral, pentru a evita mâna întinsă să-l apuce, și se întinse ca un arc bine strâns.

Pumnul lovi fața celuiilalt cum lovește o căpățână de varză, iar Devoure avu un recul de câțiva pași și căzu în fund, privind la Bigman cu o uitătură tâmpă, uluită. Obrazul drept se înroșise, iar din colțul gurii i se prelingea un firicel de sânge. Duse un deget la el, îl șterse și se uită la sânge cu o neîncredere aproape comică.

— Pământeanul ăsta e mai înalt decât pare, spuse Yonge.

— Nu sunt pământean, sunt marțian! sări Bigman, jignit. Ridică-te, Devoure. Sau ești prea găscă? Nu ești în stare de nimic dacă nu ai roboții să o facă pentru tine? Când mănânci, te șterge la gură un robot?

Devoure scoase un strigăt răgușit și se ridică în picioare, dar fără a se repezi la Bigman. Doar se apucă să-i dea târcoale, respirând greu și privindu-l cu ochi injectați de ură.

Bigman se rotea după el, privind la acel om care găfâia, privind la brațele acelea lipsite de orice îndemânare și la picioarele mișcate cu stângăcie. Da, se gândi Bigman, sirusianul ăsta nu s-a bătut în viața lui cu pumnii.

Bigman se apropie de el și-i prinse mâna cu o mișcare bruscă, răsucindu-i-o. Cu un urlet, Devoure, făcu un salt în aer și căzu lat.

Bigman se retrase.

— Care e problema, domnilor? Doar nu sunt un subiect, sunt un obiect, după spusele dumnealui. Care e problema dumneavoastră?

Devoure se uită în sus la cei doi oameni ai Serviciului, cu o uitătură ucigașă. Se ridică în genunchi și puse gemând o mână la șoldul cu care lovise solul.

Cei doi siriusieni nu făcură nici un gest să-l ajute, ci doar se uitară apatici cum Bigman îl doboară iar și iar pe Devoure.

Într-un sfârșit, Zayon păși spre el.

— Marțianule, dacă mai continui așa o să-l rănești grav. Înțelegerea noastră a fost să-l lași pe Devoure să te captureze cu mâinile goale și cred că ai făcut destul din ceea ce voiai să faci. Destul. Acum, te rog să mi te predai mie în liniște, altfel voi fi nevoit să apelez la propria ta armă.

Dar Devoure, care gâfâia zgomotos, șuieră:

— La o parte, Zayon. E prea târziu pentru așa ceva. Înapoi, îți zic.

Și scoase un strigăt ascuțit:

— Roboți! Veniți aici!

— Mi se va preda mie, spuse calm Zayon.

— Nici o predare! urlă Devoure. Fața lui umflată arăta o durere fizică intensă și o furie și mai intensă. Nici un fel de predare. Tu, robotule, cel mai apropiat – nu mă interesează ce număr de serie ai. Ia acest obiect.

Și Devoure arătă spre Bigman:

— Distruge-l! Sfârâmă-l! Rupe-l în bucăți!

Yonge strigă îngrozit:

— Devoure, ai înnebunit? Un robot nu poate face așa ceva.

Robotul rămăsese în așteptare, nemișcat.

Devoure insistă:

— Nu poți să faci rău unei ființe umane, robotule. Nu-ți cer asta. Ce vezi aici nu e o ființă umană.

Robotul se întoarse spre Bigman.

Bigman îi strigă lui Devoure:

— N-o să te creadă. Poate că tu mă consideri neom, dar roboții știu mai bine.

— Uită-te aici, robotule. Vorbește ca un om și are formă de om, dar și tu faci aceleași lucruri, fără a fi om. Pot să-ți demonstrez că nu este om. Ai văzut vreodată un om atât de mic? Asta e dovada că nu e om. Este un animal și... și-mi face rău mie chiar acum. Trebuie să-l distrugi.

— Așa, fugi la mămica robot, strigă Bigman, batjocoritor.

Dar robotul deja se deplasa spre el.

Yonge se interpuse între robot și Bigman.

— Nu pot să permit așa ceva, Devoure. Un robot nu are voie să facă așa ceva, fie și numai pentru că diferența de potențial din creierul pozitronic îl va distruge.

Devoure nu mai ținea cont de nimic și spuse cu o șoaptă șuierată:

— Sunt superiorul tău. Dacă faci cel mai mic gest de a mă împiedica, până mâine ai zburat din Serviciu.

În Serviciu supunerea era a doua natură. Yonge se dădu înapoi, dar în privirea lui se putea citi o intensă disperare și oroare.

Robotul accelerase mișcarea spre Bigman, care începea să se retragă prudent.

— Sunt o ființă umană, spuse el.

— Nu este, strigă furios Devoure. Nu este uman. Distruge-l, rupe-l în bucăți. Și fă-o încet.

Bigman se simți parcurs de un fior de gheață. Brusc, și gura îi era uscată ca iasca. Asta nu calculase. E drept, o moarte rapidă calculase, dar asta...

Nu mai avea încotro să fugă fără prețioasa lui armă aciculară. În spatele lui se aflau alți și alți roboți, iar toți aflaseră că el nu este om.

12. ARTA PREDĂRII

Figura buhăită și suferindă a lui Devoure afișa un zâmbet triumfător. Probabil că îl dureau rău, pentru că una din buze îi era crăpată, iar el o tampona absent cu o batistă, dar ochii îi erau fixați pe robotul care se deplasa spre Bigman și părea că nu-i mai pasă de nimic altceva.

Micul marțian nu se mai putea retrage decât doi metri, iar Devoure nu mai făcea nici un efort ca să grăbească înaintarea robotului sau să-i pună și pe ceilalți în mișcare.

— Devoure, pentru numele lui Sirius, interveni Yonge, nu e nevoie să faci asta.

— Yonge, fără comentarii, spuse Devoure agitat. Acest umanoid a distrus un robot și probabil că a avariat alți câțiva. Va trebui să verificăm toți roboții care au fost afectați de vederea violenței aplicate de el. Ceea ce merită el este moartea.

Zayon puse o mână pe umărul lui Yonge, ca să-l potolească, dar acesta i-o îndepărtă enervat. Yonge preluă ideea:

— Moartea? Bine, moarte. Atunci trimite-l la Sirius și trimite-l în fața tribunalului, ca să fie executat conform legii. Sau organizează aici un proces și trimite-l în fața blasterelor cum scrie la carte. Dar asta nu e execuție. Doar pentru că te-a bătut...

Devoure urlă la el, cuprins de o furie subită:

— Destul! Gata, te-ai băgat prea mult în deciziile mele! Ești arestat. Zayon, ia-i blasterul și aruncă-mi-l mie.

Își întoarse pentru scurt timp privirea de la Bigman.

— Fă-o, Zayon, sau, pe toți demonii spațiului, te fac și pe tine bucăți.

Cu amărăciunea întipărită pe față, fără cuvinte, Zayon întinse mâna spre Yonge. Yonge ezita, cu

degetele strânse pe patul blasterului lui, pe jumătate scos din teacă, la furie.

Zayon îi șopti repede:

— Nu, Yonge, nu-i oferi pretexte. O să ridice starea de arest după ce o să-i treacă nebunia asta. O să fie obligat.

Devoure aștepta nerăbdător:

— Vreau acel blaster.

Yonge scoase blasterul din teacă cu mână tremurătoare și i-l oferi lui Zayon, cu patul în față. Zayon i-l aruncă lui Devoure la picioare, iar acesta îl ridică de jos.

Bigman, care păstrase o tăcere disperată în tot acest timp, căutând orice portiță de scăpare, în vreme ce mâna monstruoasă a robotului se strângea în jurul încheieturii mâinii lui, strigă brusc:

— Nu mă atinge! Sunt un stăpân!

Robotul ezită o clipă, apoi mări strânsoarea. Cealaltă mână se întinse spre umărul lui Bigman. Devoure râdea, cu un gâlgâit ascutit.

Yonge făcu stânga-împrejur și spuse sufocat de indignare:

— Cel puțin, nu voi fi nevoit să asist la această crimă comisă din lașitate.

Drept urmare, nu a fost cu fața la cele ce au urmat...

Lucky își păstrase cu greu calmul după plecarea celor trei siriusieni. Din punct de vedere pur fizic, nu avea cum să se pună cu un robot cu mâinile goale. Undeva în clădire se găsea, teoretic, o armă cu care să distrugi un robot; după aceea, ar fi putut ieși din clădire și chiar ar fi putut să-i doboare pe cei trei siriusieni.

Dar n-ar fi avut cum să plece de pe Titan, nici cum să se lupte cu toată baza.

Mai rău, dacă era omorât – și oricum ar fi fost omorât – ar fi ratat scopul lui inițial, profund. Iar asta nu avea voie să riște.

Îi spuse robotului:

— Ce s-a întâmplat cu stăpânul Bigman? Defiște rapid caracteristicile stării lui.

Robotul se supuse, iar Lucky îl ascultă cu o atenție încordată, dureroasă. Își dădu seama de ezitările și modificările cuvintelor, de îngroșarea vocii la descrierea dublei cacealmale a lui Bigman, care forțase roboții să-i facă pe plac, simulând sau amenințând cu răul făcut unei ființe umane.

Lucky gemu în sinea lui. Un robot mort! Legea siriusiană o să-și arunce asupra lui Bigman întreaga ei greutate. Lucky știa destule despre civilizația siriusiană și despre considerația acordată de siriusieni roboților. Pentru robotocid nu existau circumstanțe atenuante.

Cum să-l mai salveze în situația asta pe impulsivul Bigman?

Lucky își aminti de tentativa lui pe jumătate insistentă de a-l lăsa pe Bigman în interiorul lui Mimas. Nu prevăzuse cu exactitate situația prezentă, dar se temuse că temperamentul lui Bigman va izbucni în delicatele circumstanțe întrevăzute de el. Ar fi putut insista ca Bigman să rămână acolo, dar la ce i-ar fi folosit? Chiar în timp ce gândea toate astea, își dădea seama că avea nevoie de compania lui Bigman.

Dar acum trebuia să-l salveze. Trebuia să-l salveze cumva.

Se deplasă rapid spre ieșirea din clădire, dar robotul i se puse în față.

— Conform instrucțiunilor mele, stăpânul a nu părăsi clădirea nici într-o circumstanță.

— Nu părăsesc clădirea, spuse tăios Lucky. Doar mă duc spre ușă. Nu ai instrucțiuni ca să mă împiedici.

Robotul ezită o clipă, dar apoi repetă:

— Conform instrucțiunilor mele, stăpânul a nu părăsi clădirea nici într-o circumstanță.

Disperat, Lucky încercă să-l împingă în lături, dar fu prins, ținut strâns și apoi împins înapoi.

Lucky își mușcă nerăbdător buza. Un robot neatins, rațional el, ar fi interpretat instrucțiunile lui în profunzime. Dar acesta era avariat. Înțelegerea lui coborâse la esențele roboticii.

Dar trebuia să-l vadă pe Bigman. Se repezi înapoi, la masa de discuții. În centrul acesteia se afla un aparat pentru reproducerea imaginilor tridimensionale, care fusese folosit de Devoure la chemarea celor doi oameni ai Serviciului.

— Tu, robotule! strigă Lucky.

Robotul se îndreptă bătrânește spre masă.

— Cum funcționează proiectorul de imagini? întrebă Lucky.

Robotul era foarte lent, iar vorbirea îi era tot mai greoaie. Răspunse:

— Comendile a fi la panou de retras.

— Ce panou?

Robotul îi arătă, trăgând cu stângăcie un sertar din aparat.

— Bine, spuse Lucky. Pot să-l focalizez în zona aflată în imediată vecinătate cu clădirea? Arată-mi. Fă-o tu.

Se retrase, ca să-i permită robotului să umble la comenzi.

— Ssss-a fffacut, stăpâne.

— Atunci, vreau să văd.

Zona de afară se vedea deasupra mesei în miniatură, cu niște oameni minusculi. Robotul se mutase în altă parte a camerei și privea în altă direcție.

Lucky nu l-a mai chemat. Nu avea sunet, dar, în timp ce întindea mâna spre ce credea el că ar fi comanda sunetului, atenția îi fu atrasă de bătaia în curs. Devoure se bătea cu Bigman. Se bătea cu Bigman!

Cum reușise aghiută ăsta de Bigman să-i convingă pe ceilalți doi să stea deoparte și să-l lase să se dezlănțuie? Pentru că, evident, Bigman își făcea adversarul arșice. Dar Lucky nu simțea nici o plăcere să-l vadă.

Toate astea nu se puteau sfârși decât cu moartea lui Bigman, iar Lucky își dădea seama că Bigman știe și că nu-i pasă. Micul marțian era în stare să înfrunte o moarte sigură, să riște orice, numai să răzbune o insultă... A, uite că unul dintre oamenii Serviciului îl oprește.

Lucky descoperi comanda sonorului. Din imaginea reprodusă izbucniră cuvinte: chemarea isterică a roboților de către Devoure și ordinul lui de a-l distruge pe Bigman.

O fracțiune de secundă, Lucky crezu că nu a auzit bine, dar imediat după aceea bătu cu disperare cu pumnii în masă și se răsuci pe loc.

Trebuia să iasă, dar cum?

Era acolo, cu un robot căruia îi zbâmâia prin cei mai rămașese din circuitele pozitronice din creier doar ordinul de a nu-l lăsa pe el să iasă, cu orice preț.

Galaxie mare, chiar nu exista nimic cu prioritate mai mare decât ordinul ăsta? Nu avea nici măcar o armă cu care să-l amenințe pe robot că se va sinucide.

Ochii îi căzură pe telefonul din perete. Ultima oară îl văzuse la aparat pe Zayon, vorbind ceva despre o stare de urgență, când venise robotul cu știrile proaspete despre Bigman.

— Repede, spuse Lucky. Robot! Ce s-a făcut aici?

Robotul se apropie, privi combinația strălucitoare de nuanțe de roșu și spuse, cu o încetineală chinuitoare:

— Un ssstăpân a arătat că ttosi robboții a se prezenta la stasiile de lluptă.

— Cum le ordon roboților să treacă imediat la îndeplinirea ordinului? Cum fac să renunțe la toate misiunile actuale?

Robotul se uita țintă la el. Lucky, aproape înnebunit, prinse mâna robotului și începu să o scuture.

— Spune-mi! Spune-mi!

Oare mașinăria îl înțelege? Sau circuitele pozitronice avariate încă rețineau informația că nu are voie să furnizeze asemenea informații?

— Spune-mi! Sau fă-o tu, fă-o!

Fără a spune un cuvânt, robotul întinse un deget spre aparat, cu o mișcare tremurată și apăsă cu încetinitorul două butoane. Apoi ridică degetul cu un centimetru și se opri.

— Asta e tot? Ai terminat? întrebă Lucky, disperat.

Dar robotul se întoarse, porni pe două cărări spre ușă (unul din picioare se târa vizibil) și ieși.

Lucky se repezi spre el în salturi uriașe, ieși din clădire și traversă în fugă suta de metri care-l separa de Bigman și de cei trei siriusieni.

Cu fața întoarsă, ca să nu vadă oroarea la care se aștepta – distrugerea unei ființe umane, cu cărnuri atârânde și sânge – Yonge nu auzi așteptatul strigăt de agonie. În schimb, auzi un grohăit surprins al lui Zayon și un strigăt sălbatic al lui Devoure.

Se întoarse. Robotul care-l ținuse pe Bigman nu-l mai atingea. Acum se depărta în mare grabă. De fapt, toți roboții prezenți se depărtau în fugă.

Iar pământeanul acela, Lucky Starr, ajunsese, nu se știe cum, lângă Bigman.

Lucky se aplecase asupra lui Bigman, iar micul marțian clătina din cap, frecându-și brațul. “Un minut dacă mai dura, Lucky, un minut și...”

Devoure striga răgușit și inutil la roboți. Dintr-o dată, un ansamblu de megafoane umplu cu vuiete aerul:

COMANDANT DEVOURE, INSTRUCȚIUNI, VĂ RUGĂM. INSTRUMENTELE NOASTRE NU DETECTEAZĂ ACTIVITATE INAMICĂ. EXPLICAȚI ORDINUL DE DEPLASARE LA POSTURILE DE LUPTĂ. COMANDANTE DEVOURE...

— La posturile de luptă..., murmură Devoure. Nu e de mirare că roboții...

Ochii îi căzură pe Lucky.

— Tu, tu ai făcut asta.

Lucky înclină capul.

— Da, domnule, eu.

Buzele grăsuțe ale lui Devoure se strânseseră disprețuitoare.

— Deșteptul și ingeniosul consilier! Ai salvat viața maimuței tale, pentru moment.

Cu blasterul îndreptat hotărât spre abdomenul lui Lucky, continuă:

— Înapoi în biroul meu. Toți. Și tu, Zayon. Toți.

Receptorul de imagine bâzâia nebunește. Era evident că roboții dezorientați recuseseră la difuzoare, negăsindu-l în birou pe Devoure.

Devoure trecu pe sunet, dar lăsă imaginea întunecată. Lătră în microfon:

— Se anulează ordinul de prezentare la posturile de luptă. A fost o eroare.

Omul de la capătul celălalt al comunicației mormăi ceva, dar Devoure i-o tăie scurt:

— Nu e nimic cu imaginea. Treci la postul tău. Toată lumea se prezintă la activitatea de rutină.

Dar și așa ținea mâna în dreptul locului în care ar fi trebuit să fie imaginea, parcă temându-se că celălalt ar putea penetra cumva prin bariera obscură și i-ar vedea figura.

Nările lui Yonge fremătau, în vreme ce-și freca antebrațul zgâriat.

Devoure se așeză.

— Rămâneți toți în picioare, spuse el, privindu-i pe toți cu ură. Acest marțian va muri, poate nu omorât de un robot, poate nu într-o navă spațială golită. Găsesc eu ceva. Dacă crezi că l-ai salvat, pământeanule, să știi că am să mă gândesc la ceva și mai amuzant. Am o imaginație prodigioasă.

— Pretind să fiu tratat ca prizonier de război, spuse Lucky.

— Dar nu ne aflăm în război, veni replica lui Devoure. Iar el este un spion și merită să moară. Este roboticid și merită să moară cu atât mai mult.

Vocea lui Devoure tremura. A ridicat mâna asupra mea. Merită să moară de zeci de ori.

— Am să-mi răscumpăr prietenul.

— Nu e de vânzare.

— Pot să plătesc un preț mare.

— Cum? rânji Devoure cu ferocitate. Depunând mărturie la conferință, cum ți-am cerut? E prea târziu. Nu e destul.

— Oricum n-aș putea s-o fac, spuse Lucky. Nu voi minți în defavoarea Pământului, dar există un adevăr pe care-l pot spune, un adevăr pe care voi nu-l cunoașteți.

— Nu face nici un târg cu el, Lucky, strigă Bigman.

— Maimuța are dreptate, spuse Devoure. Nu faci nici un târg. Nimic din ce-mi poți tu spune nu-l va răscumpăra. Nu ți-l vând nici dacă ar fi să-mi dai în palmă tot Pământul.

Yonge îl întrerupse tăios:

— Eu l-aș da și pentru mai puțin. Ascultă-l pe consilier. Viețile lor s-ar putea să merite informațiile pe care le au.

— Nu mă provoca, Yonge. Nu uita că ești în stare de arest.

Dar Yonge ridică un scaun și-l lăasă să cadă cu zgomot.

— Nu permit să mă arestezi. Fac parte din Serviciu. Nu mă poți executa discreționar, nu îndrăznești, oricât de mult te-aș provoca. Trebuie să mă trimiți în fața unui tribunal. Iar în fața tribunalului am și eu ceva de spus.

— Cum ar fi? întrebă disprețuitor Devoure.

Dintr-o dată, conflictul dintre ofițerul în vârstă și tânărul aristocrat nu mai mocnea.

— Cum ar fi cele întâmplate azi: cum un terestru de un metru și jumătate te-a bătut până ai început să zbieri și Zayon a trebuit să intervină ca să-ți salveze viața. Toți oamenii din bază își vor aminti multă vreme că n-ai fost în stare să-ți arăți

figura zile întregi – sau ai cumva curajul să te arăți înaintea să-ți se vindece vânătăile?

— Ține-ți gura!

— Pot să-mi țin gura. Nu e nevoie să spun nimic. Totul este să încetezi să subordonezi interesele lui Sirius urii tale personale. Ascultă ce are de spus consilierul. Și Yonge se întoarse către Lucky. Îți garantez un târg cinstit.

Bigman se băgă și el în discuție:

— Care târg, ce târg? Tu și Zayon o să vă treziți într-o bună dimineată și tare o să vă mirați că o să fiți morți în vreun accident, iar Devoure o să vă trimită flori grămadă și tare rău o să-i pară și abia după aia n-o să mai fie nimeni care să știe că individul are nevoie de roboți în spatele cărora să se ascundă pentru a-și apăra pielea jengoasă de un marțian. Atunci totul o să fie după cum va fi vrut el. Ce târg crezi că poți face?

— Nu va exista așa ceva, spuse Yonge țeapăn, pentru că voi povesti totul unui robot în mai puțin de o oră. El nu va ști cărui robot i-am spus povestea și nici nu va afla. Dacă eu sau Zayon vom muri de cauze nenaturale, povestea va fi oferită onoraturii publice prin unde subterice, în extenso. Cred că într-o atare situație Devoure va avea grijă de mine și de Zayon, să nu pățim ceva.

Zayon clătină din cap:

— Yonge, nu-mi place toată povestea asta.

— Trebuie să-ți placă, Zayon. Ai fost martor la bătaia încasată de Devoure. Nu crezi că, dacă nu iei măsuri, va fi foarte rău de tine? M-am săturat să sacrific onoarea Serviciului pe altarul nepotului Directorului.

Zayon spuse resemnat:

— Să auzim ce ai de spus, consiliere Starr.

Lucky începu cu voce joasă:

— E mai mult decât o informație. E o predare. Mai există un consilier pe ceea ce voi numiți teritoriu siriusian. Cădeți de acord cu tratarea prietenului meu ca prizonier de război și garanțați-

i viața, uitând de incidentul cu lichidarea robotului,
iar eu vă voi conduce la celălalt consilier.

13. PRELUDIU LA VESTA

Bigman, care așteptase până în ultima clipă ca Lucky să scoată din mânecă vreo stratagemă, se făcu alb ca varul. Începu să se văicărească, cu inima zdrobită de dezamăgire.

— Lucky! Nu vreau să mă scoți din... noroi în felul ăsta.

Devoure era vizibil surprins.

— Unde? Nici o navă nu ar fi putut trece prin apărarea noastră. E o minciună.

— O să vă conduc la om, spuse Lucky plictisit, dacă ajungem la o înțelegere.

— Avem o înțelegere, spuse grăbit Yonge. Pe Spațiu!

— Așteaptă, spuse furios Devoure. Recunosc să s-ar putea să prezinte o anumită valoare pentru noi, dar oare ce spune Starr înseamnă că el va depune mărturie la conferința de pe Vesta că acest alt consilier ne-a invadat teritoriul? Și că Starr ne-a arătat, de bună voie și nesilit de nimeni, ascunzătoarea lui?

— Acesta este adevărul, spuse Lucky. Acest lucru îl voi spune.

— Pe cuvânt de consilier? îl maimuțări Devoure.

— Am spus că voi depune mărturie.

— Atunci, spuse Devoure, de vreme ce cei doi membri ai Serviciului consideră suficient cuvântul tău, asta s-ar putea să vă salveze viețile.

Dar brusc ochii îi sclipiră furios.

— E pe Mimas. Corect, domnule consilier? Pe Mimas.

— Corect.

— Pe Sirius! Devoure se ridicase în picioare și gesticula furios. Aproape l-am ratat. La fel și Serviciul.

Zayon încă era nedumerit.

— Mimas?

— Serviciul încă nu s-a prins? spuse Devoure cu un rânjel malițios. Evident, pe Shooting Starr s-au aflat trei oameni. Trei au intrat în Mimas; doi au ieșit, unul a rămas acolo. A fost, cred, raportul tău, Yonge, cel din care am aflat că Starr lucrează întotdeauna într-o echipă de doi oameni.

— Întotdeauna a lucrat în doi, spuse Yonge.

— Și omul nu ți s-a părut suficient de flexibil ca să poată la un moment dat să lucreze și în trei? Mergem pe Mimas?

În tensiunea momentului, Devoure părea să-și fi pierdut patima dementială pentru răzbunare, ba chiar își și recăpătase o parte din ironia și disprețul afișate când cei doi pământeni au ajuns pe Titan.

— Ne vei oferi plăcerea companiei tale, domnule consilier?

— În mod sigur, domnule Devoure, răspunse Lucky.

Bigman plecă mai pleoștit ca oricând. Acum se simțea și mai rău, își zicea el, decât atunci când mâna de oțel a robotului îi strângea brațul, gata să-l sfarme.

Shooting Starr se afla din nou în spațiu, dar de data asta nu ca navă independentă. Era prinsă într-o plasă magnetică fermă și se deplasa în conformitate cu impulsurile motoarelor comandate de nava siriusiană însoțitoare.

Deplasarea de la Titan la Mimas a durat aproape două zile, timp care pentru Lucky a însemnat o perioadă amară, plină de reflecții dureroase.

Îi lipsea Bigman, care fusese luat și dus pe nava siriusiană. (Devoure subliniase că cei doi trebuie să fie pe nave separate, ca să garanteze fiecare, ca ostatic, buna purtare a celuilalt.)

Pe navă era secund ofițerul Harrig Zayon. Omul acesta degaja un aer de rigiditate. Nu și-a repetat tentativa inițială de a-l converti pe Lucky Starr la cauza siriusiană, iar Lucky nu a rezistat tentației de a prelua inițiativa în domeniu. L-a întrebat pe

Zayon dacă după el Devoure este un exemplar al rasei umane superioare care populează planetele siriusiene.

Zayon îi răspunse destul de rezervat:

— Devoure nu a beneficiat de antrenamentul și disciplina pe care ți le conferă Serviciul. Este prea impulsiv.

— Colegul tău, Yonge, pare să considere că e mai mult decât atât. Nu face nici un secret din proasta lui părere despre Devoure.

— Yonge reprezintă între oamenii Serviciului o opinie extremistă. Acea cicatrice de pe braț a căpătat-o în timpul tulburărilor interne care au însoțit ridicarea la putere a actualului director al Corpului Central.

— Adică a unchiului lui Devoure.

— Da. Serviciul s-a situat de partea fostului director, iar Yonge și-a îndeplinit ordinele, conform onoarei de militar. Rezultatul a fost că noul regim l-a lăsat deoparte la avansare. O, da, l-au trimis aici și l-au numit în comitetul care va reprezenta Sirius pe Vesta, dar de fapt este subordonatul lui Devoure.

— Adică al nepotului Directorului.

— Exact. Lui Yonge nu-i place deloc acest lucru. Yonge nu vrea să înțeleagă că Serviciul este un organ al statului și că nu pune sub semnul întrebării nici politica și nu are nici o obiecție de ridicat, oricare ar fi grupul aflat la putere. Altfel, este un excelent ofițer.

— Dar nu mi-ai răspuns la întrebarea dacă îl consideri pe Devoure un reprezentant de marcă al elitei siriusiene.

— Dar Pământul vostru? Întrebă mâniat Zayon. Voi n-ați avut niciodată de conducători necorespunzători? Sau de-a dreptul ticăloși?

— O, am avut o grămadă, recunosc Lucky. Dar noi, cei de pe Pământ, suntem foarte diverși. Nici un conducător nu poate să rămână la putere dacă nu reprezintă un compromis între noi toți.

Conducătorii de compromis pot să nu fie dinamici, dar nici tirani nu devin. Pe Sirius, voi ați eliminat diversitatea, sunteți toți la fel și de aceea un conducător poate ajunge la extreme dacă respectă această linie comună a voastră. De aceea, la voi nu este ca la noi. Pe Pământ, autocrația și politica în forță sunt situații excepționale, tranzitorii, în vreme ce la voi asta e regula.

Zayon suspină, dar nu-i mai vorbește lui Lucky decât după multe ore, atunci când Mimas se vedea mare pe ecran, iar navele decelerau, pentru aterizare.

— Spune-mi, domnule consilier, vorbește Zayon, fac apel la onoarea ta. Sigur nu ai pus la cale o capcană?

— Ce înțelegi prin “capcană”?

— Chiar există pe Mimas un consilier?

— Da, există. La ce te aștepți? La un câmp de forță care să ascundă o bombă care să ne trimită pe toți în neagra uitare?

— Cam așa ceva.

— Și ce aș câștiga? Distrugerea unei nave siriusiene și poate a unei duzini de siriusieni?

— Ți-ai recâștiga onoarea.

Lucky ridică din umeri.

— Am făcut un târg. Acolo avem un consilier terestru. Voi merge și-l voi aduce, fără ca el să opună rezistență.

Zayon înclină din cap.

— Foarte bine. Se pare că până la urmă nu ai fi fost bun de siriusian. Rămâi un pământean, e cel mai bine.

Lucky zâmbi amar. Acest militar rigid avea un simț al onoarei care nu aproba comportamentul lui Lucky nici măcar atunci când credea că este în favoarea lui Sirius.

La Centrul Portuar International City, Pământ, consilierul-șef Hector Conway aștepta plecarea spre Vesta. Nu mai avea de la Lucky nici o veste

directă de la intrarea lui Shooting Starr în umbra lui Hidalgo.

Capsula adusă de căpitanul Bemold fusese destul de detaliată, deși concisă, și era pătrunsă de obișnuitul bun-simț care-l caracteriza pe Lucky. Solicitarea unei conferințe fusese singura ieșire. Președintele văzuse din capul locului această soluție, iar acei membri ai cabinetului care doreau tratarea subiectului de pe poziții de forță fuseseră covârșiți.

Chiar și Sirius acceptase cu mult entuziasm această soluție, după cum prezisese Lucky. Era, în mod clar, exact ceea ce dorea guvernul siriusian, o conferință sortită eșecului, urmată de un război în termenii dictați de Sirius. După toate aparențele, siriusienii dețineau toate atuurile.

Acest simplu fapt făcea necesară ascunderea a cât mai multe informații față de public. Dacă toate detaliile intrau în rețeaua subterică fără o atentă pregătire, publicul indignat ar fi putut impune guvernului terestru un război împotriva restului Galaxiei. Mai rău, solicitarea conferinței ar fi fost interpretată drept o cedare fără luptă, lașă, în fața siriusienilor.

Dar nici secretul deplin nu era posibil, iar presa era furioasă și se răzvrătea împotriva embargoului informațional impus de guvern pe tema dată. Lucrurile se înrăutățeau pe zi ce trecea.

Președintele trebuia să țină lucrurile cumva sub control, până ce conferința va fi avut loc. Și totuși, actuala situație putea fi considerată foarte plăcută, în comparație cu ce ar fi urmat în urma eșecului conferinței.

În indignarea generală care ar fi urmat, nu numai că ar fi izbucnit războiul, dar Consiliul Științelor ar fi fost complet discreditat și distrus, iar Federația Terestră și-ar fi pierdut arma cea mai puternică, exact când ar fi avut mai mare nevoie de ea.

De săptămâni întregi, Hector Conway nu mai adormea fără somnifere. Pentru prima oară în cariera lui, începuse să se întrebe cinstit dacă nu cumva e cazul să se retragă.

Se ridică cu greutate și se îndreptă spre nava gata de lansare. Într-o săptămână se va afla pe Vesta, pentru discuții preliminare cu Doremo. Bătrânul om de stat cu ochi roz era cel care stăpânea echilibrul puterilor. Asta era dincolo de orice îndoială. Era aproximația cea mai bună neutrului și dezinteresatului din toată Galaxia și de el ar fi ascultat până și siriusienii.

Dacă Conway ar reuși cumva să-l facă să-l asculte...

Nu văzu omul care se apropia de el decât când fură aproape să se ciocnească.

— Aăă... Ce este? întrebă Conway surprins.

Omul duse șmecherește mâna la șapcă.

— Jan Dieppe de la Trans-sub-eteric, domnule consilier-șef. Puteți oare să-mi răspundeți la câteva întrebări?

— Nu. Sunt pe cale să urc la bordul navei.

— Înțeleg asta, domnule. De aceea v-am și oprit. Altă șansă n-o să mai am. Evident, mergeți spre Vesta.

— Da, desigur.

— Ca să tratați situația strigătoare la cer de pe Saturn.

— Ei bine?

— Și ce așteptați de la conferință, domnule consilier-șef? Credeți că Sirius va asculta de rezoluții și voturi?

— Da, cred că Sirius va asculta de rezoluții.

— Credeți că votul va fi împotriva lui Sirius?

— Sunt sigur că da. Acum, îmi dați voie să trec, vă rog?

— Îmi pare rău, domnule, dar este ceva foarte important, iar oamenii de pe Pământ trebuie să știe.

— Vă rog. Nu-mi spuneți mie ce credeți dumneavoastră că trebuie să știe. Vă asigur că sunt foarte interesat de binele pământenilor.

— De aceea este Consiliul Științelor gata să permită guvernelor extraterestre să voteze dacă a fost invadat teritoriul Federației Terestre? De ce li se conferă altora dreptul care ar trebui să fie doar de resortul nostru?

Conway nu putu să nu remarce voalata amenințare din spusele, altfel aparent politicoase, deși foarte insistente, ale celuiilalt. Se uită peste umărul reporterului și-l văzu pe Secretarul de Stat discutând cu un grup de oameni din mass-media, într-un punct apropiat de navă.

— Unde vreți să ajungeți? îl întrebă pe reporter.

— Mi-e teamă că publicul pune la îndoială buna credință a Consiliului, domnule șef. În această ordine de idei, la Trans-sub-eter am recepționat o emisiune siriusiană, care încă nu a fost dată publicității. Dorim să o comentăm.

— Fără comentarii. O emisiune de știri siriusiană destinată pieței interne nu merită nici un comentariu.

— Este o emisiune care ne privește direct. De pildă, unde se află consilierul David Starr, legendarul, unicul Lucky?

— Poftim?

— Haideți, domnule consilier-șef. Știu că agenților Consiliului nu le place publicitatea, dar nu cumva consilierul Starr a fost trimis spre Saturn într-o misiune secretă?

— Și dacă ar fi așa, tinere domn, ce doriți de la mine, să vă spun ce misiune secretă are?

— Da, pentru că Sirius deja vorbește despre asta. Pentru ei nu mai e un secret. Ei spun că Lucky Starr a invadat sistemul lui Saturn și a fost capturat. Este adevărat?

— Nu cunosc localizarea actuală a consilierului David Starr, spuse Conway țeapăn.

— Să înțeleg din ce spuneți că ar putea să fie în sistemul saturnian?

— Să înțelegeți că nu cunosc localizarea lui actuală.

Nasul reporterului făcu o cută.

— Foarte bine. Dacă credeți că dă bine la public ca un consilier-șef să nu cunoască localizarea unuia din cei mai importanți oameni ai lui, asta e treaba domniei voastre. Dar starea de spirit a publicului este tot mai mult anti-Consiliu. Se vorbește foarte mult despre ineficiența Consiliului, care a lăsat Sirius să ocupe Saturn și acum încearcă să vopsească situația pentru a-și salva situația politică.

— Ați început să insultați. Bună ziua, domnule.

— Siriusienii sunt foarte limpezi în exprimare: Starr a fost capturat în sistemul saturnian. Aveți vreun comentariu?

— Nu. Lăsați-mă să trec.

— Siriusienii mai spun și că Lucky Starr va participa la conferință.

— Poftim?

O clipă, Conway nu-și putu stăpâni semnele de interes.

— Se pare că v-am surprins, domnule consilier-șef. Doar că e o ciudățenie: siriusienii spun că el va depune mărturie în favoarea lor.

Conway era copleșit. Răspunse cu dificultate.

— Asta rămâne de văzut.

— Recunoașteți că va veni la conferință?

— Nu am cunoștință despre acest lucru.

— Foarte bine, domnule șef, spuse reporterul, făcându-i loc să treacă. Siriusienii spun că Starr deja le-a furnizat informații prețioase, pe baza cărora vom fi condamnați pentru agresiune. Ce face Consiliul, vin și vă întreb. Luptă pentru noi sau împotriva noastră?

Nemaiputând rezista hărțuielii, Conway mormăi un “fără comentarii” și dădu să treacă de reporter.

Reporterul strigă după el:

— Starr este fiul dumneavoastră adoptiv, nu-i așa?

Conway se întoarse o clipă, apoi se grăbi, fără un cuvânt, spre navă.

Ce putea să spună? Ce ar fi putut să spună, în afara faptului că îl aștepta o conferință interstelară mai importantă pentru Pământ decât oricare întrunire de aceeași factură din întreaga istorie? Și că această conferință înclină puternic în favoarea lui Sirius? Și că sunt mari șanse să se piardă dintr-o lovitură și pacea, și Consiliul Științelor, și Federația Terestră?

Și că singura apărare posibilă constă în slabele eforturi ale lui Lucky?

Dar în străfundurile lui ceea ce îl irita cel mai mult – mai mult poate decât un război pierdut – era gândul că știrea siriusienilor este autentică și că în situația în care conferința va eșua, în ciuda intențiilor inițiale ale lui Lucky, Lucky va intra în istoria Pământului ca arhetipul trădătorului. Și doar câțiva oameni vor ști care este adevărul.

14. PE VESTA

Secretarul de Stat Lamont Finney era un politician de carieră, care servise în adunarea legislativă în jur de cincisprezece ani și ale cărui relații cu Consiliul nu fuseseră întotdeauna excesiv de prietenești. Acum era îmbătrânit, nu stătea tocmai bine cu sănătatea și avea înclinația spre vorbărie. Oficial, el era șeful delegației terestre trimise pe Vesta. În fapt, Conway era conștient că el, în calitate de șef al Consiliului, trebuie să fie pregătit să-și asume întreaga răspundere pentru eșec – dacă va fi un eșec.

Finney a avut grijă să-i amintească acest lucru încă dinainte de decolarea navei – una din cele mai mari nave de croazieră de pe Pământ.

— Presa a scăpat aproape cu totul de sub control, spuse el. Conway, ești într-o situație foarte neplăcută.

— Tot Pământul e într-o situație neplăcută.

— Nu, Conway, tu ești într-o situație neplăcută.

— Ia te uită, spuse cu amărăciune Conway, și eu, care nutream iluzia că dacă lucrurile merg rău Consiliul se poate aștepta la susținere din partea guvernului.

— Mi-e teamă că nu.

Secretarul de stat își punea harnașamentul cu meticulozitate, îngrijorat de duritatea decolării și având grijă ca sticluta cu pastile de rău spațial să fie la îndemână.

— Pentru guvern, susținerea ta ar însemna căderea lui. Iar asta nu ne-o putem permite acum, în prag de război. Nu ne putem permite instabilitate politică.

Conway se gândi: nu are nici un fel de încredere în rezultatele conferinței și așteaptă războiul.

Spuse cu glas tare:

— Ascultă, Finney, dacă lucrurile decurg spre cea mai gravă situație, am nevoie de niște voci care să mă ajute să împiedic distrugerea reputației consilierului Starr...

Finney ridică un moment capul încărunit de la sistemul hidraulic și se uită în ochii lui Conway cu o privire pierdută, tulburată.

— Imposibil. Consilierul tău s-a dus pe Saturn de capul lui, nu a cerut permisiunea nimănui, nu a primit nici un ordin. A fost alegerea lui să-și asume niște riscuri. Dacă lucrurile ieșeau rău, știa că s-a zis cu el. Ce mai putem noi face în situația asta?

— Bine, dar știi că...

— Nu știu, spuse cu violență politicianul. Oficial, nu știu nimic. Ești de prea multă vreme în viața publică pentru a nu ști că în anumite situații oamenii au nevoie de un țap ispășitor și insistă să-l aibă. Consilierul Starr va fi țapul ispășitor.

Se lăsă din nou pe spătarul fotoliului și închise ochii. Conway se lăsă și el în fotoliul alăturat. În navă, ceilalți își ocupaseră deja locurile. Bubuitul îndepărtat al motoarelor își ridică tonalitatea o dată cu ridicarea lentă a navei de pe pistă și urcarea ei spre cer.

Shooting Starr gravita la o mie cinci sute de kilometri de suprafața Vestei, prinsă de slaba gravitație a satelitului, rotindu-se lent, cu motoarele oprite. De navă era atașată o mică navetă de salvare provenind de la nava siriusiană.

Ofițerul Zayon plecase de pe Shooting Starr, pentru a se alătura delegației siriusiene de pe Vesta, iar în locul lui rămăsese un robot. În naveta de salvare se afla Bigman, iar împreună cu el ofițerul Yonge.

Lucky fusese surprins să vadă figura lui Yonge privind spre el din ecran.

— Ce faci aici, în spațiu? Bigman e cu tine?

— Este. Eu sunt păzitorul lui. Bănuiesc că te așteptai să fie un robot.

— Într-adevăr. Nu mai au încredere să-l lase pe Bigman în seama unui robot, după ultimele pățanii?

— Nu, e metoda lui Devoure de a nu mă lăsa să particip la conferință. Este o palmă adresată Serviciului.

— Dar ofițerul Zayon este acolo, spuse Lucky.

— Zayon, pufni Yonge. Este omul potrivit, dar nu face decât să-i urmeze pe alții. El nu înțelege că Serviciul înseamnă mult mai mult decât urmarea orbească a unor ordine venite de sus, că trebuie să milităm pentru ca Sirius să fie guvernat conform principiilor inflexibile ale onoarei, care ghidează și Serviciul.

— Cum se simte Bigman? schimbă Lucky subiectul.

— Destul de bine. Dar pare foarte nefericit. E ciudat să vezi că o ciudățenie a naturii, ca el, are un simț al onoarei și datoriei mult mai dezvoltat decât unul ca tine.

Lucky strânse tare din buze. Nu mai rămăsese decât puțin timp, iar dacă vreunul dintre oamenii Serviciului începea să facă speculații pe tema lipsei de onoare a lui Lucky, faptul era îngrijorător. De aici nu mai era decât un pas până la a-și pune întrebarea dacă nu cumva Lucky posedă o metodă de a-și recupera onoarea pierdută, iar mai departe se pune întrebarea care sunt intențiile lui reale, iar după aceea...

Yonge ridică din umeri.

— Nu te-am sunat decât ca să mă asigur că totul e în regulă. Răspund de siguranța ta până când, la timpul potrivit, o să cobori pentru conferință.

— Așteaptă, serviceman. Mi-ai făcut un serviciu acolo, pe Titan.

— N-am făcut nimic pentru tine. Am urmat strict imperativele datoriei mele.

— N-are importanță. I-ai salvat viața lui Bigman și probabil și pe a mea. S-ar putea ca la sfârșitul conferinței viața ta să fie în pericol.

— Viața mea?

Lucky își juca foarte prudent cartea.

— După ce îmi voi rosti depoziția, s-ar putea ca Devoure, dintr-un motiv sau altul, să decidă că e vremea să scape de tine, în ciuda riscului ca siriusienii să afle de “lupta” lui cu Bigman.

Yonge râse cu amărăciune.

— În tot cursul călătoriei înapoi, nimeni nu l-a văzut la față. A stat în cabina lui, așteptând să i se vindece fața. Crede-mă, sunt în perfectă siguranță.

— Cu toate acestea, dacă te vei considera în pericol, apropie-te de Hector Conway, Consilier-Şef al Ştiinţelor. Ai cuvântul meu că va accepta cererea ta de azil politic.

— Cred că ai intenții bune față de mine, spuse Yonge, dar mă tem că după conferință Conway va fi acela care va cere azil politic.

Şi cu asta Yonge întrerupse legătura.

Lucky rămase cu ochii la Vesta de sub el, gândindu-se cu mare tristețe că, în ultimă analiză, sunt mari șanse ca prezicerea lui Yonge să fie cea bună...

Vesta era unul dintre cei mai mari asteroizi. Nu era de mărimea lui Ceres, care avea mai mult de opt sute de kilometri diametru și era un gigant printre asteroizi, dar cei 350 de kilometri îl plasau în clasa a II-a, doar Pallas și Juno putând să concureze cu el.

Văzut de pe Pământ, Vesta era cel mai luminos asteroid, din cauza șanseii care făcuse ca stratul exterior să fie format din carbonat de calciu, nu din silicați închiși la culoare, sau din oxizi metalici, care constituiau majoritatea celorlalți asteroizi.

Oamenii de știință au emis multe ipoteze privitoare la compoziția chimică a acestui asteroid (pe care nimeni n-o bănuise până ce s-a pus piciorul pe el; înainte vreme, astronomii din vechime se întrebau dacă nu cumva Vesta este îmbrăcată într-un strat de gheață sau dioxid de carbon înghețat) dar nu ajunseseră la un consens.

Evident, scriitorii de ocazie nu s-au putut abține să nu-l denumească “lumea de marmură”.

“Lumea de marmură” fusese transformată în bază navală în primele zile ale luptei cu pirații spațiali din centura de asteroizi. Cavernele naturale de sub suprafață fuseseră lărgite și etanșizate. Acum exista acolo loc pentru păstrarea pe timp de doi ani a unei întregi flote, cu tot cu proviziile aferente.

Acum, baza navală devenise mai mult sau mai puțin caducă, dar cu schimbări minore cavernele puteau fi (și chiar au fost) transformate într-un teren foarte potrivit pentru delegații din întreaga Galaxie.

Fuseseră aduse provizii de hrană și apă și facilități de lux la care Marina n-ar fi visat. După ce treceai de suprafață și pătrundeai în interior, nu mai puteai deosebi Vesta de un hotel terestru.

Delegația terestră, în calitate de gazdă (Vesta era teritoriu terestru, nici măcar siriusienii nu puteau s-o nege) s-a ocupat de acomodarea și de confortul delegaților. Aceasta însemna adaptarea diverselor apartamente la condițiile de gravitație și atmosferice ușor diferite cu care erau obișnuiți delegații. De pildă, cei de pe Warren aveau climatizare pentru ca aerul să fie rece, ca cel de pe planeta lor.

Nu e de mirare că cele mai mari eforturi au fost făcute pentru acomodarea delegației de pe Elam. Aceasta era o mică lume care orbita în jurul unei stele pitice roșii. Mediul era de așa natură încât nimeni n-ar fi crezut că acolo poate să înflorească o civilizație umană. Și totuși, ingeniozitatea fără odihnă a speciei umane a transformat deficiențele într-un atu.

Nu era destulă lumină pentru ca plantele terestre să crească acolo, așa că s-a folosit iluminarea artificială și s-au cultivat soiuri speciale, până când grânele și produsele agricole elamite nu numai că s-au naturalizat perfect, dar au demonstrat o

calitate superioară, care nu putea fi obținută nicăieri în restul Galaxiei. Prosperitatea Elamului se baza pe exporturile agricole într-o măsură mai mare decât la multe lumi mult mai favorizate de natură.

Probabil că din cauza luminii slabe a soarelui Elamului, nu exista o favorizare naturală a pigmentilor pielii. Locuitorii erau blonzi până la extremele termenului.

Șeful delegației elamite, de pildă, era aproape albinos. Numele lui era Agas Doremo, cel care de peste treizeci de ani era considerat conducătorul mișcării neutrilor din Galaxie. În toate disputele ivite între Pământ și Sirius (care, evident, reprezenta forțele anti-terestre extreme din Galaxie) el era cel care asigura echilibrul.

Conway se baza pe el și în acest caz. De aceea, a intrat în zona rezervată elamiților cu un aer prietenesc. Avu grijă să nu exagereze cu efuziunile; se mulțumi să strângă mâinile celor prezenți cu căldură. Clipi la lumina de frecvență joasă, cu tentă de roșu și acceptă un pahar de băutură elamită originală.

— Ți-a albit părul, Conway, de când te-am văzut ultima oară, spuse Doremo. E aproape la fel de alb ca al meu.

— Doremo, nu uita că nu ne-am mai văzut de mulți ani.

— Atunci, să înțeleg că nu a albit doar în ultimele câteva luni?

Conway zâmbi cu amărăciune.

— Dacă ar fi fost negru din capul locului, ar fi albit în aceste câteva luni.

Doremo înclină din cap și sorbi din băutură.

— Pământul s-a plasat singur în cea mai neplăcută situație.

— Da, așa este, dar conform tuturor regulilor logicii Pământul are dreptate.

— Așa să fie?

Doremo se eschiva de la o poziție clară.

— Nu știi cât de mult te-ai gândit la problema asta..., continuă Conway.

— Te asigur că foarte mult.

— ... sau cât de dispus ești să discuți problema înainte...

— De ce nu? Siriusienii au fost deja la mine.

— A, deja?

— M-am oprit în drum pe Titan, spuse Doremo, clătinând din cap. Au acolo o bază frumoasă, pe care am putut-o vedea îndată ce mi-au furnizat niște ochelari de soare. Lumina aia albastră oribilă a lui Sirius strică mult lucrurile, dar trebuie să le recunoști meritele, Conway; știu să facă lucrurile dintr-un foc.

— Ai decis că au dreptul de a coloniza sistemul lui Saturn?

— Dragul meu Conway, spuse Doremo, am decis doar că vreau pace. Un război nu ar duce la nimic bun. Dar situația este asta: siriusienii sunt în sistemul saturnian. Cum ai de gând să-i dai afară fără a recurge la război?

— Există o cale, spuse Conway. Dacă celelalte lumi exterioare vor declara fără echivoc că-l consideră pe Sirius invadator, Sirius nu va putea face față întregii Galaxii.

— Da, dar cum să convingi celelalte lumi exterioare să voteze împotriva lui Sirius? întrebă Doremo. Cele mai multe – și aici te rog să mă ierți – sunt în mod tradițional susceptibile față de Pământ și își vor spune că la urma urmei sistemul saturnian era nelocuit.

— Dar s-a stabilit o înțelegere, încă de când Pământul a acordat independența lumilor exterioare, ca rezultat al doctrinei hegeliene, că nici o unitate mai mică de un sistem stelar nu poate fi considerată capabilă de independență. Un sistem planetar neocupat nu înseamnă pur și simplu nimic, câtă vreme sistemul stelar ca atare nu este nelocuit.

— Sunt de acord cu tine. Recunosc că asta a fost ipoteza inițială. Dar această presupunere nu a fost niciodată pusă la încercare. Abia acum va fi pusă la încercare.

— Crezi, spuse cu mare grijă Conway, că ar fi înțelept să se renunțe la ipoteza inițială ca să acceptăm un principiu nou, care să permită primului venit să intre într-un sistem și să colonizeze planetele nepopulate și planetoizii cum îi vine lui?

— Nu, sublinie cu tărie Doremo, nu cred acest lucru. Cred că ar fi în interesul nostru, al tuturor, ca sistemele stelare să rămână în continuare unități indivizibile, dar...

— Dar ce?

— La această conferință se vor isca multe patimi, care vor împiedica delegații să abordeze problema în mod logic. Dacă mi-aș putea permite să dau un sfat Pământului...

— Continuă. Întâlnirea noastră e neoficială și neprogramată.

— Atunci aș spune, de pildă, să nu vă bazați pe susținerea acestei conferințe. Lăsați-i pe siriusieni să rămână în sistemul lui Saturn pentru moment. Ei își vor supralicita cărțile și în cele din urmă veți putea cere o a doua conferință, cu mai multe speranțe de reușită.

Conway clătină din cap.

— Imposibil. Dacă avem aici un eșec, atunci patimile se vor ridica de partea noastră. Deja tensiunea e foarte ridicată.

Doremo ridică din umeri.

— Peste tot patimi. Nu sunt deloc optimist în privința viitorului.

Conway îi vorbește convingător.

— Dacă tu în persoană crezi că Sirius nu are ce căuta pe Saturn, n-ai putea face un efort de a-i convinge pe ceilalți? Ești o persoană influentă, care impune respect în toată Galaxia. Nu-ți cer să faci ceva special pentru mine, ci doar să acționezi

conform propriilor tale credințe. S-ar putea ca aici să rezide bariera dintre război și pace.

Doremo puse deoparte paharul și-și tamponă buzele cu un șervet.

— Mi-aș dori tare mult să fac asta, Conway. Dar nici măcar nu îndrăznesc să ridic glasul la conferința asta. Sirius are un ascendent atât de puternic, încât ar fi foarte periculos pentru Elam să i se împotrivească. Suntem o planetă foarte mică... La urma urmei, Conway, voi ați cerut această conferință, pentru a se ajunge la o soluție pașnică. Atunci, de ce ați trimis în același timp nave de război în sistemul saturnian?

— Asta ți-au spus siriusienii, Doremo?

— Da. Mi-au arătat dovezile pe care le au. Mi-au arătat chiar și o navă terestră, bine prinsă într-o legătură magnetică, aflată pe orbită în jurul Vestei. Mi s-a spus că Lucky Starr în persoană, de care noi, pe Elam, am auzit destule, s-ar afla la bordul navei. Înțeleg că Starr orbitează în jurul Vestei, așteptând să depună mărturie.

Conway înclină încet din cap.

Doremo continuă:

— Dacă Starr recunoaște acțiunile agresive împotriva lui Sirius – și asta va face, altfel este de neconceput ca siriusienii să-l lase să depună mărturie – atunci conferința se poate considera terminată. Mi se pare mie, sau Starr este fiul tău adoptiv?

— Da, într-un fel, murmură Conway.

— Asta agravează și mai mult lucrurile, îți dai seama. Dacă spui că a acționat fără ordinele Pământului, cum cred că și vrei să spui...

— Este adevărat, spuse Conway, dar nu sunt pregătit să spun ce va declara el aici.

— Dacă îl dezavuezi, nimeni n-o să te creadă. Vezi bine, e propriul tău fiu. Delegații din celelalte lumi vor striga ca din gură de șarpe că e vorba de "Terrestria perfida", de ipocrizia înăscută a pământenilor. Sirius o să aibă gura cea mai mare,

iar eu nu voi fi în stare să fac nimic. Nu voi fi nici măcar în măsură să votez în favoarea Pământului... Pământul ar trebui să renunțe de pe acum.

Conway clătină din cap.

— Nu, Pământul nu poate să renunțe.

— Atunci, spuse Doremo cu o infinită tristețe, asta înseamnă război, iar noi toți vom lupta împotriva Pământului.

15. CONFERINȚA

Conway își terminase băutura. Acum se ridica să plece și dădea mâna cu Doremo, cu o expresie melancolică pe figură.

Spuse, aproape într-o doară:

— Dar nici măcar nu am ascultat mărturia lui Lucky. Dacă efectele nu sunt pe cât de rele crezi, dacă mărturia se dovedește cel puțin inofensivă, vei acționa atunci în direcția păcii?

Doremo ridică din umeri.

— Tentativă inutilă. Dar, da, în cazul, foarte improbabil, că această conferință nu va fi dată peste cap de cele spuse de fiul tău adoptiv, am să-mi aduc și eu contribuția. După cum ți-am spus, sunt de partea ta.

— Mulțumesc, domnule.

Strânseră mâinile încă o dată.

Doremo se uită lung după consilierul-șef, cu o tristă clătinare de cap. Dar Conway se opri la ușă să-și tragă răsuflarea. Lucrurile decurseseră exact așa cum se așteptase. Acum, ar fi minunat ca siriusienii să-l aducă pe Lucky.

Conferința s-a deschis într-o notă formală, rigidă, așa cum era de așteptat. Toți erau corecți până la durere, iar când a intrat delegația terestră, ca să-și preia locurile, toți, inclusiv siriusienii, aflați undeva în extrema stângă, s-au ridicat în picioare.

În calitate de reprezentant al puterii-gazdă, secretarul de stat se ridică și rosti un discurs de bun-venit, plin de generalități despre pace și drumul deschis de ea continuei expansiuni a omenirii în toată Galaxia, despre originea comună a tuturor oamenilor, și despre durerosul dezastru pe care l-ar constitui războiul. A avut mare grijă să nu atingă nici unul dintre punctele aflate pe

ordinea de zi, să nu se refere deloc direct la Sirius și mai ales să nu profereze nici o amenințare.

A fost aplaudat cu grație. Apoi conferința l-a votat pe Agas Doremo președinte al lucrărilor (era singurul asupra căruia ambele părți ar fi putut să cadă de acord). Lucrările continuă la obiect, pe tema în litigiu.

Conferința nu era deschisă publicului, dar existau cabine pentru reporterii de pe toate planetele reprezentate. Aceștia nu aveau voie să solicite interviuri participanților, dar puteau asculta și trimite rapoarte necenzurate.

Lucrările, cum se obișnuia în asemenea adunări interstelare, se țineau în interlingua, un amalgam lingvistic folosit în întreaga Galaxie.

După scurtul discurs al lui Doremo, în care acesta a preamărit virtuțile compromisului și a implorat părțile să nu se încăpățâneze și să nu riște pornirea unui război, acolo unde o ușoară nuanțare a poziției ar asigura pacea, i s-a dat din nou cuvântul secretarului de stat al Pământului.

De data aceasta, secretarul de stat a trecut pe poziții partizane, prezentându-și punctul de vedere cu energie și pricepere.

Dar atitudinea delegaților era negreșit ostilă. Ea plutea deasupra sălii de conferințe ca o ceață.

Conway stătea lângă orator, cu bărbia în piept. E clar că în mod normal este o greșeală să prezinți principalele argumente, adică discursul principal, de la bun început. Era ca și cum ți-ai fi tras toată muniția de calibru înainte de a te lămuri asupra naturii țintei. Această tactică îi oferea lui Sirius ocazia de a riposta distrugător.

Dar în acest caz era exact ceea ce dorea Conway.

Scoase o batistă, și-o trecu peste frunte, apoi o puse grăbit la loc, sperând că nu a fost remarcat. Nu voia să se vadă că este îngrijorat.

Sirius nu a trecut direct la ripostă ci, fără îndoială printr-un aranjament cu reprezentanții a

trei lumi, trei lumi cunoscute a fi sub influența siriusiană, i-a lăsat pe aceștia să ia scurt cuvântul. Toți au evitat intrarea în subiectul în discuție, dar au brodat energic pe tema intențiilor agresive ale Pământului, care dorește să reimpună un guvern galactic, sub conducerea proprie. Ei au pregătit intrarea în scenă a siriusienilor, după care s-a anunțat pauza de prânz.

În sfârșit, la șase ore după deschiderea lucrărilor, conferința a fost rechemată la ordine, iar cuvântul i-a fost dat lui Sten Devoure de pe Sirius. Acesta se ridică încet în picioare, pași cu o lentoare deliberată spre podium și rămase acolo, privind în jos spre delegați cu o expresie de mândră încredere în sine pe fața măslinie (nu se vedea nici urmă din nefericita întâlnire cu Bigman).

Printre delegați se iscă o foială, care se opri doar după câteva minute, timp în care Devoure nu făcu nici un efort pentru a-și începe discursul.

Conway era sigur că toți delegații știu că Lucky Starr va depune mărturie în fața conferinței, și asta în curând. Ei așteptau cu mare emoție și anticipau cu plăcere această completă umilire a Pământului.

În sfârșit, Devoure își începu discursul, cu voce joasă. Introducerea a fost istorică. S-a întors la vremurile în care Sirius era o colonie terestră, amintind suferințele și umilințele îndurate în acele zile. Apoi a trecut ușurel peste Doctrina Hegell, care a stabilit principiile independenței lui Sirius și a celorlalte colonii, doctrină expediată ca fiind nesinceră, urmând prezentarea tuturor așa-ziselor eforturi ale Pământului de a-și restabili dominația.

Ajungând la prezent, Devoure spuse:

— Suntem acuzați pentru colonizarea unei lumi neocupate. Să știți că ne recunoaștem vina. Suntem acuzați că am luat o lume goală și am transformat-o într-o minunată casă în care locuiesc ființe umane. Și vina aceasta ne-o recunoaștem. Suntem acuzați că am extins frontierele speciei umane într-

o lume potrivită pentru numita specie și care a fost neglijată de alții. Da, și această vină ne-o recunoaștem. Dar nu am fost acuzați de nimeni că am fi folosit violența în acest proces. Nu am fost acuzați că am pornit un război, că am rănit sau omorât pe cineva, în cursul acestei ocupații. Nu suntem acuzați de nici o infracțiune. Ni se spune că ne-am instalat la doar câteva miliarde de kilometri depărtare de lumea care ocupă într-un mod la fel de pașnic și care se numește Pământ. Nu știm ca această lume să aibă vreo legătură cu lumea noastră, Saturn. Nu-i oferim Pământului violență, iar Pământul nu ne acuză de nici o violență. Nu cerem decât privilegiul de a fi lăsați în pace, iar în schimb nu putem decât să fim fericiți să-i lăsăm și noi pe ei în pace. Ei spun că Saturn este al lor. De ce? Oare i-au ocupat vreodată sateliții? Nu. Oare au arătat vreodată cel mai mic interes pentru Saturn? Nu. Mii de ani nu au avut altceva de făcut decât să-l culeagă, dar au vrut ei oare acest lucru? Nu. Abia după ce noi am pus piciorul acolo, ei și-au descoperit brusc interesul. Ei spun că Saturn se rotește în jurul aceleiași soare ca și Pământul. Recunoaștem acest lucru, dar în același timp subliniem că este un fapt irelevant. O lume pustie este o lume pustie, indiferent de traiectoria pe care o are în spațiu. Noi am colonizat-o primii și deci este a noastră.

Își drese glasul și continuă:

— După cum am spus, Sirius a ocupat sistemul saturnian fără a recurge la nici un fel de forță sau la amenințarea cu forță; Sirius face tot ceea ce face din pura dorință de pace. Noi nu vorbim atât de mult despre pace, cum face Pământul, noi practicăm pacea. Când Pământul a cerut o conferință, am acceptat pe loc, de dragul păcii, deși nu există nici un dubiu asupra îndreptățirii noastre de a ocupa sistemul saturnian. Dar Pământul? Cum își susține punctul lui de vedere? Ei vorbesc foarte mult despre pace, dar acțiunile li

se potrivesc foarte puțin cu cuvintele. Ei au cerut o conferință de pace, dar în același timp au trimis o expediție militară. Pe scurt, în vreme ce Sirius își riscă propriile interese de dragul păcii, Pământul, la rândul lui, a pornit împotriva noastră un război neprovocat. Pot să dovedesc acest lucru chiar din gura unuia din membrii Consiliului terestru al Științelor.

După ce rosti ultima frază, ridică mâna, primul gest pe care-l făcea de la începerea discursului, arătând dramatic spre ușa în care cădea bine regizat un spot luminos. În cadru se afla Lucky, înalt, sfidător, drept. De fiecare parte era flancat de câte un robot.

Adus pe Vesta, Lucky a putut să-l vadă, în sfârșit, pe Bigman. Micul marțian a alergat spre el, în vreme ce Yonge se uita la ei amuzat, de la distanță.

— Lucky, începu să-l roage Bigman, pe nisipurile de pe Marte, Lucky, nu face chestia asta. Nu pot să te facă să scoți un cuvânt, dacă tu nu vrei. Nu are importanță ce se întâmplă cu mine.

Lucky clătină încetișor din cap.

— Așteaptă, Bigman, te rog să aștepti o zi.

Yonge veni să-l ia pe Bigman de cot.

— Îmi pare rău, Starr, dar avem nevoie de el până când termini tu ce ai de făcut. Devoure îl are la inimă pe acest ostatec, ca să zic așa, iar eu cred că are dreptate. Va trebui să dai ochii cu ai tăi, iar dezonoarea este dificil de suportat.

Lucky se pregăti sufletește exact pentru cele invocate de Yonge. Acum stătea în cadrul ușii și simțea toate privirile ațintite asupra lui, liniștea și respirația ținută de întreaga adunare. Aflat în lumină, Lucky nu-i vedea pe delegați decât sub forma unei mase umane uriașe, negre. Abia după ce roboții l-au condus la boxa martorilor, fețele participanților au început să se distingă. În primul rând se afla Hector Conway.

Conway îi zâmbi scurt, cu o afecțiune ascunsă, dar Lucky nu îndrăzni să-i răspundă la zâmbet. Era o criză gravă și nu trebuia să facă nimic care să-i avertizeze pe siriusieni, mai ales acum, în ultima clipă.

Devoure se uita la pământean cu lăcomie, savurându-și triumful apropiat. Spuse:

— Domnilor, aş dori să transform temporar prezenta conferință în ceva ce ar semăna cu o sală de tribunal. Am aici un martor pe care aş dori să-l asculte toți delegații. Argumentația mea se bazează pe ceea ce are de spus acest pământean, care este un membru important al Consiliului Științelor.

Brusc, începu să-l interogheze pe Lucky, cu asprime:

— Numele, cetățenia și rangul, vă rog.

— Mă numesc David Starr, de origine terestră, membru al Consiliului Științelor.

— Ai fost supus drogurilor, sondării psihice sau vreunei violențe mentale de orice fel, pentru a fi determinat să depui mărturie aici?

— Nu, domnule.

— Vorbești voluntar, deci? Ceea ce spui este adevărul?

— Vorbesc voluntar, iar ceea ce spun este adevărul.

Devoure se întoarse spre delegați.

— Poate că unii dintre dumneavoastră se gândesc că domnul consilier a fost supus totuși unei manipulări mentale fără știrea lui, că neagă acțiunile asupra minții lui exact ca urmare a unei acțiuni asupra minții lui. Dacă este așa, el poate fi examinat de orice membru al conferinței cu calificare medicală – știu că există un număr de asemenea delegați – dacă cineva dorește o asemenea examinare.

Nimeni nu a pretins respectiva examinare, așa că Devoure a continuat, adresându-se lui Lucky.

— Când ai devenit prima oară conștient de existența unei baze siriusiene în sistemul

saturnian?

Fără emoții, concis, privind doar în față, Lucky vorbea conferinței despre prima lui intrare în sistemul saturnian și despre invitația-avertisment de a pleca.

Conway înclină aprobativ capul: Lucky trecuse complet cu vederea capsula, ca și activitățile de spionaj ale Agentului X. La urma urmei, Agentul X putea fi un infractor terestru. Era evident că Sirius nu voia pe moment nici o menționare a activității proprii de spionaj și la fel de evident că nici Lucky nu vrea să continue pe această cale.

— Ai plecat după ce ai primit avertismentul?

— Da, domnule, am plecat.

— Permanent?

— Nu, domnule.

— Ce ai făcut după aceea?

Lucky a descris vicleșugul cu umbra lui Hidalgo, apropierea de Saturn pe la Polul Sud, zborul prin spațiul dintre inele, ca să scape de urmărire și să ajungă la Mimas.

Aici fu întrerupt de Devoure:

— Am exercitat în tot acest timp violențe asupra navei tale?

— Nu, domnule.

Devoure se întoarse din nou spre delegați.

— Nu este nevoie să ne bazăm doar pe depozitia consilierului. Am aici telefotografiile urmăririi navei consilierului în drumul ei spre Mimas.

Lucky rămânea în lumina reflectoarelor, în vreme ce restul încăperii era întunecat, iar delegații putură vedea în trei dimensiuni scenele în care Shooting Starr accelera printre inele și dispărea într-o poziție în care nu mai putea fi văzută, datorită unghiului.

Imaginea următoare o surprindea în drumul spre Mimas, dispărând într-o străfulgerare de lumină și vapori de apă.

În acel moment, Devoure auzi probabil murmurele admirative tot mai insistente din partea

audienței, căci se grăbi să continue, cu o nuanță de îngrijorare.

— Incapacitatea noastră de a-l urmări și a-l captura pe consilier s-a datorat echipării navei sale cu motoare Agrav. Manevrele în vecinătatea lui Saturn au fost mult mai dificile pentru noi decât pentru el. Pentru acest motiv, noi nici nu ne-am apropiat anterior de Mimas și nici nu eram psihologic pregătiți pentru această apropiere.

Dacă Conway ar fi îndrăznit, ar fi strigat tare de încântare. Prostul! Devoure avea să plătească scump acest moment de gelozie. Era evident că menționarea dispozitivului Agrav urmărise să răscolească temerile celorlalte lumi față de progresul științific al Pământului, iar asta ar fi putut fi în sine o greșeală. Temerile puteau deveni prea mari...

Devoure îi vorbea iarăși lui Lucky.

— Bun... Și ce s-a întâmplat după ce ai ieșit din Mimas?

Lucky relatează cum a fost capturat, iar Devoure, subliniind că sirusienii au detectoare de masă foarte avansate, continuă:

— Iar apoi, odată ajuns pe Titan, ne-ai furnizat informații despre activitatea ta de pe Mimas?

— Da, domnule. Am spus că alt consilier se afla încă pe Mimas și v-am însoțit înapoi, pe Mimas.

Acest lucru se pare că le era necunoscut delegaților. Urmare murmur, pe care Devoure le curmă, strigând:

— Am o telefotografie cu scoaterea consilierului de pe Mimas, unde a fost trimis să înființeze o bază militară secretă, îndreptată împotriva noastră, exact în momentele în care Pământul convoca prezenta conferință, chipurile, de pace.

Din nou sala s-a scufundat în întuneric, urmând imaginile tridimensionale. Conferința a putut vedea în detalii complete coborârea pe Mimas, topirea gheții, apoi pe Lucky dispărând sub suprafața satelitului și pe consilierul Ben

Wessilewsky luat la bordul navei. Ultimele scene erau filmate la sediul temporar al lui Wess de sub suprafața lui Mimas.

— După cum vedeți, o bază complet echipată, spuse Devoure. Apoi, întorcându-se spre Lucky: Oare acțiunile tale din tot acest timp au avut aprobarea oficială a Pământului?

Era întrebarea esențială a conferinței. Era clar că există un singur răspuns dorit și așteptat, dar Lucky ezită, în vreme ce audiența abia își ținea respirația, iar fruntea lui Devoure căpătase niște cute.

În cele din urmă, Lucky spuse:

— Vă voi spune adevărul exact. Nu am primit o permisiune directă să reintru în sistemul lui Saturn, dar știu că în tot ce am făcut așa fi avut deplina aprobare a Consiliului Științelor.

Recunoașterea a iscat în rândul reporterilor o agitație necontrolată și vociferări nestăpânite în rândul delegaților. Mulți se ridicaseră din scaune, iar în sală se auzeau strigăte de: “La vot! La vot!”

După toate aparențele, conferința se încheiase, iar Pământul pierduse.

16. RIPOSTA

Agas Doremo se ridicase și bătea în zadar cu tradiționalul ciocănel de lemn, în speranța de a restabili liniștea. Conway plonjă printr-o ploaie de gesturi de amenințare și fluierături și trase întrerupătorul circuitului, sunând vechiul avertisment de apropiere a piraților. Un sunet strident îi îngheță pe delegați și impuse o tăcere surprinsă.

Conway închise întrerupătorul, iar în liniștea subită Doremo anunță rapid:

— Am fost de acord să-i dau cuvântul consilierului-șef Hector Conway, din Federația Terestră, pentru a-i pune întrebări consilierului Starr.

Urmără strigăte de dezaprobare, dar Doremo continuă neclintit:

— Cer conferinței o dovadă de fair-play în privința luărilor de cuvânt. Consilierul-șef m-a asigurat că examinarea nu va dura mult.

Conway se apropie de Lucky într-o mare de șușoteli și foșnete.

Zâmbi, dar i se adresează formal:

— Domnule consilier Starr, domnul Devoure nu te-a întrebat nimic privitor la intențiile tale în aceste întâmplări. Spune-mi, de ce ai intrat în sistemul lui Saturn?

— Pentru a-l coloniza pe Mimas, domnule consilier-șef.

— Ai avut cumva senzația că ai dreptul să faci acest lucru?

— Dar, domnule consilier-șef, era o lume nelocuită.

Conway se întoarce spre o asistență brusc uluită și tăcută.

— Vreți să repetați ce ați spus, domnule consilier Starr?

— Doream să stabilesc o colonie de ființe umane pe Mimas, o lume pustie, care acum aparține Federației Terestre, domnule Consilier Șef.

Devoure se ridicase deja în picioare, iar acum striga furios:

— Mimas face parte din sistemul saturnian!

— Exact, spuse Lucky, așa cum și Saturn face parte din Sistemul Solar. Dar în interpretarea voastră, Mimas e o lume pustie. Cu un timp în urmă, ai recunoscut că navele siriusiene nu s-au apropiat niciodată de Mimas înainte ca nava mea să se oprească acolo.

Conway zâmbi. Lucky prinsese și el din zbor eroarea lui Devoure.

Conway reîncepu:

— Consilierul Starr nu a fost aici, domnule Devoure, când ți-ai ținut discursul introductiv. Permite-mi să citez un pasaj din acesta, cuvânt cu cuvânt: “O lume pustie este o lume pustie, indiferent de traiectoria pe care o are în spațiu. Noi am colonizat-o primii și deci este a noastră.”

Consilierul-șef se întoarse spre delegați și le vorbi cu un aer sfătos:

— Dacă punctul de vedere al Federației Terestre este corect, atunci Mimas este al Pământului, pentru că orbitează în jurul unei planete care se învâрте în jurul Soarelui. Dacă punctul de vedere al lui Sirius este corect, atunci Mimas este tot al Pământului, pentru că este o lume pustie, iar noi am colonizat-o primii. Conform însuși raționamentului siriusian, faptul că un alt satelit al lui Saturn a fost colonizat de Sirius nu are nici o legătură cu cazul în discuție. În ambele situații, prin invadarea unei lumi care aparține Federației Terestre și scoaterea de acolo a colonistului nostru, Sirius a comis un act de război și și-a arătat adevărata față ipocrită, pentru că a refuzat să permită altora drepturile pe care le pretinde pentru sine.

Din nou urmară murmure confuze, iar Doremo luă cuvântul:

— Domnilor, am ceva de spus. Faptele, așa cum au fost prezentate de consilierii Starr și Conway sunt de netăgăduit. Ele demonstrează anarhia totală în care va fi aruncată Galaxia dacă va prevala punctul de vedere siriusian. Orice stâncă nelocuită va deveni sursă de contencios, orice asteroid — o amenințare la adresa păcii. Prin propriile lor acțiuni, siriusienii s-au arătat nesinceri...

Situația se schimbase brusc și complet.

Dacă timpul ar fi permis, Sirius și-ar fi raliat forțele, dar Doremo, parlamentar experimentat și îndemânatic, a manevrat conferința spre vot, în vreme ce forțele pro-Sirius erau prea demoralizate și înainte ca acestea să se gândească să nege faptele atât de brusc relevate.

Trei lumi au votat de partea lui Sirius. Acestea erau Penthesileia, Duvam și Mullen, toate niște lumi mici și cunoscute ca fiind vasale lui Sirius. Restul conferinței, mai mult de cincizeci de voturi, s-a situat de partea Pământului. Sirius a primit ordinul să elibereze pământenii luați prizonieri. De asemenea, i s-a ordonat să dezasambleze baza și să părăsească Sistemul Solar în intervalul de o lună.

Executarea ordinelor nu putea fi impusă decât prin război, evident, dar Pământul era gata de război, iar Sirius nu i-ar fi putut face față fără ajutorul celorlalte lumi exterioare. Nici unul dintre cei aflați pe Vesta la ora aceea nu se aștepta ca în aceste condiții Sirius să pornească lupta.

Devoure, gâfâind, cu fața contorsionată, se mai întâlnește o dată cu Lucky.

— Ai trișat! spuse el. A fost o înscenare, ca să ne forțezi să...

— Tu m-ai forțat pe mine, spuse Lucky calm, amenințându-mă cu viața lui Bigman. Nu-ți amintești? Sau vrei să facem publice toate detaliile?

— Nu uita că încă îl deținem pe maimuțoiul care-ți este prieten. Cu sau fără votul conferinței...

Prezent și el la întâlnire, consilierul-șef Conway zâmbi cunoscător:

— Dacă te referi la Bigman, domnule Devoure, să știi că nu-l mai “deții”. Este în mâinile noastre, împreună cu un om al Serviciului numit Yonge, care mi-a spus că David Starr i-a garantat siguranța în caz de necesitate. Se pare că el a considerat că în actualele tale toane chiar se află în pericol și că nu ar face bine să te însoțească înapoi pe Titan. Pot să-mi permit să-ți sugerez că ar fi și pentru tine periculos să te întorci pe Sirius? Dacă dorești să depui o cerere de azil politic...

Dar Devoure, rămas fără grai, îi întoarse spatele și plecă.

Doremo, tot numai un zâmbet, veni să-și ia rămas-bun de la Conway și Lucky.

— Tinere, îndrăznesc să cred că te bucuri mult să te întorci pe Pământ.

Lucky înclină aprobativ din cap.

— Da, domnule. Peste o oră plec spre Pământ cu nava de pasageri, iar bietul Shooting Starr o să fie remorcat. Sincer, nu cred că ar putea ceva să-mi producă o mai mare bucurie în clipa asta.

— Foarte bine! Felicitări pentru excelenta comportare. Când Conway a venit la mine la începutul sesiunii ca să-mi ceară să-ți pună și el întrebări, am crezut că a înnebunit. Iar când tu ai vorbit și a semnalat că într-adevăr vrea cuvântul, n-am mai avut nici o îndoială că e nebun de-a binelea. Evident, totul a fost plănuțit dinainte.

— Lucky mi-a trimis un mesaj în care își schița intențiile. Evident, abia cu o oră sau două înainte de terminare am știut că a funcționat.

— Cred că ai avut mare încredere în consilierul tău, spuse Doremo. M-ai întrebat, la prima noastră întrevedere, dacă mă voi situa de partea ta în cazul în care probele lui Lucky nu vor avea efectul

scontat. Atunci nu am înțeles ce vrei să spui, dar la timpul potrivit am înțeles.

— Îți mulțumesc că ți-ai aruncat toată ponderea în favoarea noastră.

— M-am aruncat de partea care mi s-a părut că are în mod evident dreptate... Tinere domn, ești un adversar redutabil, îi spuse el lui Lucky.

Lucky zâmbi.

— M-am bazat pur și simplu pe lipsa de sinceritate a celor de pe Sirius. Dacă ar fi crezut în principiile susținute de ei, colegul meu consilier ar fi fost lăsat pe Mimas, iar noi toți am fi avut necazuri cu un mic satelit de gheață și cu un război foarte dificil.

— Corect. Fără îndoială, mulți se vor răzgândi, odată ajunși acasă, iar unii se vor înfuria pe Pământ, pe mine și chiar pe ei înșiși, cred eu, pentru că s-au lăsat manipulați în asemenea hal. Dar cred că dacă vor judeca la rece vor înțelege că ei au stabilit aici un principiu, anume indivizibilitatea sistemelor stelare. Și mai cred că vor înțelege și că beneficiile acestui principiu sunt mult mai importante decât mândria sau prejudecățile lor. Cred sincer că această conferință va fi privită de istoricii viitorului drept un punct de cotitură și ca ceva care a contribuit foarte mult la pacea și prosperitatea Galaxiei. Sunt foarte mulțumit de rezultate.

Și le strânse cu putere mâinile amândurora.

Lucky și Bigman erau din nou împreună. Deși nava era mare, iar în jurul lor se aflau mulți oameni, au stat mai tot timpul împreună. Marte era deja în urma lor (Bigman și-a petrecut mai bine de o oră observându-și, cu mare satisfacție, planeta natală), iar Pământul nu era prea departe nici el.

Bigman reuși, în sfârșit, să dea glas stânjenelii care-l încerca:

— Pe spațiu, Lucky, spuse el, nu m-am prins nici măcar o clipă de ce-ți trece prin minte, nici măcar una. Am crezut... Nici măcar nu vreau să

mă gândesc la ce am crezut eu atunci. Dar, pe nisipurile de pe Marte, ar fi trebuit să mă avertizezi și pe mine cumva.

— Bigman, n-am putut. Asta n-am putut-o face. Nu înțelegi? Trebuia să-i manipulez pe siriusieni să-l răpească pe Wess de pe Mimas, fără să-i las să înțeleagă implicațiile. Nu le puteam arăta că am vrut să facă asta, pentru că ar fi sesizat imediat capcana. A trebuit să lucrez la asta, să mă port de parcă aș fi fost obligat, împotriva voinței mele, s-o fac. La început, te asigur, n-am știut cum am s-o fac, dar un lucru știam: că dacă ai fi știut de plan, sigur te trădai.

Bigman se indignă.

— Cum adică, să mă trădez? Ascultă, vierme de Pământ, nici măcar un blaster nu mă făcea să mă trădez.

— Știu. Nici un fel de tortură nu te-ar fi putut convinge. Dar te-ai fi trădat pur și simplu, pe gratis. Ești un actor prost și știi asta. Dacă te superi rău, dai pe gură tot ce te supără, într-un fel sau altul. De asta pe jumătate mi-aș fi dorit să rămâi pe Mimas, îți amintești? Știam că nu-ți pot spune nimic despre acțiunile plănuite și știam și că o să înțelegi greșit ceea ce voi face și nu mi-a picat deloc bine. Dar, așa cum au evoluat lucrurile, ai fost un adevărat dar ceresc.

— Am fost? Cum așa? Că l-am bătut pe nemernicul ăla?

— Indirect, da. Mi-ai dat ocazia să arăt că fac târgul: viața ta în schimbul libertății lui Wess. A fost un efort actoricesc mult mai mic decât oricare altă variantă de predare a lui Wess, în lipsa ta. De fapt, dacă stau să mă gândesc, n-a trebuit să mă prefac deloc. Era un schimb foarte natural.

— Of, Lucky.

— Of, Bigman. În plus, erai atât de zdrobit de chestia asta, încât nu ai bănuț nici o clipă că e un truc la mijloc. Oricine s-ar fi uitat la tine s-ar fi convins că chiar am trădat Pământul.

— Lucky, pe nisipurile de pe Marte, spuse Bigman, lovit, ar fi trebuit să știu că tu nu ești în stare de așa ceva. Am fost un tâmpit.

— Să știi că am fost bucuros că ai fost, spuse Lucky emoționat și-i strânse micului său prieten umărul cu afecțiune.

La cină li s-au alăturat Conway și Wess. Wess spuse:

— Se pare că amicul Devoure nu va avea parte acasă de o primire tocmai plăcută. Radioul subteric e plin de toate chestiile care s-au scris pe Pământ despre noi; mai ales despre tine, Lucky.

Lucky se încruntă.

— Nu mă încântă deloc. Asta ne face munca și mai grea pe viitor. Publicitate! Asta ne mai lipsea. Gândește-te mai bine ce ar fi scris dacă siriusienii erau cu cinci minute mai deștepți și nu mușcau momeala, sau dacă în ultima clipă decideau că nu mai sunt necesar la conferință.

Conway avu un frison vizibil.

— Prefer să nu mă gândesc la asta. Dar oricare ar fi situația, soarta lui Devoure a fost asta.

— Cred că o să supraviețuiască, spuse Lucky. Unchiul lui o să-l protejeze.

— Oricum, zise Bigman, am terminat-o cu el.

— Oare, spuse Lucky sumbru. Mă întreb dacă chiar așa e...

Și pentru câteva clipe se așternu tăcerea.

Într-o tentativă evidentă de a destrăma atmosfera brusc întunecată, Conway spuse:

— E evident că siriusienii nu-și puteau permite să-l lase pe Wess pe Mimas, așa că nu se poate spune că le-am oferit o șansă onestă. La urma urmei, ei căutau capsula în inele, iar Wess se afla doar la cincizeci de mii de kilometri în afara inelelor și ar fi putut...

Bigman scăpă furculița din mână, iar ochii i se făcură cât cepele:

— Mii de rachete!

— Care e problema, Bigman? întrebă Wess cu o candoare studiată. Oare accidental ai comis gândire și ți-a tresărit creierul?

— Tacă-ți gura, cap-de-piele, spuse Bigman. Ascultă, Lucky, în toată afacerea asta am uitat de capsula Agentului X. Dacă n-au găsit-o deja siriusienii, probabil că încă se află în inele. Iar dacă n-au găsit-o, oricum mai au câteva săptămâni ca s-o facă.

Conway spuse pe loc:

— M-am gândit la asta, Bigman. Sincer să fiu, o consider pierdută pentru totdeauna. Nu poți găsi nimic în inele.

— Dar, șefule, nu ți-a vorbit Lucky de detectoarele lor de masă cu raze X, nu...

Dar deja toate privirile erau îndreptate spre Lucky. Acesta avea o figură ciudată, de parcă nu se decisese dacă să râdă sau să înjure.

— Galaxie mare, strigă el. Aproape că am uitat și eu.

— Capsula? întrebă Bigman. Ai uitat-o?

— Da. Am uitat că o am. Iat-o.

Și Lucky scoase din buzunar ceva metalic, cu un diametru de circa trei centimetri. Puse obiectul pe masă.

Bigman se repezi s-o ia și s-o întoarcă pe toate părțile, apoi și ceilalți făcură la fel.

— Asta e capsula? întrebă Bigman. Ești sigur?

— Cu mare probabilitate, da. Normal, o s-o deschidem și o să aflăm sigur.

— Dar când... cum... unde?

Toți se uitau întrebători la el.

Lucky se fâstâci.

— Vă rog să mă iertați. Știți... Vă amintiți ultimele cuvinte ale Agentului X, pe care le-am prins înainte să explodeze? Vă amintiți de "...ită normală"? Am decis cu toții că e vorba de o orbită normală. Siriusienii au emis în mod firesc presupunerea că e vorba de punerea capsulei pe o orbită "naturală", adică pe cea obișnuită a

particulelor inelului. De aceea au și început să caute capsula în inele. Dar “normal” înseamnă și “perpendicular”. Inelele lui Saturn se deplasează direct de la vest la est, iar asta înseamnă că o capsulă pe o orbită normală la inele se deplasează pe o orbită de la nord la sud, sau de la sud la nord. Avea o noimă, pentru că astfel capsula nu se mai pierdea în inele. Orice orbită care trece de la nord la sud și invers trebuie să treacă și pe deasupra polilor, oricare ar fi ceilalți parametri ai orbitei. Ne-am apropiat de Saturn pe la Polul Sud și m-am uitat pe detectorul de masă după orice părea să se afle pe o orbită adecvată. În spațiul de deasupra polilor nu prea ai particule, de aceea credeam că voi fi în stare să o găsesc, dacă se afla acolo. Nu am vrut să vorbesc despre asta, pentru că șansele erau mici și nu voiam să dau speranțe iluzorii nimănui. Dar detectorul de masă chiar a înregistrat ceva, așa că mi-am asumat riscul. Am egalat vitezele și apoi am ieșit din navă. După cum ai ghicit mai târziu, Bigman, am ieșit ca să sabotez dispozitivul Agrav, pentru că mă pregăteam de predare, dar în același timp am cules și capsula.

— Dar de ce nu ne-ai spus? strigă Bigman.

Lucky părea încurcat.

— Am vrut, pe bune. Dar după ce am cules capsula și m-am întors pe navă, eram deja descoperiți de siriusieni, amintește-ți, și se punea problema să fugim. Iar după asta, dacă stai să te gândești, mereu s-a ivit câte ceva. N-am apucat să-mi amintesc, ca să vă spun.

— Ce minte! spuse Bigman, disprețuitor. Nu e de mirare că nu te lasă să mergi nicăieri fără mine.

Conway râse și îl bătu pe spate pe micul marțian.

— Așa e, Bigman, ai grijă de barosanul ăsta și ai grijă să știe întotdeauna care e stânga și care e dreapta.

— Cândva, spuse Wess, o să se găsească cineva care să-ți arate și ție care e stânga și care dreapta.

Nava pătrunsese deja în atmosfera terestră,
îndreptându-se spre astroport.

Cuprins

PARTEA I SPIONUL

1. NECAZURI PE JUPITER NOUĂ
2. SUPĂRAREA COMANDANTULUI
3. CORIDORUL AGRAV
4. INIȚIEREA!
5. PISTOALE SONICE ȘI VECINI
6. MOARTEA INTRĂ ÎN JOC
7. ROBOTUL INTRĂ ÎN JOC
8. ORBIRE
9. NAVA AGRAV
10. MĂRUNTAIELE NAVEI
11. PE LINIA SATELIȚILOR
12. CERUL ȘI ZĂPEZILE DE PE IO
13. CĂDEREA
14. APROAPE DE JUPITER.
15. TRĂDĂTORULE
16. ROBOTUL!

PARTEA A II-A INELELE LUI SATURN

1. INVADATORII
2. URMĂRIRE
3. MOARTE PRINTRE INELE
4. ÎNTRE JUPITER ȘI SATURN
5. CUM ÎI IEI CAIMACUL LUI SATURN
6. PRIN BANDA NEAGRĂ
7. PE MIMAS
8. SPRE TITAN
9. DUȘMANUL
10. MILITARI ȘI ROBOȚI
11. BIGMAN ÎMPOTRIVA TUTUROR
12. ARTA PREDĂRII
13. PRELUDIU LA VESTA
14. PE VESTA
15. CONFERINȚA
16. RIPOSTA

Table of Contents

PARTEA I SPIONUL	2
1. NECAZURI PE JUPITER NOUĂ	3
2. SUPĂRAREA COMANDANTULUI	13
3. CORIDORUL AGRAV	22
4. INIȚIEREA!	32
5. PISTOALE SONICE ȘI VECINI	41
6. MOARTEA INTRĂ ÎN JOC	50
7. ROBOTUL INTRĂ ÎN JOC	59
8. ORBIRE	67
9. NAVA AGRAV	75
10. MĂRUNTAIELE NAVEI	84
11. PE LINIA SATELIȚILOR	92
12. CERUL ȘI ZĂPEZILE DE PE IO	102
13. CĂDEREA	112
14. APROAPE DE JUPITER.	121
15. TRĂDĂTORULE	130
16. ROBOTUL!	138
PARTEA A II-A INELELE LUI SATURN	145
1. INVADATORII	146
2. URMĂRIRE	153
3. MOARTE PRINTRE INELE	163
4. ÎNTRE JUPITER ȘI SATURN	172
5. CUM ÎI IEI CAIMACUL LUI SATURN	181
6. PRIN BANDA NEAGRĂ	191
7. PE MIMAS	200
8. SPRE TITAN	209
9. DUȘMANUL	219
10. MILITARI ȘI ROBOȚI	229
11. BIGMAN ÎMPOTRIVA TUTUROR	240
12. ARTA PREDĂRII	249
13. PRELUDIU LA VESTA	259

14. PE VESTA	268
15. CONFERINȚA	278
16. RIPOSTA	287